

Verhalen uit de praktijk van de buurtbrigadier

Observatieverslagen behorende bij het onderzoek 'Politie in de Netwerksamenleving' in opdracht van de Commissie Politie en Wetenschap (CPW)

September 2012

Ira Helsloot
Jelle Groenendaal
Eric Warners

Inhoudsopgave

Inleiding	3
Observatieverslag Buurtbrigadier Gerard	4
Observatieverslag Buurtbrigadier Johan	30
Observatieverslag Buurtbrigadier Erik	52
Observatieverslag Buurtbrigadier Mike	73
Observatieverslag Buurtbrigadier Twan	101

Inleiding

Ten behoeve van het onderzoek 'Politie in de Netwerksamenleving' hebben wij vijf buurtbrigadiers van het politiekorps Brabant Zuid Oost in totaal vijf weken lang geschaduwd tijdens verschillende diensten. Na iedere dienst hebben wij een observatieverslag gemaakt waarin beschreven wordt wat buurtbrigadiers doen, waarom ze dit doen en hoe zij zelf naar hun werk kijken. In dit boekwerk hebben wij onze observatieverslagen gebundeld. Volgens ons geven deze verhalen een mooie inkijk in de boeiende praktijk van de buurtbrigadiers.

De observatieverslagen zijn openbaar om een secundaire analyse mogelijk te maken.

Bij het observeren van de buurtbrigadiers zijn we als volgt te werk gegaan. We hebben per kwartier bijgehouden welke activiteiten de buurtbrigadiers verricht hebben. Hierbij hebben we specifiek gekeken naar de onderwerpen die centraal staan in ons onderzoek en samengevat zijn in ons observatiekader. Bij het uitwerken van de observaties hebben we de nadruk gelegd op de gebeurtenissen die betrekking hadden op de politieke netwerkfunctie. Andere aspecten van het politiewerk zijn meer beknopt beschreven of soms weggelaten om zo de leesbaarheid te vergroten. De namen van de buurtbrigadiers, de betrokken personen en de locaties zijn in overleg met de politieregio Brabant Zuid Oost geanonimiseerd.

Observatieverslag buurtbrigadier Gerard

Dinsdag 31 mei.
Dagdienst.

08.30 uur. Gerard, buurtbrigadier in de Kempen, ontvangt mij op het politiebureau in Eersel. Ik word bij binnenkomst meteen voorgesteld aan de Operationele Chef (OC), de afdelingschef en zijn netwerkinspecteur. Vervolgens krijg ik een rondleiding door het politiekantoor.

09.00 uur. We gaan naar de kantine. In de kantine vindt dagelijks de briefing plaats. Gerard vertelt mij dat normaal gesproken de briefing om 08.15 is maar het vandaag beter uit kwam om het naar een negen uur te verplaatsen. In de briefing worden de belangrijkste aandachtspunten besproken. Tijdens de rondvraag vertelt Gerard dat hij via een informant in het woonwagenveld informatie heeft over een man die vaak dronken de Belgische grens oversteeft. De informant heeft hem verteld in welke auto's de man rijdt en rond welke tijden hij meestal de grens oversteeft. Hij stelt voor om deze man extra in de gaten te houden en misschien eens rond de genoemde tijden te gaan controleren. De OPC knikt instemmend, maar er worden daarover geen concrete afspraken gemaakt.

09.15 uur. Na de briefing is er taart en koffie ter viering van het afscheid van een collega. De netwerkinspecteur vraagt tijdens het drinken van de koffie of Gerard hem kan adviseren over een veiligheidsplan van de gemeente Reusel-de Mierden. Het plan gaat over de veiligheidsmaatregelen voor de kermis van volgende week. Gerard geeft aan vandaag nog naar het plan te zullen kijken.

09.30 uur. Gerard pakt beneden zijn spullen om vervolgens te vertrekken naar het gemeentehuis in Reusel. Gerard vertelt mij dat hij samen met drie collega-buurtbrigadiers in het gemeentehuis een werkruimte ter beschikking heeft. Sinds zij de ruimte ter beschikking hebben brengt Gerard veel van zijn diensten daar door.

10.00 uur. Na aankomst op het gemeentehuis gaat Gerard direct achter de computer zitten. Hij merkt op dat hij dertig nieuwe e-mails te beantwoorden heeft. Ik vraag of alle e-mails om een antwoord van hem vragen. Gerard vertelt dat het vooral om interne mails, voornamelijk informatie van collega's. Een groot deel van zijn tijd besteedt Gerard aan het doorlezen van de nieuwe informatie.

Gerard probeert een mevrouw te bereiken die meerdere boetes heeft uitstaan. Hij vertelt mij dat vanuit Eindhoven is een verzoek gekomen om haar hiervoor aan te houden. Gerard kent de mevrouw en vertelt mij dat hij haar liever eerst nog de mogelijkheid geeft om de boetes te betalen. Gerard probeert meerdere keren de mevrouw te bellen maar krijgt telkens te horen dat het nummer niet bestaat. Hij acht de kans groot dat het nummer is afgesloten. Hij geeft aan het later voor de zekerheid nog maar een keer te proberen

10.30 uur. Een buurtbewoner komt de kamer binnen lopen. Hij meldt aan Gerard dat er rotzooi is gestort in het plantsoen naast zijn huis. Gerard vraagt of de buurtbewoner precies kan vertellen wat het is en wat hij heeft precies heeft gezien. Hij noteert alle informatie en geeft aan van-

middag nog een kijkje te gaan nemen. Hij vertelt de buurtbewoner ook dat de melding waarschijnlijk verder afgehandeld zal worden door de gemeente.

10.45 uur. Gerard gaat verder met het beantwoorden van enkele mails. Ook noteert hij in zijn notitieboekje het verzoek van het Regionale Rechercheteam om een bezoek te brengen aan een adres waar mogelijk terroristische activiteiten worden ontplooid. "Later maar eens gaan kijken" Ondertussen is een collega-buurtbrigadier het kantoor binnengelopen en heeft plaats genomen op de andere werkplek. Gerard en zijn collega praten onder het werk bij over gebeurtenissen in het dorp.

Beide agenten beklagen zich bij mij over de trage internetverbinding op het gemeentehuis. Gerard geeft aan dat kort geleden de verbindingssnelheid is teruggedraaid om bezuinigingsredenen. Het gevolg is dat bijvoorbeeld niet meer tegelijkertijd een pdf-bestand kan worden geopend én op Google Earth kan worden gezocht naar informatie over specifieke locaties. "Wel vinden dat we met de tijd mee moeten, maar ondertussen bezuinigen op internet. Hoe kan dat nou?"

11.15 uur. Gerard vertelt mij dat hij voorzitter is van de OC/OR. Hij legt mij uit dat de OC vergelijkbaar is met een reguliere ondernemingsraad. Ondertussen vult hij een notitie van een collega aan voor het volgende OC-overleg.

11.30 uur. Gerard verwerkt de mutaties van afgelopen weekend in zijn eigen word-document. Hij legt uit dat hij in het word-document alle informatie bundelt over problemen met jongeren. Hij gebruikt deze informatie vooral als input voor de JOR-overleggen (Jongeren Openbare Ruimte). Zo verwerkt hij onder meer een melding over enkele jongeren onder de 16 die afgelopen weekend hebben moeten blazen voor een alcoholtest. Hij vertelt dat een paar van de jongeren hadden gedronken. "Dit is relevante informatie om in het volgende JOR-overleg in te brengen." Gerard merkt na het verwerken van de informatie op tegen zijn collega buurtbrigadier dat wel vaak ondermaatse mutaties worden aangeleverd. "Het blijft toch moeilijk voor ze om eens fatsoenlijk meldingen aan te maken. Ik zeg telkens weer: schrijf het eens zo op dat het duidelijk wordt, dat uit de melding blijkt dat je nodig bent geweest. Maar dit wil nog niet helemaal landen." De collega-buurtbrigadier: "Niet alleen de noodhulp, maar ook andere buurtbrigadiers kunnen er wat van anders. Maar de nieuwe (buurtbrigadier) doet het wel heel goed trouwens."

11.45- 12.00 uur. Samen met zijn collega denkt Gerard hardop na over de invulling van de 'Burgers in Blauw'. 'Burgers in Blauw' is een middag waarop wethouders en de burgemeester met een buurtbrigadier mee op stap gaan. Gerard bladert ondertussen door wat documenten: "Het is wel leuk om met ze (lees: wethouders en burgemeester) een paar huisbezoeken te doen waar nog boetes openstaan. Deze mevrouw heeft nog 512,26 cent openstaan. Dat is een mooi bedrag om eens volgende week een bezoekje aan te brengen." Uit het hardop nadenken volgt een verhaal van de andere buurtbrigadier over twee families die constant in ruzies belanden met elkaar. Gerard legt mij later uit dat zijn collega hier een groot deel van zijn tijd aan kwijt is.

12.15 Op verzoek van de netwerkinspecteur leest Gerard het veiligheidsplan voor de kermis van volgende week door. Hij overlegt kort met zijn collega over het aantal beveiligers dat tijdens de kermis gewenst is. Vervolgens belt hij de netwerkinspecteur om te vertellen dat hij twijfelt of alle genoemde cafés gaan meebetalen aan het genoemde aantal beveiligers. Ook twijfelt hij aan het aantal verwachte bezoekers. Via de telefoon zegt Gerard: "Al die cafés daar hebben eigen beveiliging, die gaan echt niet nog meer betalen. Ik snap ook niet of dit aantal beveiligers opgeteld moet worden of dat het een totaal is. Ik denk ook dat het bezoekersaantal laag wordt ingeschat. Op een mooie zonnige dag is het veel drukker en is iedereen buiten aan het drinken. Dat maakt het veel lastiger."

12.30 uur. Lunch met beide buurtbrigadiers. We hebben een gesprek over nieuwe middelen bij de politie, zoals Twitter. De buurtbrigadiers zijn van mening dat de politie maar langzaam meegaat met de tijd.

13.00 uur. Ik heb een gesprek met Gerard over zijn visie op het werk van de buurtbrigadier (separaat verslag).

13.30 We lopen naar een zaal op de eerste etage van het gemeentehuis voor het CJG-ZAT (Centrum Jeugd en Gezin- Zorg Adviesteam) overleg.

Bij het overleg zijn de volgende personen aanwezig:

- een mevrouw van JPP (Jeugd Preventie Programma)
- twee medewerkers van het Maatschappelijk werk
- een mevrouw van het Pius-X College
- een leerplichtambtenaar
- de jongerenopbouwwerker van de gemeente
- een mevrouw van Centrum Jeugd en Gezin
- een mevrouw van Dommelregio (uitvoeringsorgaan Maatschappelijk Werk)
- een medewerkster K2 (commercieel adviesbureau)
- Gerard.

Het overleg wordt voorgezeten door één van de medewerkers van het maatschappelijk werk. De voorzitter van het overleg vraagt bij de start van het overleg of ik mijzelf kort wil introduceren. Nadat ik mij heb voorgesteld begint het overleg.

Het eerste punt op de agenda is het aanmaken van zorgmeldingen. De voorzitter geeft aan dat nog lang niet alle partijen structureel zorgmeldingen aanmaken. De voorzitter geeft aan dat zij denkt dat dit komt omdat niet iedereen hier nog aan gewend is. Ook vertelt zij te denken dat de noodzaak niet voor iedereen duidelijk is. De Jeugdopbouwwerker geeft aan dat hij het ook niet altijd een zorgmelding aanmaakt, omdat hij het een te zwaar middel vindt. Ook maakt het de procedure moeilijker. Het aanmaken van een zorgmelding verplicht namelijk om de ouders te informeren, terwijl anders hij ook zelf de zaak kan oppakken. De jongerenopbouwwerker vult nog aan dat andere partijen al helemaal zelden een zorgmelding aanmaken.

Gerard houdt zich in dit gesprek vooralsnog afzijdig. Wel geeft hij te aan dat het werken met zorgsignalering vooral kan helpen als scholen hiervan gebruik gaan maken. De anderen vinden ook dat scholen hierbij vooral een belangrijke rol spelen. Op dit moment zijn de scholen alleen nog niet doordrongen van hun belangrijke rol, vindt Gerard. De coördinator Centrum Jeugd en Gezin reageert door te zeggen dat het aanmanen van de scholen om verantwoordelijkheid hiervoor te nemen niet haar verantwoordelijkheid is, maar van een gemeentelijke beleidsmedewerker. De coördinator Centrum Jeugd en Gezin geeft aan deze persoon hier wel op te willen wijzen.

Het tweede besprekspunt zijn de formulieren voor het administreren van nieuwe casuïstiek. De formulieren (4) zijn al in gebruik genomen maar sluiten nog niet helemaal aan bij de verwachtingen van de verschillende partijen. Gerard houdt zich ook in deze bespreking vooral afzijdig. De andere partijen wisselen ideeën uit over hoe de formulieren kunnen worden verbeterd. Uiteindelijk wordt ervoor gekozen om de formulieren (4) te integreren tot twee formulieren. Gerard leunt bij het gesprek vooral achterover en lacht mee om de grappen over de nogal complexe formulieren. De mevrouw van K2 geeft aan de aanpassingen te zullen doorvoeren.

Nadat de mevrouw van K2 is vertrokken geeft de voorzitter enkele lopende zaken te willen bespreken. De eerste casus is een meisje met veel problemen op school. De voorzitter stelt voor om eerst een ronde te doen waarbij iedereen informatie kan inbrengen over het meisje. Op basis van de informatie schetst de voorzitter een beeld: het gaat beter, ze gaat weer naar school, maar ze blijft een risicogeval. Ook Gerard vat de informatie nogmaals helder samen en bevestigt dat ook bij de politie dit het beeld is. Vervolgens stelt hij dat blijvend aandacht voor haar moet blijven vanuit alle partijen. Daar is iedereen het over eens.

Vervolgens geeft de mevrouw van het Maatschappelijk Werk aan ook graag een casus te willen bespreken. Zij vertelt dat het Maatschappelijk Werk zich zorgen maakt om gezin waarbij de moeder het niet voor elkaar krijgt om de kinderen goed te verzorgen. Alle aanwezigen vertellen aanvullend wat zij weten over het gezin. Iedereen blijkt ongeveer hetzelfde beeld te hebben van de situatie. Er wordt besloten dat het gezin eigenlijk wekelijks ondersteuning zou moeten krijgen bij het op orde krijgen van het huishouden. De mevrouw van het Maatschappelijk Werk geeft aan hiervoor actie te zullen ondernemen: ze gaat hiervoor allereerst een formulier naar de gemeente sturen. Gerard vervult geen rol in de bespreking van deze casuïstiek.

In de afsluitende vragenronde brengt Gerard ter sprake dat een mevrouw het dorp, moeder van twee kinderen, is aangehouden. De mevrouw is voor alle partijen een bekend probleemgeval, maar niemand was op de hoogte van het feit dat zij pas is opgepakt. Gerard vertelt ook nog dat de kinderen tijdelijk bij de grootouders logeren. De andere partijen geven aan dat zij het belangrijk vinden om het gezin de komende tijd goed in de gaten te houden. Gerard belooft hiervoor een melding aan te maken in het systeem ('een afspraak op persoon') zodat bij een volgende contact met de politie hij daarvan direct op de hoogte wordt gesteld.

15.15 uur. Einde vergadering.

Na het overleg vragen zowel de mevrouw van het Centrum Jeugd en Gezin als mevrouw van het Maatschappelijk Werk aan Gerard of hij meer informatie heeft. De mevrouw van het Centrum Jeugd en Gezin vraagt of hij kan natrekken of een bepaald persoon al eerder in contact is geweest met de politie. De mevrouw van het Maatschappelijk Werk vertelt dat zij een interventie aan het voorbereiden is voor een bekende van Gerard. Gerard weet dat de persoon al eerder in contact is geweest met een GGZ-coach. Hij belooft het Maatschappelijk Werk de gegevens van deze GGZ-coach te gaan opzoeken en vervolgens door te geven.

15.30 uur. Spullen inpakken om te vertrekken naar het politiebureau in Eersel.

15.45 uur. Gerard rijdt een rondje door de buurt. Hij vertelt: "ik maak meestal mijn ronde door de buurt in combinatie met een afspraak. Dan moet ik toch in de buurt zijn en dan kan ik meteen even langs wat aandachtsplekken rijden. Dat werkt veel efficiënter." We rijden onder meer langs een plek waar altijd veel hangjeugd is. In de stromende regen heeft niemand bedacht om naar de hangplek te gaan. We rijden ook langs het adres waarvan vanochtend is gemeld dat er vuil is gestort in het plantsoen. We lopen in de regen langs het plantsoen. In het plantsoen blijkt een restant tuinaarde te zijn uitgestort. Diverse planten zijn onder de aarde bedolven. Gerard besluit om aan te bellen bij het huis aan de overkant van de straat. Bij het lopen naar de overkant vertelt Gerard mij dat de man van vanochtend vermoedde dat de bewoners van dit huis het zand in het plantsoen hadden gestort. Een oudere mevrouw doet de deur open en is verbaasd dat politie voor de deur staat. In huis hangen allemaal slingers ter viering van haar verjaardag. Gerard stelt haar snel gerust door te zeggen dat niets ernstigs aan de hand is, maar er een melding uit de buurt is gekomen dat zij vuil heeft gestort in het aan de overkant gelegen plantsoen. De jarige mevrouw vertelt dat haar zoon de tuin opnieuw heeft aangelegd als verrassing voor haar ver-

jaardag, maar zij weet niets van het storten van overgebleven aarde. Gerard geeft aan dat hij vermoedt dat haar zoon waarschijnlijk zonder kwade bedoelingen het zand in het plantsoen heeft gestort. Hij legt vervolgens uit dat hij de GOA zal vragen om het incident af te handelen.

De jarige mevrouw vraagt zich af wat zij nu moet doen. Gerard geeft aan dat zij de aarde moet laten verwijderen. Op het moment dat de gemeente contact opneemt met haar kan zij dan doorgeven dat het probleem inmiddels is opgelost. Het blijkt de mevrouw niet duidelijk te zijn dat zij benaderd zal worden door de gemeente. Gerard geeft nogmaals aan dat de gemeente haar zal benaderen en voegt toe dat het wel netjes zou zijn als zij proactief op het gemeentehuis zal melden dat de aarde is verwijderd. De mevrouw is het hier wel mee eens en zegt deze week nog het zand te laten opruimen. De mevrouw biedt Gerard een kop koffie en een stuk taart aan. Gerard geeft aan helaas weer door te moeten.

Op de weg terug naar het bureau geeft Gerard aan dit soort meldingen niet echt politiewerk te vinden. Ik vraag waarom hij dan toch zulke meldingen oppakt. Hij vertelt mij dat het hem vanochtend onduidelijk was wat er precies aan de hand was: "Dan ga ik toch liever zelf even polshoogte nemen." Aanvullend vertelt Gerard dat hij informatie uit de buurt 'altijd' serieus neemt. Hij geeft aan dat veruit de meeste van zijn zaken voortkomen uit een tip van buurtbewoners. Dankzij buurtbewoners heeft hij de afgelopen jaren bijvoorbeeld diverse hennepplantages in beeld weten te krijgen. De informatie uit de buurt gebruikt Gerard geregeld om bij de nachtdiensten te gaan posten: "Dan ga je 's nachts gewoon even kijken wat er aan de hand is. Als het verdacht is laat je vervolgens metingen uitvoeren. Zo verzamel je steeds meer informatie tot dat het genoeg is om een inval te plegen."

16.15 uur. Terug op het politiebureau. Gerard gaat uitzoeken of hij in de computersystemen meer informatie kan vinden voor het Centrum Jeugd en Gezin. Hij ziet in de systemen dat de persoon al meerdere keren met de politie in aanraking is geweest. Op basis van de informatie maakt hij een kort verslag voor het CJG. Ook maakt hij meteen een melding aan dat hij interne informatie heeft verstrekt aan derden. Vervolgens zoekt hij ook voor het Maatschappelijk Werk nog even de contactgegevens op van de GGZ-coach.

17.30 uur. Gerard vertelt aan mij dat hij vandaag eigenlijk nog meer had willen doen, maar daar niet meer aan toekomt. Hij neemt zich voor om morgen de rest van de administratie te verwerken. Ook bedenkt Gerard zich dat hij morgen niet moet vergeten om aan de GOA te melden dat er tuinaarde is gestort in het plantsoen.

Woensdag 1 juni.

Dagdienst.

08.00 Bij aankomst op het hoofdbureau wordt ik bij de ingang ontvangen door Gerard. We halen meteen een kop koffie om daarna door te lopen naar de kantine voor de dagelijkse briefing. Loopend naar de kantine praten wij met collega's van Gerard over de aanstaande kermis in Eersel. In de kantine zitten de meeste collega's van Gerard al in afwachting van de briefing.

08.15 De OPC begint de briefing met dezelfde aandachtspunten als gisteren. Ook komt het verzoek van het team uit Eindhoven ter sprake om de mevrouw aan te houden. Het bureau in Eindhoven heeft aangegeven aan dat zij een fors aantal boetes heeft uitstaan. Gerard merkt op dat hij aanhouding wel een erg zwaar middel acht om in te zetten bij iemand die boetes heeft uitstaan. Daarom stelt hij voor eerst bij haar langs te gaan om te kijken of de mevrouw niet meteen de boetes wil betalen. Ook geeft hij aan te vermoeden dat het team in Eindhoven andere motieven heeft om de mevrouw aan te houden. Hij vindt het storend dat hierover niet open wordt gecomm-

municeerd en zegt ook daarom niet direct mee te willen werken aan de aanhouding. In de afsluitende rondvraag geeft Gerard nogmaals aan vandaag écht langs te zullen gaan bij de mevrouw. Ook vertelt hij dat vanmiddag het buurtbrigadiersoverleg is. "Jij vermaakt je wel vandaag dus, mooi" zegt de OPC.

08.30 uur. Na de briefing lopen wij naar beneden om onze spullen te pakken. De meeste collega's van Gerard nemen plaats achter een computer in de werkruimte. Gerard stelt voor om vandaag vooral te gaan werken in de buurtbrigadierskamer op het gemeentehuis. Gerard pakt zijn koffer en haalt de autosleutel op. Een collega van Gerard zegt dat we geluk hebben, we hebben vandaag de nieuwste dienstauto tot de beschikking. We vertrekken richting het gemeentehuis in Reusel.

08.45 uur. Gerard stelt voor om via de visvijver naar het gemeentehuis te rijden. De visvijver is een natuurgebied en is één van de aandachtlocaties in zijn werkgebied. Gerard vertelt dat bij de visvijver veel drugs worden gebruikt door jongeren uit de hele omgeving. De jongeren komen met auto's en scooters naar het gebied: "Ze zijn meestal 's avonds hier en dan vooral in het weekend. Maar het komt ook weleens voor dat ze hier 's middags zijn." De visvijver ligt net buiten het dorp. Gerard vertelt dat juist daarom het voor jongeren heel aantrekkelijk is om hier 'dingen te doen die niet mogen'. Over het drugsgebruik zegt Gerard dat het gaat om het gebruik van zware middelen : "We vinden hier vaak van die wikkels van coke en speed."

We rijden een rondje om de Visvijver om vervolgens te stoppen op de parkeerplaats. Er is niemand te bekennen. Gerard stelt voor om even een rondje te lopen over de parkeerplaatsen om te kijken of wij sporen van drugsgebruik kunnen vinden. Tijdens het zoeken naar sporen van drugsgebruik vraag ik of Gerard hier vaker overdag langs gaat. Hij zegt met enkele regelmaat hier te kijken om zo een goed beeld te houden of er nog steeds sprake is van drugsgebruik. Op de parkeerplaats vinden we niets dat duidt op drugsgebruik. Ook bij de vissershut verderop zijn geen sporen te vinden. Gerard vertelt dat hij 's ook regelmatig 's avonds hier controleert, bijvoorbeeld tijdens een horecadienst. Gerard belooft dat wij hier tijdens de horecadienst nog een keer langs zullen rijden.

We rijden verder naar het gemeentehuis. In de auto hebben we het over de relatie tussen de noodhulp en de buurtbrigadiers. "In onze regio is het contact tussen buurtbrigadiers en hoofdagenten goed. Misschien heeft dit wel te maken met de verhoudingen hier. Ik bedoel: we hebben denk ik 14 buurtbrigadiers en 25 hoofdagenten. Als buurtbrigadier ben je daardoor wel gedwongen om nog noodhulpdiensten mee te draaien, dat is gewoon onderdeel van je werk. Je kent ook die jongens daardoor." Gerard vertelt dat sinds de komst van de nieuwe afdelingschef de buurtbrigadiers en de noodhulp in dezelfde ruimte werken. Hij geeft aan dat het een positief effect heeft gehad op de samenwerking: "Als er een melding komt waar de noodhulp achteraan gaat dan roep ik hem nog even extra informatie na. Het is ook zo dat ik het nummer van de noodhulp in mijn telefoon heb. Als er iets aan de hand is, bel ik eerst de noodhulp. Vervolgens licht ik pas de meldkamer in. Dit werkt gewoon sneller, de noodhulp kan dan direct doorpakken."

Toch is het volgens Gerard niet zo dat hij het 'echte' politiewerk overlaat aan de noodhulp. In zijn werkgebied zijn verschillende aandachtsgebieden. Vooral bij de visvijver zegt Gerard regelmatig 'echt' politiewerk uit te voeren: "Toen ik als buurtbrigadier begon is uitgelegd wat het verschil is tussen de vroegere wijkagent en de buurtbrigadier: De buurtbrigadier loopt niet alleen maar rondjes in de wijk, maar onderzoekt, heeft contact met verschillende partijen, surveilleert en grijpt in waar het nodig is. Ik bedoel als daar aanleiding voor is draai ik een auto bij de visvijver binnenste buiten om te kijken of er drugs in zit. Vaak zal ik dit trouwens laten omdat je vaak helemaal niet zoveel vindt in die wagens."

Buurtbrigadier Gerard heeft sterk getwijfeld of deze functie wel bij hem zou passen. “Voordat ik deze baan aannam zat ik nog ernstig te twijfelen over een functie in de reguliere politiezorg of buurtbrigadier. Ik dacht: ik ben toch nog veels te jong om van de motor af te stappen en dan op de snorfiets naar het dorp te rijden. Toch heb ik ervoor gekozen om buurtbrigadier te worden omdat ik denk dat het meer inhoud kent. Dat is ook zo, heb ik ervaren. Daarbij wordt het ‘grijze’ karakter van de buurtbrigadier steeds minder. Je krijgt steeds meer jonge agenten die deze taak oppakken. Ook zorg ik er zelf wel voor dat ik nooit op de snorfiets naar het dorp hoef te rijden.”

09.00 Bij aankomst op het gemeentehuis loopt Gerard de brandweercommandant tegen het lijf. Gerard vraagt aan hem of hij nog nieuws heeft. Er volgt een kort gesprek over wat zich de laatste tijd heeft afgespeeld in het dorp. Later legt Gerard uit dat de brandweerofficier één van de personen in het dorp is waarmee hij heel frequent contact heeft: “Ik heb een goed contact met deze man. Hij helpt ons graag en het is een persoon die veel weet omdat hijzelf in de buurt woont. Ook als ik van een bepaald gezin even iets extra’s wil weten kan ik hem altijd bellen”. Gerard geeft aan dat hij in het dorp meer van zulke contacten heeft: “Ik vind dit echt een hele handige manier van werken en het grote voordeel van werken in een landelijk gebied – gewoon even iemand kort aanschieten als je vragen hebt, zelfs de burgemeester.”

We halen koffie op de gang en lopen vervolgens door naar de buurtbrigadierskamer. Gerard geeft aan dat hij eerst even zijn mail gaat beantwoorden. Kort heeft Gerard nog een gesprek met een andere bekende uit het dorp. Nadat de man is vertrokken vertelt Gerard dat de man een goede bekende is van hem: “Deze man is altijd heel betrokken bij ons werk. Ook kan je hem altijd om foto’s vragen voor bijvoorbeeld een personeelsblaadje van een bepaald evenement. Zo zie je maar weer dat in zo’n klein dorp iedereen even binnenloopt bij je. Dit geldt trouwens ook voor de burgemeester en wethouders, ook zij lopen weleens mijn kantoor in om even een praatje te maken en koffie te drinken. De lijnen zijn heel kort hier.”

09.15 uur. Gerard zet de melding over het storten van tuinaarde in het plantsoen door naar de gemeente. Gerard stuurt hierover een mail naar de Gemeentelijke Opsporings Ambtenaar (GOA) zodat hij deze zaak kan afhandelen. Hij legt uit dat dit niet de formele lijn is: “Officieel moet ik dit soort meldingen doorzetten naar de burgemeester, maar dat duurt vaak langer. Dan vraagt het van de buurtbrigadier om gewoon even slim na te denken. Ik stuur nu de mail rechtstreeks naar de GOA met een verzoek actie te ondernemen. De GOA trekt alleen nog weleens zijn eigen plan, ik CC het daarom naar de netwerkinspecteur zodat de druk er ook via hem op blijft.”

09.30 uur. Gerard maakt naar aanleiding van het CJG-ZAT overleg van gisteren een ‘melding persoon op afspraak’ aan voor twee kinderen waarvan de moeder recentelijk is opgepakt.

09.45 uur. Na het aanmaken van de melding gaat Gerard verder met het beantwoorden van zijn mail. Hij geeft aan dat het merendeel wederom interne mail is, veel van de mail leest hij wel maar hij hoeft er vervolgens niets mee te doen.

10.00 uur. Rond tien uur horen wij via de portofoon dat zijn collega’s proberen om een inbreker op heterdaad te betrappen. Gerard zet de portofoon harder, zodat ik het beter kan horen. Na een paar minuten gaat de telefoon van Gerard en zet hij de portofoon zachter. Gerard heeft een telefoongesprek met de monteur van UPC.

10.15 uur. Na het gesprek praten wij na over het netwerkoverleg van gisteren. Gerard geeft aan dat hij bijna altijd aanwezig is bij het overleg. Hij geeft aan dat gisteren zijn inbreng klein was, maar dat na de bespreking nog wel enkele nuttige afspraken zijn gemaakt. Gerard licht toe dat is

afgesproken dat de samenstelling van de deelnemende partijen aan het overleg flexibel zijn maar dat in de praktijk hiervan nauwelijks sprake is.

10.30 uur. Gerard probeert in de systemen informatie te vinden over een man met een gebiedsverbod. Gerard vertelt dat de man het verbod heeft opgelegd gekregen nadat hij zijn ex-vriendin heeft bedreigd. De ex-vriendin van de man woont in zijn buurt. Daarom wil hij graag weten of de man (vuurwapen)gevaarlijk is en welke delicten hij op kerfstok heeft. Gerard vertelt dat hij het belangrijk vindt een zo goed mogelijk beeld te krijgen van de man: "Als de noodhulp bijvoorbeeld erop af moet, weten ze of hij gevaarlijk is of niet." Gerard ontdekt in de verschillende politiestystemen dat de man een groot aantal delicten op zijn naam heeft. Gerard voegt alle informatie toe aan de melding van het gebiedsverbod.

11.00 uur. Vervolgens gaat Gerard verder met achterstallig papierwerk. Hij vertelt dat hij een tijdje geleden de gegevens van acht jongeren in zijn heeft wijk genoteerd, omdat zij op een plek waren waar veel rotzooi rondslingerde (blikjes, papiertjes etc.). Gerard vertelt dat de jongeren ontkenden de rotzooi te hebben veroorzaakt. "Natuurlijk zeiden de jongens dat zij de rommel niet hadden veroorzaakt. Ze zeiden zelfs dat ze speciaal een plastic tasje hadden opgehangen om hun rommel in te gooien." Gerard geloofde het verhaal van de jongeren niet. Daarom heeft hij ze vervolgens een waarschuwing gegeven en al hun gegevens genoteerd. Deze gegevens moeten nu verwerkt worden in het systeem.

Tijdens het invoeren van de gegevens vertelt Gerard dat het verwerken van zulke meldingen heel veel tijd kost: "Ik zit denk ik voor het grootste gedeelte van mijn werk achter de computer en in overleggen. Als ik de straat op ga, is dit gericht. Voor de rest heb ik vooral contacten via de telefoon. Ik vind het trouwens helemaal niet erg om gegevens in te voeren. Wij zijn er om de systemen te vullen, en beperkt de zoekopties te gebruiken. Recherche gebruikt onze informatie denk ik veel dieper en uitgebreider. Ik denk dat ook bestuurders onze informatie gebruiken om een idee te krijgen over wat er speelt. Het invoeren van bijvoorbeeld relaties tussen jongeren kan al zo een uur in beslag nemen." Gerard vult zichzelf aan door te vertellen dat hij ook registreert om zich te kunnen verantwoorden: "Het registreren is niet alleen om anderen te dienen, maar je kan ook zo uitleggen wat en waarom je iets gedaan hebt." Of de informatie gebruikt wordt weet hij niet: "Ik ga er vanuit dat de informatie goed wordt gebruikt, vooral door bestuurders."

Ik vraag of Gerard het vervelend vindt om zoveel tijd kwijt te zijn aan de administratie. Gerard geeft aan hier helemaal geen problemen mee te hebben: "Ik ben boekhouder van oorsprong en gewend achter de computer te zitten. Daarbij doe ik wat de baas vraagt, dus als dat gegevens invoeren is, doe ik dat. Ik denk dat sommige collega's hier het wat minder nauw mee nemen." Wel is hij bang dat in de toekomst de registratielast alleen maar zal toenemen. Uiteindelijk kan dit ertoe leiden dat de administratie teveel tijd gaat kosten: "Er zijn ook allemaal nieuwe regelingen in opkomst zoals de ID-straat. Ik ben bang dat deze nieuwe regelingen wel teveel administratietijd vragen. Voor het checken van een ID moeten we speciaal naar Eindhoven met een verdachte. Dit soort regelingen kosten veel meer tijd. Ook is het sinds kort verplicht om bij het opmaken van het proces-verbaal een verdachte de kans te geven om een advocaat te spreken. Hier moeten we ook tijd voor gaan geven. In de praktijk betekent dit dat de verdachte altijd mee moet naar het bureau. Dit zijn allemaal extra verplichtingen die het moeilijk maken om het straatwerk te blijven uitvoeren. Het brengt daarmee ook mogelijk de veiligheid op straat en van collega's in gevaar, zeker op bijvoorbeeld een horeca-avond waar wij toch al krap zijn ingedeeld. Veldhoven heeft bijvoorbeeld in de avonden maar één surveillanceauto en Valkenswaard heeft meer horeca dan wij. Die kunnen niet zomaar weg."

Ik kijk mee hoe Gerard de informatie verwerkt in het systeem. In totaal kost het registreren van acht jongeren circa een uur. Gerard zegt dat hij hier normaal gesproken ongeveer drie kwartier mee bezig zou zijn geweest.

12.15 uur. In het rooster ziet Gerard dat hij eigenlijk vrij is vandaag. "Dan moet ik even regelen dat ik die op een andere dag kan inhalen." Gerard bekijkt vervolgens de dagrapportages van de afgelopen vijf dagen. Hij geeft aan dat hij de rapportages vooral scant op relevante informatie voor zijn buurt. Tijdens het doorlezen van de rapportages nuttigen we de lunch. Gerard: "Ik check de dagrapportage niet iedere dag, want de belangrijkste zaken krijg ik toch wel te horen. In de dagrapportage staan meer dingen als verloren ID's en fietsendiefstal. Ik neem het af en toe door omdat het mogelijk aanleiding geeft om zaken in het systeem te checken. Als iets vaker achter elkaar gebeurt in mijn wijk dan is dat namelijk belangrijk voor mij."

12.45 uur. De andere drie buurtbrigadiers komen de kamer binnenlopen. Er wordt kort bijgepraat. Ook worden ideeën uitgewisseld over wat zij volgende week kunnen gaan doen met de burgemeester en wethouders tijdens 'burgers in blauw'. Gerard bladert door zijn mailbox. Hij zoekt een presentatie over de nieuwe regeling waarmee het verplicht is geworden om aan een verdachte een advocaat toe te laten wijzen vóór het verhoor. Gerard kan de presentatie niet meer vinden.

13.00 uur. We vertrekken van kantoor om een huisbezoek te brengen aan de vrouw die is mishandeld is door haar ex-vriend. Gerard wil graag weten wie de vrouw is. Ook geeft hij aan te hopen dat de vrouw extra informatie heeft over de verdachte.. Gerard: "Ik kan wel in de systemen gaan zitten kijken, maar liever ga ik zelf even kijken bij de mensen thuis. Dan kan ik zelf inschatten met wat voor een mensen ik mee te maken heb, en weten ze ook mij makkelijk te vinden." Er blijkt niemand thuis te zijn. De overbuurman vertelt ons dat ze een half uur geleden is vertrokken met de auto.

13.15 uur. Gerard rijdt door naar een ander adres waar hij nog graag een bezoek wil brengen. Het gaat om een vrouw die door zijn collega's meerdere keren van de weg is gehaald omdat zij gevaarlijk aan het rijden was. Volgens de collega's was zij duidelijk onder invloed, maar geen idee waarvan. Het was in ieder geval niet onder invloed van alcohol. Daarom wil Gerard graag weten wat er precies met haar aan de hand is: "Misschien kan ze mij meer vertellen over de oorzaak, het kan ook zijn dat ze suikerziekte heeft ofzo." Ook op dit adres treffen we niemand aan.

Gerard vertelt dat hij een verzoek heeft gekregen van de regionale recherche om een bezoek te brengen aan de eigenaar van een bepaalde auto. De regionale recherche heeft aangegeven dat er mogelijk terroristische activiteiten worden ontwikkeld op het adres. Meer informatie over bijvoorbeeld de aanleiding staat niet in de melding. Gerard vertelt dat eerdere soortgelijke meldingen vaak weinig aan de hand bleek te zijn. Het lijkt hem een goede melding om volgende week tijdens 'burgers in blauw' te behandelen. Hij wil graag nu alvast weten waar het precies is, zodat hij volgende week niet al te veel hoeft te zoeken. We stoppen voor een net twee-onder-een kap huis. We constateren dat de auto niet voor de deur staat. Zonder uit te stappen rijden we door.

13.30 uur. Vervolgens rijden we terug naar het gemeentehuis. Vanaf de parkeerplaats lopen we richting het Marktpllein. Onderweg naar het Marktpllein ziet Gerard een Roemeense vrouw kranten verkopen bij de C1000. Gerard kent de mevrouw niet en vraagt aan haar of zij wel een vergunning heeft voor het verkopen van de kranten. De Roemeense vrouw spreekt echter geen Nederlands, en ook geen Engels. Wel geeft de vrouw aan Gerard een kaartje waarop staat dat ze de kranten mag verkopen. Op het kaartje staat ook een telefoonnummer van haar werkgever. Hij belt de werkgever op (telefoonnummer staat op de vergunning) om meer informatie te krijgen.

De werkgever vertelt dat het krantjes zijn met een bepaalde geloofsovertuiging. Krantjes met een achterliggende geloofsovertuiging mogen volgens de werkgever vrij worden verkocht. Gerard vertelt de werkgever dat zover hij weet kranten met een geloofsovertuiging alleen maar mogen worden weggegeven. Hij besluit daarom de mevrouw weg te sturen. De werkgever moet zelf dan maar op de website van de gemeente controleren wat voor een krantjes hij precies mag verkopen volgens de APV. Gerard hangt op en vraagt aan de mevrouw waar zij woont. De vrouw begrijpt zijn vraag duidelijk niet. Met handen en voeten weet hij te vertellen dat ze naar huis moet.

We lopen door naar het huis van de mevrouw die Gerard al meerdere keren heeft geprobeerd te bellen over enkele uitstaande boetes. Bij het aanbellen houdt Gerard een A4 voor de camera, zodat zij niet kan zien dat wij voor de deur staan. Hij verwacht dat zij anders in ieder geval niet open zal doen. Na een paar keer aanbellen geven wij het op. We lopen via het winkelgebied terug naar het gemeentehuis.

13.45 uur. Bij aankomst zijn de netwerkinspecteur en de andere buurtbrigadiers in gesprek over een mogelijke inbreker. Iedereen lijkt het over eens dat de man goed in de gaten moet worden gehouden. Het kan niet anders dan dat hij ergens in de omgeving van Reusel-de Mierden veel inbreekt. Eén van de buurtbrigadiers is op de gang in gesprek geraakt met een wethouder. We wachten op hem voordat we beginnen met het buurtbrigadiersoverleg.

Ondertussen is een man met een sterk Vlaams accent de buurtbrigadierskamer binnengelopen. De man geeft aan graag aangifte te willen doen van pesterijen. Hij weet niet precies hoe het is gebeurd, maar opeens werd hij in een seminarie in Schoorl door de andere deelnemers op een vervelende manier nagedaan en belachelijk gemaakt. Hij is weggegaan en wil nu graag dat de politie daar tegen optreedt. De netwerkinspecteur Koen geeft aan dat het heel vervelend is, maar dat zolang er geen strafbaar feit is gepleegd door de politie niet opgetreden kan worden. De man reageert verbaasd: "Als de politie er niets aan kan doen, dan heb ik alles geprobeerd om het op de juiste manier op te lossen. Nu zit er voor mij niets anders op dan hetzelfde te doen als zij en dat wil ik niet." De netwerkinspecteur vertelt op rustige toon dat er veel manieren zijn om je te wapenen tegen dergelijke pesterijen, maar dat de politie daar niet bij kan helpen. Wel geeft hij aan dat hij de man in contact kan brengen met maatschappelijk werk als hij dat wenst. De man vertrekt teleurgesteld uit het kantoor.

14.00 uur. De collega-buurtbrigadier is nog altijd in gesprek op de gang. De netwerkinspecteur vertelt in de tussentijd verhalen over zijn diensten in Amsterdam tijdens de jaren zeventig. Samen met de andere buurtbrigadiers luister ik naar de verhalen over hoe het er tijdens zijn opleiding in Amsterdam aan toe ging.

14.15 uur. De ambtenaar Verkeersveiligheid loopt het kantoor binnen. Hij vraagt aan Gerard of hij even een moment heeft om over de nieuwe verkeersborden te praten in het uitgaanscentrum van Reusel-de Mierden. Gerard geeft aan dat het wel even snel kan. Vervolgens begint Gerard meteen te vertellen dat het vooral een probleem is dat het nu niet duidelijk is vanaf welke kant het verboden is om het uitgaanscentrum in te fietsen. Hij vindt dat daarom de borden eigenlijk verplaatst moeten worden. De ambtenaar Verkeersveiligheid knikt begrijpend. Vervolgens wordt nog kort gesproken over de nieuwe verkeersborden in een ander dorp. Gerard schetst kort waarom de borden daar zo slecht leesbaar zijn. Hij vult aan dat zijn collega hierover al een mail naar de ambtenaar Verkeersveiligheid heeft gestuurd.

De wethouder en de collega-buurtbrigadier zijn inmiddels uitgepraat. De wethouder loopt nog even kort het kantoor binnen. Hij geeft aan dat op korte termijn wel eens twee conflicten uit de

hand kunnen lopen. In het dorp houdt een bewoner namelijk de bouw van enkele nieuwbouw huizen tegen door telkens bezwaar aan te tekenen. De nieuwbouw is een project van enkele jonge starters uit het dorp. De wethouders is bang dat als het nog lang duurt deze jongeren weleens direct contact op kunnen nemen met de bezwaarmaker. Het zal hem niet verbazen als er dan paar rake klappen zullen vallen. In het dorp is ook een notoire klager die telkens bezwaar maakt tegen de ontwikkeling van een industrieterrein. Dit heeft al voor veel vertraging gezorgd. Ook hierbij verwacht de wethouder dat het uit de hand kan lopen. De netwerkinspecteur Koen reageert op het verhaal van de wethouder door te stellen dat de politie met deze informatie op het moment nog niet veel kan. Zolang het niet uit de hand loopt heeft de politie geen rol.

14.45 uur. Drie kwartier later dan gepland begint het buurtbrigadiersoverleg. De netwerkinspecteur leidt het overleg in. Hij geeft als eerste aan dat hij vindt dat de mogelijkheid om een gebiedswaarschuwing te geven te weinig wordt gebruikt. Ook geeft de netwerkinspecteur aan dat er relatief weinig Halt-meldingen worden opgemaakt, terwijl er wel degelijk signalen zijn dat zich situaties voordoen waarbij een Halt-melding op zijn plek is. De netwerkinspecteur vraagt of de buurtbrigadiers tijdens de horecadiensten meer kunnen sturen op het gebruik maken van de Halt-melding. De buurtbrigadiers geven aan dat dit wel kan, maar dat de procedure van de Halt-melding niet altijd duidelijk is. De netwerkinspecteur licht nog een keer de procedure toe. De buurtbrigadiers luisteren. Na de toelichting merkt een collega-buurtbrigadier op dat hij hierop wel wil sturen, maar dat sommige collega's tijdens de horecadienst hier helemaal niet voor openstaan.

16.15 uur. Na het overleg rijden wij nogmaals naar het adres van de vrouw die is mishandeld door haar ex-vriend. Nu is de vrouw wel thuis, net als haar haar moeder en stiefvader. We gaan met zijn vijven zitten aan de keukentafel. Gerard neemt als eerste het woord. Hij vertelt over het gebiedsverbod en dat hij graag zoveel mogelijk wil weten over de ex-vriend. De mishandelde vrouw vertelt vervolgens het hele verhaal van begin af aan. Het wordt duidelijk dat de ex-vriend heel agressief is maar waarschijnlijk niet vuurwapengevaarlijk. Gerard vraagt of nog meer details bekend zijn over wat het gebiedsverbod precies inhoudt. De moeder belooft Gerard om meer informatie hierover op te vragen en deze informatie bij Gerard af te geven op het gemeentehuis.

16.30 uur. Gerard rijdt naar een industrieterrein aan de rand van het dorp. Hij vertelt mij dat op het industrieterrein een bedrijf zit dat binnenkort gebruik wil gaan maken van een alarmknop. Met de alarmknop kan het bedrijf in geval van nood direct de politie alarmeren. Om van de alarmknop gebruik te mogen maken moet het bedrijf wel eerst een veiligheidsplan opstellen zo vertelt Gerard. Hij wil binnenkort eens langs gaan bij het bedrijf om te kijken of het opstellen van het plan wil lukken of dat hij misschien nog ergens bij kan helpen. Nu wil Gerard vooral even weten wat voor een bedrijf het is. We rijden twee rondjes over terrein om vervolgens te concluderen dat wij het bedrijf niet kunnen vinden. We geven de zoektocht op en rijden door naar het politiebureau in Eersel.

17.00 uur. Gerard maakt een kort verslag van het gesprek met vrouw die mishandeld is door haar ex-vriend. Hij voegt het gespreksverslag toe aan de melding over het gebiedsverbod.

17.15 uur. Gerard praat met diverse collega's op het politiebureau.

17.30 uur. Gerard maakt een IGP-opdracht aan om de mevrouw met de uitstaande boetes (toch) te laten aanhouden.

18.00 Einde dienst

Dinsdag 7 juni

Dagdienst.

08.00 uur. We beginnen de dag met koffie. Ik stel mij kort voor aan enkele collega's die ik nog niet eerder heb gezien. Gerard heeft een gesprek met zijn collega van de afdeling voorlichting over het verloop van de 'burgers in blauw' in Bladel.

08.15 uur. Briefing in de kantine. Voor Gerard zijn er geen bijzonderheden vandaag. Tijdens de rondvraag geeft hij aan dat zijn dag al behoorlijk vol zit. Zo gaat hij op verzoek van het Maatschappelijk Werk een bezoek brengen aan een man die mogelijk zijn paarden verwaarloost en vertelt hij dat hij nog veel papierwerk heeft te doen. Gerard vertelt ook nog dat hij vanmiddag een verkeersinstructie gaat geven aan een groep leerlingen op de basisschool.

08.30 uur. Gerard heeft een gesprek met de netwerkinspecteur over het drukke weekend. Er zijn vijf aanhoudingen geweest afgelopen weekend. Zo is een jongen aangehouden in het uitgaanscentrum na een flinke ruzie met de uitsmijter van één van de drukbezochte cafés in Reusel-de Mierden. Gerard vertelt dat de jongen door de uitsmijter vrij grof is overgedragen aan de politie. Gisteren is de jongen op het bureau gekomen om aangifte te doen van mishandeling. Uit het proces-verbaal blijkt dat de jongen doet alsof hij helemaal niets fout heeft gedaan. Gerard weet echter wel beter. De jongen was die avond zeker geen lieverdje en had duidelijk veel te veel gedronken. De netwerkinspecteur geeft Gerard de tip om een verslag van zijn bevindingen toe te voegen aan het proces-verbaal. "Mocht dit voor de rechter komen dan is het beeld ten minste compleet."

08.45 uur. Gerard heeft gegevens opgevraagd van enkele zendmasten in het buitengebied. Hij vertelt dat hier een tijdje geleden een boerderij is overvallen. Op eigen initiatief heeft hij toen bedacht om eens te kijken of rond het tijdstip van het incident in het gebied gebeld is. Hij hoopt op die manier op het spoor van de dader te komen. Gerard bekijkt de gegevens maar komt snel tot de conclusie dat hij hier niet alleen uit gaat komen. Daarom vraagt hij zijn collega uit de noodhulp of hij hem kan helpen. Zijn collega heeft in zijn tijd bij de recherche vaker zulke gegevens onderzocht. Gerard spreekt af om de informatie naar hem door te sturen om op een later moment eens te bespreken of de gegevens van waarde zijn voor het onderzoek.

09.00 uur. Gerard werkt zijn registratie bij. Ook mailt hij enkele collega's met de vraag of zij de incidenten van dit weekend al hebben geregistreerd.

09.15 uur. Gerard stemt met een collega buurtbrigadier af dat hij bij het volgende jeugdoverleg niet aanwezig zal zijn. Hij vraagt via de mail of één van zijn collega's hem kan vervangen. De netwerkinspecteur zit tegenover Gerard te werken. Op verzoek van de netwerkinspecteur stuurt Gerard informatie door over een probleemgezin. Hij vertelt aanvullend dat het gezin een nieuwe contactpersoon heeft bij het AMK.

09.30 uur. Gerard zoekt meer informatie op over de man die mogelijk zijn paarden verwaarloost. Hij leest de melding van zijn collega's over het overlijden van één van de paarden. Gerard vertelt verbaasd aan een collega dat in de computersystemen nauwelijks informatie te vinden is over de man. Een collega vindt eigenlijk helemaal het niet gek dat er nauwelijks informatie over de man in de systemen te vinden is. Hij merkt op dat het nu eenmaal kan gebeuren dat een paard plotse-ling overlijdt. "[...]als je 40 paarden hebt, dan kan er eentje doodgaan. En hoe weten ze (de collega's) dat van die eiwitvergiftiging." Gerard: "Dat zal hij wel gezegd hebben dan, die mijnheer."

09.45 uur. Gerard belt GGZ over een verwarde man die maar overlast blijft veroorzaken. Hij vertelt dat de man de afgelopen maanden heeft gezorgd voor tien nieuwe overlastmeldingen. Gerard krijgt de GGZ-psycholoog van de man aan de lijn en informeert hem over de serie overlastmeldingen in de afgelopen tijd. De GGZ-psycholoog geeft aan de zaak intern te zullen bespreken. Gerard geeft aan graag te horen welke aanpak het GGZ voor ogen heeft. Na het gesprek verwerkt hij de laatste overlastmeldingen in het systeem zodat het overzicht weer helemaal actueel is. Ik vraag of Gerard naar aanleiding van de overlastmeldingen nog verdere actie gaat ondernemen: "Het is aan de GGZ om hier vervolgens iets mee te doen."

10.00 uur. Gerard leest de mail van het bedrijfsbureau. Tijdens het lezen van zijn mail wordt hij gebeld door een collega. Zijn collega vertelt dat dit weekend een verdachte is aangehouden waarvan de fiets is blijven staan aan de rand van een weiland. De collega is nu opzoek naar de fiets, maar kan deze niet vinden. Aan de hand van Google Maps begeleidt Gerard zijn collega naar de exacte locatie.

Na het telefoongesprek met zijn collega bekijkt Gerard snel nog even het dagrapport. Hij scant de rapportage op relevante informatie voor het CJG-ZAT overleg en het JOR-overleg. De informatie die Gerard relevant acht, slaat hij op in een eigen word-document. Vervolgens leest Gerard ook nog snel even andere nieuwe informatie door.

10.15 uur. Gerard vertelt dat hij via de mail zijn competentieprofiel heeft ontvangen. Hij bekijkt de scores en licht toe dat het competentieprofiel onderdeel is van de opleiding voor buurtbrigadiers. Het idee is dat andere buurtbrigadiers en leidinggevende het profiel invullen zodat je goed weet hoe anderen over je functioneren denken. Na het bekijken van het competentieprofiel geeft Gerard aan het wel eens te zijn met de mening van zijn collega's en stuurt het door naar het opleidingsinstituut.

Gerard bedenkt zich dat hij vanmiddag de verkeerinstructie-DVD nodig heeft voor verkeerbrigadiers opleiding. Na een paar minuten zoeken komt Gerard terug met de DVD in zijn handen. Gerard legt aan mij uit dat het geven van de verkeerinstructie een wettelijke taak is van de politie, maar eigenlijk niet heel veel om handen heeft. De verkeerinstructie bestaat voornamelijk uit het afspelen van DVD en het voordoen van de belangrijkste handelingen.

10.45 uur. Gerard schrijft zijn bevindingen op van het gevecht van afgelopen zaterdag tussen de jongen en de uitsmijter. Gerard vertelt mij nogmaals dat de verklaring van de verdachte geen goede weergave is van het verloop van de ruzie. In het proces-verbaal van bevindingen schrijft Gerard letterlijk op wat de jongen heeft gezegd tijdens zijn aanhouding. Gerard zegt dat hij dit doet om een zo realistisch mogelijk beeld van de situatie te geven: "dit kan helpen als het incident ooit voor de rechtbank wordt beslecht."

11.00 uur. We vertrekken van het bureau richting de boerderij waar pas geleden een dood paard is aangetroffen. Gerard geeft aan dat hij van het Maatschappelijk Werk de vraag heeft gekregen om daar eens polshoogte gaan te nemen. In de auto praten wij nog even verder over de samenwerking met het Maatschappelijk Werk. Gerard legt uit dat het Maatschappelijke Werk het centrale punt is in de zorgketen. Het is hun verantwoordelijkheid om werk weg te zetten bij andere partijen. Het Maatschappelijk Werk krijgt echter vaak meldingen binnen waarmee zij niet direct goed raad weet. Veel van deze meldingen laat het Maatschappelijk Werk eerst verder uitzoeken door de politie: "Soms krijgen we meldingen over dierenmishandelingen. Maar dit zijn er maar één of twee per jaar. Maar als zij signalen krijgen over overlast of mishandeling dan worden wij vaak gevraagd om het eens beter uit te zoeken. Vaak is het ook moeilijk voor het Maatschappe-

lijk Werk om daar voet zelf aan de grond te krijgen, daarom vragen ze ons. Wij hebben het gezag en kunnen dingen krachtiger verwoorden.”

Ik vraag Gerard waarom hij aan de verzoeken van Maatschappelijk Werk meewerkt. Gerard vertelt dat hij graag wil helpen waar hij kan: “Maatschappelijk Werk doet veel werk dat vroeger op ons bord lag. Als ik hen nu ergens bij kan helpen waar wij niet teveel inspanningen voor hoeven te doen dan doe ik dat graag. Daarbij neem ik op die manier ook een hoop werk weg voor de noodhulp.” Ook vraag ik aan Gerard of de netwerkinspecteur zich eigenlijk bemoeit met zijn contacten in de buurt zoals bijvoorbeeld met Maatschappelijk Werk. Gerard vertelt dat de netwerkinspecteur zich ‘niet tot nauwelijks’ bemoeit met zijn contacten: “De netwerkinspecteur ziet alleen de gegevens in het systeem. Als hij vindt dat wij actie moeten ondernemen zal hij dat aangeven. Maar hij heeft een paar goeie buurtbrigadiers die zelf eigenlijk altijd al het werk al oppakken.”

Gerard vertelt over zijn manier van netwerken. Hij geeft aan dat veel informatie wordt gewisseld buiten de geïnstitutionaliseerde overleggen. Meestal wordt informatie meteen uitgewisseld na een incident. Daarbuiten is er circa één keer per maand een informeel overleg met het Maatschappelijk Werk. Dit overleg is vooral om even bij te praten: “Van deze overleggen worden geen notulen gemaakt, het is puur om snel even informatie te delen. Voor de buurtbrigadier zijn deze overleggen vooral handig om randinformatie te weten te komen. Met deze informatie kan de rest van het korps niet zo veel, daarom registreer ik alleen de informatie die heel concreet en mogelijk nuttig is.”

We zijn inmiddels aangekomen bij de boerderij. Vanuit de auto bekijken wij de paarden in het weiland: de paarden zien er gezond uit. Ik zeg tegen Gerard dat ik eigenlijk geen verstand van paarden heb. Gerard zegt ook geen paardenexpert te zijn, maar ook hij vindt de paarden er behoorlijk gezond uitzien. We rijden naar de andere kant van het weiland om de paarden daar beter te bekijken. Ook vanaf deze plek lijken de paarden gezond. Gerard vertelt mij ondertussen dat een collega een tijdje geleden in één van de stallen is geweest. Van zijn collega heeft hij toen gehoord dat de stallen helemaal vol lagen met mest. Ik vertel dat ik eigenlijk niet weet hoe een stal eruit hoort te zien. Gerard weet dat eigenlijk ook niet: “Of dat slecht is voor de paarden weet ik eigenlijk ook niet. Maar ik geloof dat ze daar wel van die rotte hoeven van kunnen krijgen.” We rijden nog een rondje om de boerderij. Gerard geeft aan op dit moment geen aanleiding te zien om bij de eigenaar van de paarden langs te gaan. Hij geeft aan dat wij eerst maar eens langs het Maatschappelijk Werk zullen rijden om te vragen of zij misschien meer informatie hebben over de eigenaar van de paarden.

11.15 uur. Aankomst bij het Maatschappelijk Werk.

Gerard heeft gevraagd of zijn collega-buurbrigadier ook bij het overleg aansluit. De boerderij ligt formeel namelijk in het werkgebied van deze collega. Gerard vertelt mij dat hij wel vaker meldingen oppakt in het gebied van andere buurtbrigadiers. De scheiding is dan ook niet heel strak. Het is meestal zo dat degene die de melding ontvangt deze in eerste instantie ook oppakt. Later kan dan als nog worden afgesproken dat de collega de zaak toch overneemt. We drinken een kopje koffie met de medewerkster van het Maatschappelijk Werk. Gerard vraagt hoe het werk verloopt deze week. De medewerkster van het Maatschappelijk Werk vertelt dat het erg druk is de laatste tijd, maar dat ze het tot nog toe best goed aankunnen met zijn tweeën.

Nadat Gerards collega ook is gaan zitten vertelt Gerard dat hij vandaag langs de boerderij is gereden: “We hebben gekeken en de man heeft inderdaad een hoop paarden. Voor zover ik kon zien zagen deze er wel gezond uit.” De medewerkster van het Maatschappelijk Werk legt uit dat de melding vanuit de familie is gekomen. Het overlijden van het paard vorige week is voor de

zoons en dochters de aanleiding geweest om het Maatschappelijk Werk te bellen. De kinderen hebben op allerlei manieren al geprobeerd hun vader (85) aan te zetten om zijn paarden te verkopen maar de man is erg koppig. Volgens de kinderen heeft hun vader grote schulden bij de leverancier van het paardenvoer en kan hij zichzelf niet goed onderhouden. Dit kan zo niet langer verder gaan.

De medewerkster van het Maatschappelijk werk geeft direct na haar verhaal aan dat het eigenlijk vreemd is dat zij hiervoor worden ingeschakeld. Het is eigenlijk familieprobleem dat ze zelf maar moeten oplossen. Ook de buurtbrigadiers geven aan dat dit niet bepaald werk is voor de politie. Collega van Gerard: "Het is eerder een zaak voor de dierenbescherming. Of de dierenpolitie van de PVV misschien." De medewerkster van het Maatschappelijk Werk geeft aan dat zij het wel prettig zou vinden als iemand van de politie binnenkort eens langs gaat om een kop koffie bij de man te drinken: "Zo krijgen we een beetje meer zicht op wat daar achter de deur gebeurt." Collega-buurtbrigadier: "Ik wil daar best wel een keer koffie drinken, ik heb alleen geen verstand van paarden, maar ach. Ik kan er weleens langsfietsen." Er wordt besloten dat Gerards collega binnenkort een bezoek gaat brengen aan de man en daar na afloop over rapporteert aan Maatschappelijke Werk.

In het vervolg van het gesprek worden nog verschillende andere problemen in het dorp besproken. Zo vraagt de medewerkster van het Maatschappelijk Werk zich af of er al actie is ondernomen na de signalen van huiselijk geweld bij een bekend probleemgezin. Collega-buurtbrigadier geeft aan dat hij vanmiddag een bezoek gaat brengen aan het gezin. De medewerkster van het Maatschappelijk Werk vraagt zich ook af of er naar aanleiding van een melding van vorige week wel een zorgmelding in het systeem is aangemaakt door de collega's van Gerard. Gerard geeft aan dit vanmiddag te zullen controleren. Verder vraagt de medewerkster van het Maatschappelijk Werk zich nog af of van een eerder incident al melding is gemaakt bij Alarmering- en Meldpunt Kindermishandeling. Gerard geeft aan ook dit vanmiddag te zullen checken.

Ten slotte meldt medewerkster van het Maatschappelijk Werk dat zij informatie heeft ontvangen over een man op de camping die heeft aangegeven zelfmoordneigingen te hebben. Daar hoeft nu niets mee te gebeuren zegt ze, maar moet wel in het achterhoofd worden gehouden. Gerard geeft aan een notitie te zullen aanmaken voor de collega-buurtbrigadier die nu niet bij het overleg aanwezig is.

12.45 uur. Lunch.

13.00 uur. Vanmiddag gaat Gerard een verkeerinstructie geven aan circa 20 leerlingen uit groep 7. Gerard geeft een korte introductie over wie hij is en waarom het belangrijk is om goed op te letten in het verkeer. Vervolgens zet hij met hulp van de leraar de DVD aan. Als de DVD is afgelopen is licht Gerard nog kort enkele aandachtspunten toe. Ook stelt hij een paar vragen aan de leerlingen om te kijken of ze goed hebben opgelet. De meeste leerlingen weten de vragen goed te beantwoorden.

13.45 uur. We rijden terug naar het gemeentehuis

14.00 uur. Gerard checkt zijn mail.

14.15 uur. Gerard controleert naar aanleiding van het gesprek van vanochtend met Maatschappelijk werk of de registratie op orde is. Zijn collega's blijken reeds een zorgmelding te hebben aangemaakt. Gerard ziet echter dat de melding nog niet is doorgezet naar het AMK. Hij probeert meteen het AMK hierover te bellen, maar krijgt daar niemand te pakken: "Later nog maar eens

een keer proberen.” Inmiddels is de leerplichtambtenaar het kantoor binnengelopen en vraagt of Gerard informatie over een bepaald persoon kan opzoeken. Gerard zoekt in de systemen maar kan geen verder informatie vinden.

14.30. Gerard ontvangt een SMS-Alert. Hij geeft aan dat we meteen naar het winkelcentrum moeten. Met versnelde pas lopen we vanaf het gemeentehuis naar het winkelcentrum. Onderweg vertelt Gerard dat net een diefstal is gepleegd bij kledingwinkel Van der Ven. Bij de winkel aangekomen wordt ons verteld dat de mobiele telefoon van de verkoopster is gestolen. De telefoon lag op de toonbank en was opeens weg. Ze heeft wel een vermoeden wie de daders zijn geweest, namelijk een paar ‘kamperige types’ die vlak daarvoor in de winkel waren. De verkoopster geeft aan graag aangifte te willen doen van diefstal. Gerard stelt voor om dit maar meteen ter plekke te regelen. Tijdens het opmaken van de aangifte blijkt de verkoopster niet alle gegevens bij de hand te hebben om de aangifte compleet te maken. De verkoopster belooft om de missende gegevens later aan te leveren. Gerard wil ook graag het EMI-nummer van de telefoon weten. Met behulp van dit nummer kan namelijk elke telefoon worden teruggevonden, zo is hem vanochtend verteld door zijn collega uit de noodhulp.

14.45 uur. Op de weg terug lopen we langs de sigarenwinkel. De eigenaar van de sigarenwinkel is trekker van de winkeliersvereniging. We hebben een kort gesprek met hem over de SMS-Alert. Vervolgens vraagt Gerard aan de eigenaar van de sigarenwinkel of hij morgen bereid is om iets te vertellen over het functioneren van de buurtbrigadier in de buurt. Gerard legt uit dat hij morgenmiddag een paar uur met één van de wethouders op pad gaat om te laten zien waarmee de politie zich in het dorp zo al bezighoudt. De eigenaar geeft aan dat hij niet helemaal zeker weet of hij in de zaak is, maar waarschijnlijk wel. We zijn dan meer dan welkom om even terug te komen.

Bij terugkomst in het gemeentehuis wordt Gerard gebeld door de netwerkinspecteur. De netwerkinspecteur vraagt zich af of hij iemand heeft aangehouden naar aanleiding van het SMS-alert. De zus van de Integrale Veiligheidscoördinator heeft Gerard namelijk in het winkelcentrum gezien met een onbekend persoon. Gerard zegt dat hij niemand heeft aangehouden. Aanvullend merkt hij op dat hij eigenlijk ook niet echt uit de voeten kon met het signalement van de daders. In het SMS-Alert stond dat de daders waarschijnlijk kamers waren, maar dat er helemaal geen bewijs was dat hier ook echt op wees. Gerard vertelt mij na het gesprek met de netwerkinspecteur dat ik waarschijnlijk ben aangezien als de mogelijke dader.

15.00 uur. Gerard probeert nog meerdere keren het AMK te bellen. Telkens wordt de verbinding verbroken. Uiteindelijk krijgt hij iemand aan de lijn maar die kan hem om onduidelijke redenen niet doorverbinden. Er wordt afgesproken dat Gerard later wordt teruggebeld. Ik vraag aan Gerard of Maatschappelijk Werk ook zelf zou kunnen verifiëren of melding is gedaan bij het AMK. Gerard zegt hierover: “Het verifiëren of een zorgmelding is aangemaakt of bellen met het AMK kan ook door andere organisaties worden gedaan. Maar als de medewerkster van het Maatschappelijk Werk ons vraagt om dit doen, doe ik het meestal wel.”

15.15 uur. De moeder van de mishandelde dochter (zie verslag 1/6) loopt het kantoor binnen. Zij heeft inmiddels meer informatie ontvangen over het gebiedsverbod en wil dit graag doorgeven aan Gerard. Gerard praat nog even verder met haar over hoe het met haar dochter gaat. De moeder vertelt dat haar dochter al meerdere keren door de jongen is mishandeld maar dat zij telkens geen officiële aangifte wilde doen. De laatste keer is het erg uit de hand gelopen. Daarom is zij blij dat de politie er nu wel bij betrokken is.

15.30 uur. Gerard zoekt de gegevens op van de suïcidale man op camping Eendenhoorn. Het blijkt dat de man niet staat ingeschreven bij de gemeente. Gerard belt meteen even met de campingeigenaar met de vraag of hij misschien weet wie de man is. De campingeigenaar vertelt om wie het gaat en waar de caravan van de man staat. Op basis van de informatie van de campingeigenaar maakt Gerard de notitie voor de andere buurtbrigadier

15.45. Gerard registreert dat hij een verkeersinstructie heeft gegeven op de basisschool. Ondertussen praat hij met de collega-buurtbrigadier over een heel moeilijk probleemgezin waar deze buurtbrigadier een heel groot deel van zijn tijd in investeert.

16.00. Gerard ontvangt telefoon van de GGZ-psycholoog. De GGZ-psycholoog meldt dat naar aanleiding van Gerards melding nu maximale hulp is ingezet op de verwarde man. Na het gesprek verwerkt Gerard deze informatie direct in het systeem. Ondertussen zijn een medewerker van de woonbouwvereniging in Eerle en de gemeentelijke opsporingsambtenaar het kantoor van Gerard binnengelopen. Gerard praat even met beide over lopende zaken. Zo wordt gesproken over het hondenpoepprobleem bij een bepaalde woning. Daarna gaat het gesprek al snel over privé zaken.

Gerard leest zijn nieuwe mails door.

16.30 uur. Gerard geeft aan dat hij nog even zijn administratie verder gaat bijwerken. Zo registreert hij onder meer de diefstal van de mobiele telefoon van vanmiddag.

16.45 uur. We vertrekken naar Eerle. We nemen de landelijke route.

17.15 uur. Spullen weggleggen. Bijpraten met collega's.

17.30 uur. Einde dienst

Woensdag 8 juni

Dagdienst.

11.00 uur. Gerard begint vandaag later omdat hij vanavond een verkeersinstructie geeft aan ouders op een basisschool in zijn wijk. Eerder zijn wij al op deze school geweest om enkele leerlingen uit groep 7 een verkeersinstructie te geven. Hij begint zijn dag hetzelfde als de meeste andere dagen, namelijk met het lezen van zijn mail. Gerard geeft aan vooral interne mail te hebben ontvangen (mutaties). Hij zegt dat een deel van deze nieuwe informatie van hem vraagt om acties. Zo kan hij sommige mutaties aanvullen met informatie uit zijn wijk.

11.15 uur. Gerard is voorzitter van de OC/OR Reusel. Morgen staat een overleg gepland, maar hij kan niet aanwezig zijn vanwege de buurtbrigadierscursus. Daarom mailt hij alvast de belangrijkste aandachtspunten door naar zijn collega's. Ook vraagt hij de secretaris van het OC om hem morgen bij het overleg te vervangen als voorzitter. Tijdens het bureauwerk wordt Gerard aangeschoten door een collega. De collega vraagt zich af waarom de horecadiensten met een half uur zijn vervroegd. Hij is het niet eens met deze wijzing en wil graag dat Gerard het als coördinator horeca ter sprake brengt bij de districtschef. Gerard zegt dat hij het wel een goed idee vindt om de horecadiensten te vervroegen, maar dat hij wel wil doorgeven dat niet iedereen het daar over eens is.

11.30 uur. Vervolg van het bureauwerk. Gerard bekijkt de mutaties. De mutaties over jeugdproblemen neemt hij op in zijn word-document voor het JOR-overleg.

11.45 uur. Via de mail heeft Gerard een vraag gekregen van de directrice van een basisschool in zijn wijk. De directrice vertelt dat zij binnenkort met groep 8 naar België wil voor een uitstapje. Ze weet alleen niet of zij hiervoor gebruik mag maken van een lijst met paspoortnummers of dat alle leerlingen een eigen identiteitskaart bij zich moeten dragen. Gerard probeert op internet antwoord te vinden op haar vraag, maar kan hierover weinig informatie vinden.

12.00 uur. Gerard besluit daarom de vraag voor te leggen aan de douane. Hij krijgt geen eenduidig antwoord van de douane. Het advies van de douane is om de vraag voor te leggen aan de Koninklijke Marechaussee. Hij belt meteen de Koninklijke Marechaussee. Zij geven aan dat formeel een lijst met paspoortnummers niet voldoende is maar dat ze geen grote problemen verwachten als de directrice toch met zo'n lijst gaat werken. Ook wordt Gerard verteld dat er nog maar heel weinig gecontroleerd wordt in dat gebied, dus dat de kans klein is dat überhaupt naar paspoortnummers zal worden gevraagd.

12.15 uur. Gerard heeft nog altijd geen bevredigend antwoord op de vraag van de directrice. Hij besluit de directrice toch maar terug te bellen met de mededeling dat hij geen antwoord heeft op haar vraag. Gerard wordt verteld dat de directrice nu even in gesprek is. Gerard vraagt of de directrice hem op een later moment even wil terugbellen.

Na enkele minuten wordt hij teruggebeld door de directrice. Gerard vertelt dat de Koninklijke Marechaussee heeft aangegeven dat formeel een lijst met paspoortnummers niet geaccepteerd wordt. Maar de Koninklijke Marechaussee heeft ook aangegeven dat de kans klein is dat er gecontroleerd gaat worden. Gerard geeft een ambivalent advies aan de directrice: "Ik ga niet zeggen gewoon doen (werken met een lijst met paspoortnummer), maar de kans is wel heel klein om gecontroleerd te worden. Officieel worden de lijsten niet meer gebruikt. Zorg voor papier met alle informatie erop, en denk na over hoe je het volgend jaar wil doen."

12.30 uur. Gerard spreekt met een collega-buurtbrigadier over het drukke weekend. Ook legt hij de vraag van de directrice voor aan zijn collega. Ook hij weet het antwoord op haar vraag niet.

12.45 uur. Ook een andere buurtbrigadier uit Reusel-De Mierden komt bij het gesprek staan. Er volgt een overleg tussen buurtbrigadiers van Reusel-de Mierden over 'burgers in blauw'. Ze vertellen elkaar wat ze van plan zijn. Eén van de buurtbrigadiers heeft gehoord dat ook de burgemeester deelneemt.

Lunchen.

13.00 uur. Bellen met AMK. Helaas krijgt Gerard weer niet de juiste persoon te pakken.

13.15 uur. Gerard verstuurt zijn mail met informatie voor het OC/OR-overleg naar zijn collega. Vervolgens belt hij hem om verder af te stemmen.

13.30 uur. Start van de 'Burgers in Blauw'.

Gerard heeft de eer om vandaag aan de burgemeester te laten zien wat zijn werk inhoudt. Samen met de burgemeester gaan we met Gerard enkele huisbezoeken doen en we gaan naar enkele probleemplekken in zijn wijk. We rijden eerst naar de visvijver. Daar is niemand en er is ook geen aanleiding om uit de auto te stappen. Gerard legt uit aan de burgemeester dat 's avonds en in het weekend veel jongeren bij de visvijver samenkomen. Vaak worden rondom de hangplek restanten van drugs gevonden. Daarom houdt hij deze plek goed in de gaten. Vanaf de visvijver rijden we weer richting het dorp. We gaan op verzoek van de Regionale Recherche een bezoek brengen aan de bewoners van een bepaald huis in zijn wijk. Gerard geeft aan dat de melding

vaag is over de specifieke reden. In de melding staat alleen dat de bewoners mogelijk betrokken zijn bij een radicale beweging. We bellen aan, maar er is niemand huis.

We rijden terug naar het gemeentehuis. Vanaf de parkeerplaats lopen we richting het winkelcentrum. We gaan kijken of de mevrouw die meerdere boetes heeft openstaan ditmaal wel open doet. Wederom houdt Gerard een A4 voor de camera. Na een paar keer aanbellen geven wij het op. We lopen door naar de sigarenwinkel. De eigenaar van de sigarenwinkel staat in de winkel. Gerard stelt de burgemeester voor aan de eigenaar. Hij vertelt aan de burgemeester dat de eigenaar voorzitter is van het winkelieroverleg. Vervolgens vertelt de eigenaar over de nuttige bijdrage van Gerard aan dit overleg: "Hij heeft tijdens een overleg uitgelegd welke mogelijkheden er zijn om de veiligheid te vergroten. Ook hebben we samen met Gerard het project SMS-alert gestart. Daar zijn we heel blij mee." De burgemeester stelt nog enkele vragen over de veiligheid in het winkelgebied en de rol van de politie daarin.

Vanaf het winkelcentrum rijden we door naar het industrieterrein. We stoppen bij een ijzerhandel. Gerard vertelt dat de eigenaar van de ijzerhandel hem veel informatie geeft over het reilen en zeilen op één van de woonwagenkampen in zijn werkgebied. Aangekomen bij de ijzerhandel blijkt de eigenaar niet aanwezig te zijn. We lopen naar zijn broer toe om te vragen of de eigenaar vandaag nog komt. De broer denkt het niet. De burgemeester stelt aan de broer een paar vragen over de ijzerhandel. Na een kort gesprek stappen we weer in de auto. We besluiten om een rondje te rijden over het kamp. Het is daar heel rustig. De burgemeester vraagt zich af wat voor problemen zich in het kamp afspelen. Gerard geeft aan dat het de laatste tijd veel rustiger is, maar dat hier bij tijd en wijlen nog altijd wel problemen spelen. Zo staat op het kamp veel illegale bebouwing en zijn er af en toe fikse ruzies. We rijden nog een keer langs het adres waarvan de bewoners mogelijk betrokken zijn bij radicale activiteiten. Helaas blijkt hier nog altijd niemand thuis te zijn. Het is inmiddels over drieën. Gerard besluit om weer richting Eerle te rijden voor de nabespreking. We komen als eerste aan op het bureau in Eerle

15.30 uur. Nabespreking 'burgers in blauw'.

Tijdens de nabespreking wordt aan de burgemeester en de wethouders gevraagd hoe zij de middag hebben ervaren. Ze geven allemaal aan onder de indruk te zijn van de veelzijdigheid van het werk. De wethouder: "Hij is psycholoog, maatschappelijk werker, jeugdhulpverlener en ook nog politieagent. Maar eigenlijk is hij meer al het andere dan politieagent. Ik ben onder de indruk van alle informatie die achter deze voordeuren ligt en hoe jullie hiermee te werk gaan." De burgemeester reageert hierop door zich hardop af te vragen of zij eigenlijk wel een bonnenboekje hebben. "Dat hebben we zeker wel maar ik ga niet een bon uitschrijven voor een keer een gordel niet om of zo. Maar als een overtreding vraagt om optreden dan doe ik dat gewoon" zegt een collega-buurtbrigadier.

De collega-buurtbrigadier heeft van 'burger in blauw' gebruik gemaakt om een bezoek te brengen aan de eigenaar van de verwaarloosde paarden. Hij vertelt dat de paarden inderdaad niet verwaarloosd zijn. Wel denkt hij dat de man zelf hulp kan gebruiken in het huishouden. Hij zegt tegen Gerard dat hij dit zal terugkoppelen aan de medewerkster van maatschappelijk werk.

16.00 uur. Gerard wordt teruggebeld door zijn contactpersoon bij het AMK. Het vermoeden van de medewerkster van het maatschappelijk werk bleek juist te zijn: de melding over huiselijk geweld is per ongeluk afgesloten in plaats van aangepast. Gerard vertelt dat hij hier straks meteen even een nieuwe melding voor gaat aanmaken.

16.15 uur. Tijdens de nabespreking wordt Gerard ook nog gebeld door de Belgische politie. De Belgische politie meldt dat zij verschillende bewoners uit Reusel-de Mierden hebben opgepakt.

Het blijkt te gaan om personen die al langer in de gaten worden gehouden door de buurtbrigadiers. De personen blijken betrokken te zijn bij diverse inbraken in België. Gerard deelt het nieuws met zijn collega's.

16.30 uur. Na de nabespreking gaan de buurtbrigadiers en de netwerkinspecteur even bij elkaar zitten om over de informatie uit België te spreken. Gerard herhaalt wat hij heeft gehoord van de Belgische collega's. Ook vertelt hij dat de Belgische collega's graag een overleg willen plannen om informatie uit te wisselen. De netwerkinspecteur wijst erop dat het belangrijk is om alleen informatie te delen als het via de formele weg is gemeld. Eén van de buurtbrigadiers vertelt dat hij al eerder de fout heeft gemaakt om minimaal informatie uit te wisselen met de Belgen. Vervolgens hebben de Belgen de informatie gebruikt om de regionale recherche onder druk te zetten om zo meer informatie los te krijgen. De netwerkinspecteur vertelt dat politie-informatie altijd gedeeld mag worden, maar dat hiervan wel melding moet worden gemaakt. Bij het delen van criminele inlichtingen ligt dit anders. Hiervoor moet via de regionale recherche toestemming worden gevraagd. De buurtbrigadiers en de netwerkinspecteur besluiten samen om de TIC-er alvast te benaderen om alle informatie over de verdachten bij elkaar te brengen en te analyseren.

16.45 uur. Koffie drinken.

17.00 uur. Gerard spreekt met de andere buurtbrigadiers en de netwerkinspecteur op de gang nog even na over het verloop van 'burgers in blauw'. Iedereen is het er over eens dat een belangrijke winst is dat de burgemeester en wethouders nu met eigen ogen hebben kunnen zien dat de BOA bijna niet handhaaft in de gemeente. Vooral het bezoek aan een adres waar veel overlast is van hondenpoep heeft ervoor gezorgd dat één van de wethouders het functioneren van de BOA hoog op de prioriteitenlijst heeft geplaatst.

17.15 uur. Gerard spreekt kort met een buurtbrigadier uit Bladel over de melding van de Belgische politie. Gerard vertelt aan zijn collega dat ook een bewoner uit Bladel is aangehouden door de Belgische politie. De collega geeft aan dat hij graag op de hoogte wil worden gehouden. Gerard belt ook nog even een winkelier na. De winkelier heeft gemeld dat hij 's nachts een verdachte auto heeft gesignaleerd voor zijn winkel. Gerard weet dat de auto toebehoort aan één van de personen die in België is opgepakt. De winkelier heeft helaas geen nieuwe informatie voor Gerard. Gerard maakt een nieuwe zorgmelding aan over de kindermishandeling. Hij stuurt de mutatie meteen door naar JPP met aanvullend het bericht dat contact is geweest tussen Gerard en het AMK.

17.45 Gerard besluit om voor de verdachte auto een aandachtsvestiging aan te maken. Hij legt uit niet te weten of ook andere personen gebruik maken van deze auto, daarom is het handig om deze auto eens in de gaten te houden. Hij voegt aan de aandachtsvestiging toe dat de winkelier de auto 's nacht heeft gesignaleerd voor zijn winkel. Hij zet de melding vervolgens door naar het bedrijfsbureau én ook direct naar de nachtdienst. Gerard legt uit dat hij dan zeker weet dat de melding wordt meegenomen in de surveillance voor vannacht en morgennacht.

18.15 uur. Administratie bijwerken naar aanleiding van het contact met de Belgische politie.

18.30 uur. We rijden naar de basisschool. Gerard gaat vanavond een verkeerinstructie geven aan enkele ouders die hebben aangeboden om te helpen als verkeersbrigadier. De verkeerinstructie bestaat uit een inleidend praatje van Gerard en het vervolgens afspelen van de DVD. Na de verkeerinstructie lopen we naar buiten om te oefenen. Eén van de ouders kan niet zo goed Nederlands. Door het voor te doen legt Gerard uit dat zij het best niet midden op de weg kan gaan

staan. Na een paar keer oefenen begrijpt zij wat Gerard bedoelt. Vervolgens bespreken we samen met de ouders en de leraar (coördinator van de verkeersbrigadiers) de verkeerssituatie rondom de school. De leraar geeft aan dat vooral oudere kinderen vaak proberen om de verkeersbrigadiers te ontlopen. Ook zijn er andere problemen, zoals opa en oma's die hun auto stilzetten op de weg om de kleinkinderen op te halen. De leraar vraagt aan Gerard of de politie misschien 's ochtends rond schooltijd eens af en toe bij de school zou willen surveilleren: "Als er dan zo'n politieman staat, zijn ze toch eerder geneigd om zich aan de regels te houden." Gerard zegt toe het aan zijn collega te zullen vragen. Hij merkt nog wel op dat zijn collega al heel veel op de fiets in de buurt is, ook met regelmaat in de buurt van de school.

20.00 uur. Op de weg terug naar het bureau rijden we nog een keer langs het adres waarvan de regionale recherche heeft aangegeven dat de bewoners mogelijk betrokken zijn bij radicale praktijken. Ditmaal zijn de bewoners wel thuis. Er wordt verbaasd gereageerd op het bezoek van Gerard. We worden vriendelijk uitgenodigd om aan tafel plaats te nemen. Gerard vertelt dat hun auto is gezien bij een betoging in België. Beiden geven aan op die dag niet in de buurt van de betoging te zijn geweest. De man vraagt zich af om wat voor een betoging het precies gaat. We vinden op internet dat het gaat om een Vlaamse beweging die wil dat Vlaanderen zich afscheidt van Wallonië. Gerard geeft aan dat het mogelijk is dat het nummerbord verkeerd is genoteerd. Hij vertelt dat hij zal doorgeven aan de regionale recherche dat het loos alarm is en dat hij verder geen acties zal ondernemen.

20.15 uur. We rijden terug naar het politiebureau in Eersel

20.30 uur. Op het politiebureau praat Gerard bij met een collega-buurtbrigadier.

20.45. uur. Voor het einde van zijn dienst verwerkt Gerard nog de aangifte van de gestolen telefoon. Ook registreert hij dat op verzoek van de regionale recherche een huisbezoek heeft afgelegd. Het bezoek heeft geen reden gegeven om verdere actie te ondernemen.

21.00 uur. Einde dienst.

Zaterdag 2 juli

Horecadienst.

21.00 uur. Bij mijn aankomst op het bureau is Gerard met enkele collega's in gesprek over omgewaaide bomen als gevolg van de harde storm op dinsdag. Gerard zit achter zijn computer en neemt ondertussen de mutaties door voor zijn wijk op het gebied van jeugd: "Ik zorg er altijd voor dat ik weer even op de hoogte ben van wat er zich afspeelt in mijn buurt tijdens de avonden dat ik er niet ben." Gerard vertelt mij dat hij gisteravond ook al een nachtdienst heeft gehad.

Rond kwart over negen loopt een collega van Gerard binnen. Zij heeft vanavond een noodhulpdienst. Blij vertelt ze dat ze vanmiddag de finale van een lokaal tennistoernooi heeft gehaald. Morgenochtend om elf uur moet zij weer op de baan staan. “Dan hoop ik dat je niet hoeft over te werken vanavond” zegt Gerard. “Nee hoor, daar zorg ik wel voor. We lullen alles plat vanavond” reageert ze grappend.

Een andere collega vraagt aan Gerard advies over wat hij moet doen met een melding over een gestolen auto. Na het bekijken van de melding zijn Gerard en de collega het eens over het feit dat zij eigenlijk weinig kunnen met deze melding. Gerard: “Leg maar gewoon vast, dan krijg je er vanuit hier in ieder geval geen vragen over.”

21.30 uur. Gerard heeft ook mail ontvangen van een buurtpreventie coördinator over een inbraak in een huis. Een buurtbewoonster zou mogelijk meer informatie hebben over een inbraak in de buurt. Na het lezen van de mail besluit Gerard deze vrouw niet verder te gaan bevragen: “Ze heeft geen informatie die relevant is voor ons. In zo’n geval stuur ik een mail terug naar de buurtcoördinator om hem te bedanken, maar dat wij voor de rest niets gaan doen met de informatie.”

Gerard beantwoordt enkele interne mails. Onder andere een mail over een mogelijk hennepkwekerij in zijn buurt.

Gerard is vanavond coördinator horecadienst. Zijn taak is onder meer om de briefing op te stellen. Gerard haalt hiervoor informatie uit de map met vergunningen en de horecamutaties van voorgaande weken. Ook deelt hij de verschillende collega’s op in teams.

22.00 uur. Na het opstellen van de briefing legt Gerard aan mij uit dat elke horecadienst uit een paar vaste onderdelen bestaat.

Vaste onderdelen van de nachtdienst

1. Fietslichtcontrole (begin van de avond). Gerard vertelt dat in de zomer de controle aan het begin van de avond wordt overgeslagen. Later op de avond kunnen we daar nog wel even op controleren.
2. Parkeerbeleid handhaven rondom de horecagelegenheden.
3. Gesprek met de hoofdportiers van het uitgaansgebied in Reusel-de Mierden.

Voor de rest hebben Gerard en anderen een vrije rol: “Het is de bedoeling dat wij in de ring rondom het uitgaansgebied surveilleren, zodat wij bij eventuele problemen snel ter plaatse heen. Wij gebruiken een aparte frequentie om onderling als horecateam te communiceren, deze communicatie is niet interessant voor de meldkamer. Op deze frequentie wisselen we uit waar we zijn en wat we gaan doen, maar we kunnen op dit kanaal ook grappen maken. Tijdens de horecadienst hebben we ook een horecatelefoon (doodnormale Nokia). Op deze telefoon kunnen we gebeld worden door de portiers in het uitgaansgebied, dan hoeven ze dit niet via de meldkamer te doen. Op deze manier kunnen we sneller ter plekke zijn.”

Gerard geeft aan dat iedereen aan het eind van de dienst een uitgebreid verslag maakt van de horecadienst. Dit is volgens Gerard belangrijk omdat de netwerkinspecteur vooral uit deze verslagen informatie put voor de overleggen met de ondernemers in het horecagebied.

Er lopen twee collega's uit Eersel binnen. Zij hebben een extra dienst vanwege de kermis in Eersel. Eén van de twee geeft aan dat zij op een ander kanaal staan dan de horecadienst in Reusel-de Mierden. Gerard geeft aan dat hem dit niet handig lijkt. Vooral omdat volgens Gerard niet zo snel om bijstand kan worden gevraagd. Gerard komt hier direct op terug door te zeggen dat het eigenlijk ook niet zo belangrijk is: "Als er stront aan de knikker is dan horen we het toch wel!" De collega's uit Eersel gaan alvast de straat op (met ongewijzigde frequentie).

Gerard zoekt in de map met vergunningen op welke evenementen er vanavond zijn. Hij snapt niet dat in de map noch in DIGI-MEK informatie staat over de kermis in Laag-Mierden. Een jongere collega geeft aan vrijwel zeker te weten dat het vanavond kermis is in Laag-Mierden. Gerard: "Weet je wat, ik google het wel even." Ook op internet kan Gerard niet vinden of de kermis vanavond is.

Gerard praat ondertussen met zijn collega buurtbrigadier over de aanstaande vakantieperiode. Zijn collega blijkt lang achter elkaar weg te zijn waardoor de diensten niet makkelijk overgenomen kunnen worden. Gerard: "Volgend jaar moeten we maar weer eens kijken hoe we de vakantieperiode het handigst kunnen organiseren". Collega: "Ach dat zien we dan wel, misschien ben jij volgend jaar al lang ergens netwerker". Gerard met een glimlach: "Jaa, wie weet, we wachten af..."

22.30 uur. Gerard leidt de briefing. De briefing bestaat uit het voorlezen van verschillende aandachtspunten en bijzonderheden. Ieder duo krijgt een paar specifieke taken mee voor de avond. Gerard vertelt dat er waarschijnlijk een kermis is in Laag-Mierden maar hiervan geen vergunning in de map zit. De jongere collega merkt nog een keer op zij zeker weet dat er kermis is. "Nou ja, dan gaan we daar nog wel even extra kijken" zegt Gerard. Een andere collega vertelt dat er een zeskamp gaande is met een grote feesttent. Zij verwacht dat in de feesttent vanavond veel zal worden gedronken. Gerard vraagt of zij weet waar de zeskamp is. Ze geeft aan het niet precies te weten: "Meestal is het ergens achteraf op een weiland." Zij stelt voor om samen met haar collega samen te gaan uitzoeken waar de zeskamp wordt gehouden en of daar overlast van valt te verwachten.

Gerard vertelt dat hij op verzoek van de surveillancedienst vanavond gaat kijken of een paar illegaal kamperende Polen inmiddels zijn vertrokken. De surveillancedienst heeft deze Polen er al eerder op gewezen dat zij moeten vertrekken. Hij merkt op dat routebeschrijving van de collega's alleen redelijk vaag is: "Er staat dat wij bij dat slootje met dat weiland naar links moeten, daar zouden ze moeten staan. Mm.. nou we gaan wel even kijken." Ook geeft Gerard aan dat hij de eigenaar van de Red Coral (groot café) vanavond wil verhoren over een uitstaande verkeersboete in België: "Op zaterdagavond weet je zeker dat hij er is. Het is het al tijden niet meer druk in zijn tent dus is het voor hem denk ik ook wel zo handig om vroeg op de avond even een verklaring hierover af te leggen." Als laatste meldt Gerard het verzoek van de gemeente om vanavond te kijken hoe het eraan toe gaat op enkele 'kamperen bij de boer'-locaties. Hij verdeelt het lijstje met adressen over de verschillende duo's.

23.00 uur. Wij gaan eerst naar café de Red Coral voor een gesprek met de eigenaar. Bij binnenkomst wordt de eigenaar direct behoorlijk boos op Gerard. Hoe haalt Gerard het in zijn hoofd om hem voor een verklaring over een verkeersboete (die allang betaald is, zo zegt hij) op zaterdag-

avond door drie man te gaan bevragen: “Dat is toch geen manier van zaken doen, drie man op de zaterdagavond!” Gerard geeft aan dat hij alleen maar snel een verklaring wil, omdat daar om gevraagd is vanuit België. Gerard verheft zijn stemt en zegt dat de toon van de eigenaar hem helemaal niet bevalt. Na een korte discussie wordt duidelijk dat de eigenaar niet wil tekenen omdat hij niet degene was die op dat moment in de auto reed.

Ondertussen is de collega van Gerard gebeld op de horecatelefoon. Het is de portier van de El Sombrero (grote bar-dancing in het dorp). Hij vertelt dat hij net een jongen heeft gepakt toen hij probeerde met andermans ID-kaart El Sombrero binnen te komen. Wij vertrekken met de auto naar El Sombrero om het precieze verhaal te horen. Gerard vertelt dat El Sombrero vijfhonderd meter verderop is. Binnen een minuut staan wij bij El Sombrero voor de deur.

23.15 uur. Aangekomen bij El Sombrero blijkt het te gaan om een jongen uit een Delfts voetbalteam. Het team is een week op kamp in de buurt van Reusel-de Mierden. De eerste avond hadden ze het plan om uit te gaan in de bar-dancing El Sombrero. De jongen is echter nog net geen 16 (het scheelt twee maanden), daarom heeft hij de ID-kaart van een vriendje geleend. De jongen lijkt van geen kant op de foto. De portier zag dan ook meteen dat de jongen niet zijn eigen identiteitskaart gebruikte. We lopen El Sombrero binnen waar de jongen op ons zitten te wachten in het hok van de portiers.

Nadat één van de portiers nog eens kort heeft uitgelegd hoe het is gegaan, wendt Gerard zich tot de jongen. Gerard vertelt de jongen dat het niet alleen illegaal is, maar dat hij hiermee ook de horecaondernemer in de problemen kan brengen. Gerard vertelt na zijn preek dat normaal gesproken dit soort incidenten worden afgedaan met een Halt-melding. Nu denkt Gerard dat dat niet mogelijk is, omdat de jongen niet uit de buurt komt. Gerard kiest ervoor om de jongen formeel aan te houden en mee te nemen naar het bureau. Tijdens de rit naar het politiebureau probeert de jongen via zijn telefoon op Twitter te melden dat hij is opgepakt. De collega van Gerard ziet dit gebeuren en grijpt in.

0.00 uur. Op het bureau zet Gerard de jongen vast om vervolgens met de Hulp Officier van Justitie (HOvJ) te overleggen hoe deze zaak het best afgedaan kan worden. De HOvJ wijst Gerard erop dat de jongen recht heeft op een advocaat. Om dit recht te kunnen gebruiken moet hij alleen wel eerst worden overgebracht naar Eindhoven. Hij kan dan op zijn vroegst morgenochtend verhoord worden. Gerard lijkt dit een veel te zwaar te middel gezien het vergrijp: “Dan liever de zaak op voorhand kapot laten gaan dan die jongen daar neer zetten.” Gerard belt de moeder van de jongen. Hij legt aan haar uit dat de jongen volgens de regels naar Eindhoven zou moeten om daar morgen verhoord te worden in de aanwezigheid van een advocaat. Gerard stelt als alternatief voor om nu een verklaring op te nemen zodat de jongen vanavond nog terug kan naar het voetbalkamp. De moeder stemt hier mee in. Gerard informeert de HOvJ over het gesprek met de moeder, ook de HOvJ stemt nu in met het plan om de jongen nu te verhoren. Gerard neemt snel de verklaring op en brengt de jongen terug naar de herberg waar het voetbalteam overnacht.

01.00 uur. Terug op het politiebureau. Op het bureau overlegt Gerard met een andere buurtbrigadier over de aanhouding. De buurtbrigadier vertelt dat voor het aanmaken van een Halt-Melding het helemaal niet uitmaakt waar de jongen vandaan komt. De Halt-melding gaat via het

lokale Halt-bureau naar het Halt-bureau in de woonomgeving van de jongen. Gerard is blij dat nu te weten, dan kan hij bij volgende melding direct een Halt-melding aanmaken.

01.15 uur. Gerard schrijft op hoe de aanhouding van de jongen is verlopen om dit vervolgens toe te voegen aan het proces-verbaal.

01.30 uur. Via de portofoon komt een noodhulpmelding binnen (PRIO 1). Het gaat om een schizofrene vrouw die van stemmen in haar hoofd zichzelf moeten snijden. De noodhulpauto is er al op af. Gerard meldt aan de meldkamer dat hij als back-up mee gaat rijden. Bij aankomst zijn al twee eenheden ter plekke. De vrouw doet niet open, maar heeft zich wel laten zien in de deuropening. Iedereen loopt rond het huis om te kijken of ze op een andere manier het huis in kunnen. Al snel na onze aankomst komt een speciale eenheid uit Eindhoven ter plekke. Deze eenheid heeft de beschikking over een stormram om indien nodig de deur te forceren. Ook komt een ambulance en een vijfde politieauto ter plekke.

Gerard probeert door te praten via de brievenbus contact te krijgen met de mevrouw. In eerste instantie lijkt dit weinig effect te hebben, maar na een paar minuten praten opent de vrouw toch de deur. Ze heeft vier messen in haar handen. De speciale eenheid uit Eindhoven drukt haar direct met een schild naar binnen zodat zij niemand – ook zichzelf niet – kan verwonden. De vrouw wordt uiteindelijk op haar bed geduwd. Het blijkt dat de mevrouw zich in haar pols gesneden. De ambulancebroeders verzorgen haar te plekke. Al snel is duidelijk dat de verwondingen niet heel ernstig zijn. Wij vertrekken weer van de locatie. Gerard: “Waarschijnlijk hadden we dit ook wel wat minder eenheden kunnen doen, maar je weet het nooit.”

02.00 uur. Op het bureau wordt de laatste administratie gedaan rondom de aanhouding bij El Sombrero. Inmiddels is de noodhulpeenheid ook weer terug op het bureau. Een collega uit de noodhulp complimenteert Gerard met zijn optreden: “Goed gedaan hoor, ze deed uiteindelijk toch open. Wel vervelend trouwens dat het de tweede prio 1 melding is waarbij de navigatie niet werkt.” Gerard geeft na het vertrek van de nooddienst aan dat hij denkt dat de deur zonder zijn aanwezigheid waarschijnlijk wel was geforceerd: “De noodhulpeenheden gaan eerder over tot zo’n actie, terwijl ik er voorstander van ben om eerst een milder middel te gebruiken, door te praten.”

02.30 uur. Wij gaan weer naar buiten. Gerard zegt een kijkje te willen gaan nemen bij de locatie waar eerder de illegaal kamperende Polen zijn gezien. Het blijkt niet makkelijk om de plek te vinden. Zo weten we niet precies aan welke kant van de sloot we moeten zijn. Daarbij is het in het donker heel lastig om de weg vinden. We lopen een rondje door de bossen en door een weiland. Na een wandeling door het weiland concluderen Gerard en zijn collega dat wij de Polen niet gaan vinden. We besluiten om maar terug te lopen naar de politieauto.

We rijden langs de kermis in Laag-Mierden. Er zijn nog veel mensen op straat, maar het lijkt allemaal vredig te verlopen. Het valt Gerard op dat de Vietnamese loempiatent nog steeds open is. Gerard vindt dat wel erg laat is, maar we hebben geen vergunningen waardoor het moeilijk wordt om te controleren of hij nog mag verkopen. Gerard besluit daarom om voorlopig de verkoper hierop niet aan te spreken.

02.30 We vervolgen de surveillance. We brengen een bezoek aan een 'kamperen bij de boer'-locatie. Op een grasveld bij een boerderij in het buitengebied kamperen twaalf meisjes. Onder een grote party-tent staan een hoop lege flesjes bier op tafel. Op een bank zitten (of eigenlijk: liggen) twee meisjes en een jongen. Zij zijn als enige nog wakker. We vragen ze hoe de avond was en hoelang ze nog blijven kamperen. Na een korte gesprek wensen wij ze nog veel plezier en vertrekken we.

03.00 Bij vertrek komen wij op de landweg richting het tentenkamp drie meisjes en een jongen tegen. Ze zijn nauwelijks te zien omdat ze allemaal zonder licht rijden op een vrijwel onverlichte weg. Gerard legt uit dat het heel gevaarlijk is om 's nachts zonder lamp te rijden op deze wegen. Alle vier krijgen ze een boete. Ze klagen een beetje over de hoogte van de boete, maar ze lijken te begrijpen dat het wel heel gevaarlijk is. We wensen ze nog een fijne avond en rijden door naar Reusel-de Mierden.

03.30 We vervolgen de surveillance. We rijden richting het uitgaansgebied Reusel-de Mierden. De bars zijn inmiddels allemaal dicht. De portiers staan bij de bushalte samen een hamburger te eten. Gerard heeft een kort gesprek met de portiers over het verloop van de avond. Iedereen is het er over eens dat het wel een hele rustige avond was.

04.00 We rijden terug naar het kantoor in Eersel.

04.30 Aankomst bij politiebureau Eersel. Gerard praat met diverse collega's na over de nachtdienst.

05.00 Verslag maken horecadienst.

05.30 Gerard verwerkt de mutaties. Ik vraag of het erg is dat we niet zijn toegekomen aan onze actiepunten. Gerard: "We hebben veel van onze geplande acties niet kunnen uitvoeren, zoals de verkeerscontrole. Dit komt omdat zo'n vroege aanhouding eigenlijk gewoon je hele dienst verstoort. Het gebeurt dan ook wel vaker dat we aan actiepunten niet toekomen."

Observatieverslag Buurtbrigadier Johan

Woensdag 8 juni 2011.

Middagdienst.

Om 13.00 uur begint de dienst van Johan, buurtbrigadier van twee wijken in een gemeente, grenzend aan Eindhoven. We starten met een rondleiding door het bureau waarbij ik word voorgesteld aan vier surveillanten, de werkvoorbereiders, administratief medewerkers, de persoon die verantwoordelijk is voor kleine veelvoorkomende criminaliteit in de gemeente en de operationele chef van dienst. Het politiebureau is een middelgroot bureau in de buurt van het winkelcentrum.

Johan werkt sinds 1979 voor de politie en vindt zichzelf een ervaren politieman. Hij zat jarenlang op de noodhulp, is al decennialang coördinator vanuit de politie voor het begeleiden van PSV supporters en werkt sinds 10 jaar als buurtbrigadier. De laatste acht jaar is hij de buurtbrigadier van twee wijken. In de twee wijken samen wonen ongeveer 10.000 mensen. Wijk X is een overwegend witte arbeiderswijk met een oude kern, maar kent ook een aantal gebieden met herenhuizen en villa's. Wijk Y is een nieuwbouwwijk waar veel forensen wonen. Volgens Johan gebeurt er overwegend weinig bijzonders in zijn wijken. Een bijzonderheid in zijn wijken is de aanwezigheid van enkele woonwagenvelden waar zigeuners wonen. Volgens Johan zijn de woonwagenvelden een broeinest van problemen en criminaliteit. Johan is verder de *primus interparis* van de buurtbrigadiers in de gemeente. Hij begeleidt nieuwe buurtbrigadiers en bereid het maandelijks overleg van buurtbrigadiers voor. De afgelopen maanden heeft Johan ontdekt dat hij toe is aan een nieuwe uitdaging, omdat hij het draaien van onregelmatige (noodhulp)diensten zat is. Daarom gaat Johan vanaf 2012 voor de proefperiode van een jaar werken op de afdeling Veelvoorkomende Criminaliteit. Zijn interesse voor de opsporingskant van de politie komt regelmatig terug in zijn adagium 'we zijn uiteindelijk allemaal bij de politie gegaan om boeven te vangen'.

13.30 uur. De operationele chef is geïnteresseerd in mijn achtergrond en ik leg hem uit wat het doel is van het onderzoek. "Interessant, erg nuttig vind ik" zegt de operationele chef. Ik vraag hem hoe de hiërarchische verhouding ligt tussen de operationele chef, de netwerkinspecteur en de buurtbrigadier. De operationele chef: "De netwerkinspecteurs coachen de buurtbrigadiers bij het uitvoeren van hun werkzaamheden in de wijk. Daarnaast hebben de netwerkinspecteur veelvuldig contact met de gemeente en andere ketenpartners en bepalen zij mede aan de hand van de prioriteiten vanuit de politietop – die in beleidsplannen omschreven zijn – waar de buurtbrigadier zijn aandacht op moet vestigen." De operationele chef is verantwoordelijk voor de verdeling van het dagdagelijkse politiewerk: "Ik vertaal de 'wat' naar de 'hoe' vraag. Met andere woorden, ik bedenk hoe we de prioriteiten concreet tot uitvoering gaan brengen. Dit betekent dat ik bepaal hoeveel capaciteit we op bepaalde problemen zetten, welke poppetjes welke problemen gaan aanpakken, en wanneer we wat gaan doen. Wanneer er bijvoorbeeld veel overlast is bij een bepaalde hangplek in de wijk van Johan, dan vraag ik of Johan daar 's avonds een paar keer wil langsrijden en met de jongens gaat praten." Johan vult aan: "En dat doe ik dan na-

tuurlijk ook." Ik vraag aan de operationele chef wat hij onder gebied gebonden politiezorg verstaat. Immers, al het werk is gebonden aan een gebied, dus wat bepaalt nu of een probleem voor de buurtbrigadier is of niet? De operationele chef: "Mijn opvatting is dat bijna alles gebied gebonden politiezorg is. In de wijk van Johan zijn bijvoorbeeld een aantal jonge criminelen actief. Moet Johan dat oppakken of de regionale recherche? Ik denk dat het slimmer is wanneer Johan dit aanpakt. Johan kent deze jongens allemaal persoonlijk, kent de ouders, kent de problemen en weet hoe hij de jongens tegen elkaar moet uitspelen zodat ze elkaar allemaal verlinken. Ik betwijfel of iemand anders van ons, met minder specifieke kennis over deze jongeren dat ook voor elkaar gekregen had." Johan geeft een voorbeeld. "Afgelopen weken was ik bezig met het oplossen van een fietsdiefstal. In wijk Y woont een aantal Bulgaren die bij ASML werken. Twee Bulgaarse echtparen gingen op een zondag boodschappen doen bij een supermarkt. Een echtpaar bleef buiten staan en lette op de fietsen van het andere echtpaar. De fietsen stonden niet op slot. Enfin, komen er twee jongens aan, die duwen het echtpaar weg, en jatten een van die twee fietsen. Het andere echtpaar fietste er nog achteraan, maar kon de twee jongens niet bijhouden. Ik had noodhulpdienst en heb toen de bewakingsbeelden van de supermarkt meegenomen. En verrek, zie ik twee jongens uit mijn wijk die fiets stelen! Een van de jongens zie je op de beelden daadwerkelijk de fiets meenemen, de andere jongen liep er hard achteraan. Dus wij hebben toen beide jongens opgepakt. De jongen die de fiets meegenomen had bekende, dus dat was mooi, maar die wist niet wat er met de fiets gebeurd was. Maar ik wilde ook die fiets terug hebben, want die Bulgaren hadden nog altijd een fiets minder! De andere jongen, die op de beelden alleen rennend te zien was, ontkende alles. Die hebben we dus uiteindelijk moeten laten gaan. Maar vervolgens gaf de jongen die bekend had aan dat zijn handlanger moest weten waar de fiets was. Dus ik heb die jongen opgebeld en gevraagd of hij naar het bureau wilde komen. Nu moet je weten dat deze jongen uit een gezin komt dat een zeer negatieve houding heeft tegenover de politie. En nu druk ik me nog zachtjes uit! Zijn vader heeft een tattoo shop in wijk X en heeft vroeger een langere tijd in de bak gezeten. Die man is nauwelijks voor rede vatbaar en vindt dat de politie hem met die gevangenisstraf "genaaid" heeft. Ik ken deze man redelijk goed en ik weet dat een harde opstelling tegen zo'n man geen zin heeft. Een collega van mij was bijvoorbeeld een keer zijn zaak binnengelopen en had toen gezegd 'hé stickerplakker!'. Nou, dat is ontaard in een vreselijke ruzie. Daar schiet je allemaal niets mee op. Enfin, toen de jongen samen met zijn vader naar het bureau was gekomen en buiten nog even een sigaretje stond te roken, ben ik naar ze toe gegaan. Ik heb beide mannen een hand gegeven en een praatje gemaakt. Vervolgens ben ik daar buiten al vrij snel ter zake gekomen en heb ik gevraagd of hij wist waar die fiets gebleven was. Weer ontkende hij alles. Toen ben ik echt op het gevoel van die jongen en zijn vader gaan inspelen. Ik zei meerdere keren dat die Bulgaarse familie recht had op die fiets en dat ze nu voor heel veel geld een nieuwe fiets moesten kopen. In mijn stem probeerde ik duidelijk te maken dat er nu voor deze Bulgaarse mensen een hele vervelende situatie was ontstaan. Maar goed, weer ontkende de jongen alles. Einde gesprek. Maar na een half uur kwam de jongen met tranen in zijn ogen terug met de fiets in zijn hand!" De operationele chef stelt: "Inlevingsvermogen is het allerbelangrijkste voor een agent. Je moet soms begrip kunnen tonen voor de situatie waarin 'je klanten' zich bevinden." De operationele chef geeft een voorbeeld uit zijn eigen praktijk. "Op enig moment kreeg ik een melding van een man die in een kroeg vreselijke ruzie aan het maken was. Later zou blijken dat deze man helemaal onder invloed van drank en drugs was. Tijdens het aanrijden hoorden we dat de man twee meter twaalf lang zou zijn en dat hij

alles en iedereen kort en klein geslagen had. Wij zijn toen met meerdere eenheden erop af gegaan. Toen ik bij de kroeg aankwam, zag ik dat ik de man kende. Ik had deze man in het verleden al meerdere malen aangehouden voor kleine criminaliteit. Ik zei tegen mijn collega's: 'ho jongens, stop, ik ken deze man, ik ga alleen naar binnen.' Tegen alle procedures in ben ik alleen de kroeg binnen gegaan en ben ik naar de man toegelopen. Ik zei: 'Stop, wij kennen elkaar', ik keek hem recht aan in z'n ogen, 'zie je buiten mijn collega's staan? Die willen heel graag naar binnen en hebben enorme knuppels meegenomen. Zij hebben zin om te rammen. Maar je kunt ook kiezen om nu met mij mee te lopen naar buiten en dan rijden wij samen naar het bureau.' 'Oké, dan loop ik met jou mee' zei de man toen. We zijn toen vervolgens samen in een auto gestapt en naar het bureau gereden." Johan: "En daarna veeg je het zweet van je voorhoofd dat alles goed is gegaan."

14.00 uur. Het gesprek met de operationele chef is achter de rug en Johan stelt me voor aan de man die binnen het bureau verantwoordelijk is voor het oplossen van veelvoorkomende criminaliteit. De man praat Johan bij over een zaak waar hij mee bezig is. Hij vraagt of Johan in de middag langs een café wil rijden om de verzekeringspapieren van de eigenaar op te halen. "De eigenaren van de kroeg hebben aangifte gedaan van diefstal van duizenden euro's uit de kroeg. Een van de werknemers van de kroeg, vreemd genoeg ook een vriend van de kroegeigenaren, wordt door de kroegeigenaren verdacht van de diefstal", aldus Johan. "Deze verdachte heeft echter een waterdicht verhaal", stelt de rechercheur van veelvoorkomende criminaliteit. "Het lijkt daarom meer aannemelijk dat de kroegeigenaren zelf achter de diefstal zitten om zo hun verzekering te tillen. De diefstalverzekering hadden ze namelijk pas kort en met de kroeg gaat het in financieel opzicht bijzonder slecht. In ben daarom benieuwd hoe de verzekeringsvoorwaarden er precies uitzien." Johan merkt terloops op: "Caféhouders zijn ook belangrijke netwerkpartners. Zij bezitten namelijk vaak waardevolle informatie over bewoners in de wijk. Het is dus zaak om de contacten met hen warm te houden."

14.15 uur. Johan loopt naar het prikbord bij de receptie en bekijkt of er nog IGP (Informatie Gestuurde Politie) opdrachten voor hem relevant zijn. Er blijkt geen IGP voor hem te zijn.

14.30 uur: Johan bekijkt in het systeem of er nog mutaties voor zijn wijken zijn. Een mutatie heeft meerdere betekenissen. Een mutatie is een nieuwe aangifte of een melding vanuit de meldkamer dat er zich iets heeft voorgedaan op een bepaald adres. Een mutatie kan echter ook betrekking hebben op nieuwe informatie over een bestaande zaak. Er staan voor vandaag een aantal mutaties in het systeem die Johan één voor één uitprint. "Voornamelijk aangiften van woninginbraken. Deze mensen hebben de afgelopen week een woninginbraak gehad en ik ga dan langs om te kijken of de mensen nog vragen hebben. Een verplicht nummertje." Ook print hij nog een aantal mutaties uit van de vorige week. "Ik heb wat achterstand opgelopen de afgelopen weken omdat ik druk ben geweest met het oplossen van een brandstichting. Hierdoor heb ik wat minder tijd aan mijn andere werk besteed." (Meer over het onderzoek naar de brandstichting later in dit verslag).

14.45 uur: Johan scant zijn e-mail op nieuwe e-mailberichten. "Burgers kunnen mij ook direct mailen. Vaak als ik met mensen spreek geef ik ze mijn kaartje. Daarop staat ook mijn e-mailadres. Ik krijg dan ook meerdere e-mails van burgers per dag." Johan leest een e-mail voor

van een meneer die klaagt over stankoverlast in het portaal van zijn flat. "Ik heb geantwoord dat zodra het probleem zich weer voordoet, hij mij belt zodat ik meteen langs kan komen. Dan kan ik zelf beoordelen of deze meneer zich aanstelt of dat er daadwerkelijk sprake is van een probleem." Ik vraag aan Johan hoe de beoordeling van problemen van burgers in z'n werk gaat. Wanneer kom je als buurtbrigadier in actie? En wanneer is het een probleem van de buurtbrigadier? "Kijk, ik voel me niet verantwoordelijk voor alle ongemakken van burgers. Onlangs kreeg ik een e-mail van een burger die klaagde over een kukelende haan om 05.00 uur 's morgens. Dan denk ik: probeer eerst maar eens zelf een oplossing te vinden. Hetzelfde geldt voor overhangende takken in tuinen of burenruzies. Ik ben daar niet van. Dat zijn zaken die bij het civiel strafrecht horen. Ik leg burgers altijd uit dat ik één keer langskom om te bemiddelen, maar daarna houdt het echt op. Dan zijn burgers zelf aan zet om hun probleem op te lossen. Totdat het natuurlijk op een vechtpartij uitloopt, dan pas mogen ze mij of mijn collega's weer bellen." Johan vindt dat deze problemen meer bij de gemeente thuishoren: "Ik werd onlangs benaderd door burgers die klaagden over blaffende honden bij de burens. Ik vind dat eigenlijk veel meer een zaak voor de milieuambtenaar van de gemeente. De gemeente heeft niet voor niets drie van die bijzondere opsporingsambtenaren aangesteld. Laat hen dat maar oplossen. Een aantal van deze bijzondere opsporingsambtenaren werkt als politievrijwilliger op het bureau. Wanneer ik dus zo'n e-mail binnenkrijg, dan vraag ik of zo'n milieuambtenaar dat wil oppakken. En dat doen ze dan, want vaak vinden ze dat nog hartstikke leuk ook!"

15.00 uur: Johan heeft een afspraak gemaakt met een vertegenwoordiger van de plaatselijke woningcorporatie. De woningcorporatie is een van de belangrijkste netwerk- of ketenpartners van Johan. Enerzijds heeft hij de afspraak gemaakt voor mij, zodat hij mij kan laten kennismaken met zijn netwerk. Anderzijds wil Johan weten hoe het met een aantal probleemgezinnen gaat. Allereerst bespreekt hij de situatie rond een Somalische familie. Johan: "Een Somalische familie werd gediscrimineerd door buurtbewoners. Buurtbewoners vonden dat de Somalische familie, die pas sinds kort in Nederland woont, overlast veroorzaakte. De Somalische familie maakte namelijk een vreselijke bende van hun tuin. Een persoon van Stichting Vluchtelingenwerk die deze familie begeleidde heeft toen contact gezocht met de opbouwmedewerker van de gemeente en de woningcorporatie. Naar aanleiding van dat overleg heeft de woningcorporatie besloten om een poort te plaatsen. Hierdoor kunnen de buurtbewoners niet meer in de tuin van de Somalische familie kijken." Volgens de vrouw van de woningcorporatie lijkt de Somalische familie met rust gelaten te worden nu de poort is geplaatst, aangezien ze geen klachten meer heeft gehad. Johan: "Dat is mooi. Ik houd de vinger aan de pols. Mochten er toch weer klachten komen, of ik hoor van de opbouwwerker dat er weer gediscrimineerd wordt, ga ik een keer langs om te kijken."

15.15 uur: Na de Somalische familie komt de inbraakgolf in appartementencomplex Meerhoven ter sprake. De woningcorporatie is eigenaar van dit appartementencomplex en zodoende bij dit probleem betrokken. Johan: "Ik heb een brief gemaakt die nu in de hal van het appartementencomplex hangt. In de brief roep ik de bewoners op om hun deuren goed op slot te draaien. We denken namelijk dat de inbrekers zijn binnengekomen door de zogenaamde 'flipmethode', een methode waarbij ze met speciale pasjes de deur open kunnen maken. Deze methode wordt de laatste tijd vrij vaak toegepast in de gemeente." Johan geeft aan dat hij op eigen initiatief deze brief geschreven en geplaatst heeft. Ik vraag aan de woningcorporatie welke verantwoordelijk-

heid zij nemen in deze. “Het appartementencomplex heeft het keurmerk veilig wonen van de politie. Het is een gloednieuw complex. Aan de inbraakpreventie kan het ons inziens niet liggen”, aldus de vrouw van de woningcorporatie. Ze geeft aan dat ze niets voor de bewoners kan betekenen.

De medewerkster van de woningcorporatie is erg positief over de samenwerking tussen haar en Johan. “Vaak hebben we relevante informatie voor elkaar”, aldus de vrouw van de woningcorporatie. “Ik kan bijvoorbeeld voor Johan nazoeken of de huur door een bepaald huishouden wordt betaald. Maar ik kan ook doorgeven aan Johan dat wij signalen hebben binnengekregen dat bepaalde huurders vereenzamen. Of dat bepaalde huurders overlast veroorzaken. Zodoende kan Johan in een vroegtijdig stadium deze problemen aanpakken.” Ik vraag naar een concreet voorbeeld. Johan noemt onmiddellijk het voorbeeld van huiselijk geweld. “Wanneer ik er bijvoorbeeld achter kom dat een man zijn vrouw toetakelt, kan ik de vrouw helpen door haar te stimuleren om via de woningcorporatie een andere woonruimte te gaan zoeken. Bij ernstige gevallen bel ik dan ook met mijn contactpersoon bij de woningcorporatie om te vragen of de vrouw hoger op de wachtlijst kan komen. Vaak is het zo mogelijk om iemand sneller uit huis te krijgen.” De vrouw van de woningcorporatie knikt. Johan: “Op deze manier voorkom je geweldsexplosies. Je voorkomt grotere problemen.” Ik leg aan allebei de vraag voor of er ook wel eens discussies ontstaan over de ernst van een bepaald geval. De vrouw van de woningcorporatie: “Nee, en dat is eigenlijk het mooie van onze ‘relatie’. Wanneer ik met Johan bel, weet Johan dat het serieus is. Wanneer Johan met mij belt, weet ik dat het serieus is. Je belt elkaar dan ook niet iedere dag. Alleen wanneer het echt nodig is. Soms meerdere keren in de week. Soms weken niet. Het komt voor dat we elkaar maanden niet spreken.” Ik vraag of er factoren te benoemen zijn die maken dat Johan en de woningcorporatie ‘harder gaan lopen’. Johan denkt na. Na enkele seconden: “Ja, wanneer er kinderen betrokken zijn ga ik wel een stapje harder lopen.” De vrouw van de woningcorporatie knikt instemmend. Johan: “Onlangs was er bijvoorbeeld een vrouw die haar huis zou worden uitgezet. De woningcorporatie kon echter geen contact met haar krijgen en daarom hebben ze aan mij gevraagd of ik ’s avonds een keer langs wilde gaan. Ik heb tenslotte toch avonddiensten. Ik ben toen ’s avonds bij de mevrouw langsgedaan. Ze bleek hoogzwanger. Ik heb dit toen doorgegeven aan de woningcorporatie en aangegeven dat ik het zeer onwenselijk zou vinden als deze vrouw zou worden uitgezet. Gelukkig was jij (Johan wijst naar de vrouw van de woningcorporatie) dat met mij eens, zodat de vrouw in haar woning kon blijven.” De vrouw van de woningcorporatie: “Samen met de zwangere vrouw heb ik toen een plan van aanpak gemaakt zodat ze in haar woning kon blijven.”

15.30 uur: Ik vraag aan Johan en de vrouw van de woningcorporatie of er ketenpartners zijn die hun rol niet goed oppakken in het netwerk. Johan: “Als ik eerlijk moet zijn, dan is dat bureau Jeugdzorg. Het is wel iets verbeterd de laatste tijd, maar vroeger was het echt waardeloos. Ze deden gewoon helemaal niets. Dan gaf je door dat een kind in problemen zat, maar deden ze helemaal niets. Dan zag je bijvoorbeeld dat een kind verwaarloosd werd, maar daar werd dan niets mee gedaan. Waardeloos. Als politie, want zo zijn wij zelf ook, verwacht je toch dat ketenpartners direct gesignaleerde problemen zullen oppakken.”

15.45 uur: We rijden door naar onze volgende afspraak met de conciërge van een aantal gebouwen van de woningcorporatie, een ander belangrijk contact van Johan. Onderweg vraag ik Johan

wat zijn taak is als buurtbrigadier. Johan komt tot een viertal taken. "Mijn hoofdtaak is het vergaren van informatie uit de wijk die mogelijk interessant is voor de opsporingstaak van de politie. Daarnaast heb ik een belangrijke preventieve rol. Ik probeer problemen die in een wijk ontstaan te voorkomen. Bijvoorbeeld door pamfletten op te hangen in appartementencomplexen waarin ik mensen oproep om hun deuren goed op slot te draaien. Ook is het mijn taak om problemen op te lossen. Conflicten tussen mensen die uitlopen op bedreigingen bijvoorbeeld. Of ernstige gevallen van huiselijk geweld. Daarnaast ben je als buurtbrigadier ook het aanspreekpunt van de politie in de wijk. Een taak van mij is dus om zichtbaar en toegankelijk voor 'mijn' wijkbewoners te zijn."

16.00 uur: We zijn aangekomen in een buurtcentrum van de gemeente. De conciërge wacht Johan buiten op. Binnen wordt een kop koffie gedronken. Johan vertelt aan de conciërge dat er weer anonieme klachten zijn binnengekomen vanuit het appartementencomplex Citadel over rondhangende jeugd. Johan: "Ik ben een aantal keer langsgereden, maar steeds als ik langs rij is het rustig. Het is dus belangrijk dat de bewoners direct met mij contact opnemen wanneer er jongeren in de hal hangen. Kun jij een of twee bewoners vragen of ze mij willen bellen wanneer er weer jongeren hangen? Ik wil namelijk weten op welke tijden en op welke dagen die jongeren daar hangen. Daarnaast wil ik graag weten wie het zijn." De conciërge: "Ja, ik zal dat regelen. Ik ben zelf overigens ook een paar keer langsgereden, maar ik heb toen geen hangjeugd gezien. Ik heb trouwens ook van bewoners gehoord dat er zou worden gedeald" Johan: "Oké." Johan vraagt vervolgens aan de conciërge of er ook 'verboden toegang voor onbevoegden' borden hangen bij de ingang van de hal. Johan: "Als die borden er hangen, kunnen we de hangjeugd makkelijker wegsturen. Overigens staat er ook een artikel in de APV die stelt dat personen zich niet onnodig in een hal mogen begeven." De conciërge geeft aan dat hij bij iedere ingang van het appartementencomplex een bord gaat ophangen. Johan: "Ik zal dan een plan maken om de overlast aan te pakken. Onderdeel van dat plan is bijvoorbeeld dat wij regelmatig surveilleren bij het appartementencomplex." De conciërge knikt instemmend.

Vervolgens vertelt Johan hoe handig het is om bepaalde mensen in de wijk te kennen. "Laatst kwamen mijn collega's van de regionale recherche naar me toe. Ze waren bezig met een onderzoek naar vrouwenhandel en vroegen of ik een bepaald huis in de gaten wilde houden. Ik heb hen toen in contact gebracht met de conciërge." De conciërge: "Op enig moment wilde de recherche bijvoorbeeld het telefoonnummer van een verdachte weten, zodat ze hem weer konden af luisteren. De verdachte had namelijk van de ene op de andere dag een nieuwe telefoon met een ander nummer gekocht. Ik ben toen langsgegaan bij de man en heb gezegd dat ik z'n telefoonnummer nodig had omdat er binnenkort glazenwassers zouden komen. Ik heb vervolgens het telefoonnummer doorgegeven. Daarnaast moest ik een bericht sturen wanneer ik zag dat er weer 'nieuwe' vrouwen naar binnen gingen. Johan: "Uiteindelijk is de vrouwenhandelaar opgepakt, mede dankzij de conciërge." De conciërge: "Ik heb er dan ook een mooi geldbedrag voor gekregen van je collega's!" Johan: "Oh dat wist ik helemaal niet!"

De conciërge vertelt dat hij met enige regelmaat de buurtbrigadier van informatie voorziet over zaken die hem opvallen: "Laatst merkte ik op dat een appartement van ons niet of nauwelijks werd bewoond. De gordijnen zaten potdicht en de kachel brandde bijna altijd. Ik heb toen Johan gebeld en aangegeven dat er op dat adres mogelijk een wietplantage zou kunnen zitten." Johan:

“Ik ben toen komen kijken, maar ik kon geen wietlucht ruiken. Als je geen wietlucht ruikt, heb je toch te weinig bewijs om een woning binnen te vallen. Maar het is natuurlijk voor ons wel waardevolle informatie, omdat wij die woning nu gericht in de gaten kunnen houden.”

16.30 uur. Het gesprek met de conciërge zit erop. In de auto vraag ik hoe Johan aan zijn contacten in de wijk gekomen is. Johan: “De meeste contacten ‘erf’ je van de vorige buurtbrigadier. Daarnaast bekijk je bij ieder probleem in de wijk welke partners je erbij moet betrekken. Zo heb ik zelf contact gezocht met een welzijnsorganisatie die zich richt op ouderen. Op enig moment werd ik als buurtbrigadier geconfronteerd met een aantal gevallen van vereenzaming en ouderen die niet meer voor zichzelf konden zorgen. Een voorbeeld. Ik had noodhulpdienst, en ik kreeg een melding dat een bejaarde man uit zijn bed gevallen was. Wij zijn er toen naartoe gereden. Een oude man, twee meter lang en minstens honderd kilo zwaar, was uit zijn bed gevallen. Zijn vrouw, hooguit een meter vijftig, kon hem met geen mogelijkheid het bed in krijgen. Ik heb toen de ambulance laten komen omdat ik niet wist hoe ik deze man het beste in zijn bed kon krijgen. Vervolgens hebben we de man weer terug in bed gelegd. Ik heb toen tegen zijn vrouw gezegd: neem contact op met maatschappelijk werk want u kunt niet meer alleen voor uw man zorgen. Maar goed, ik had er weinig vertrouwen in dat deze bejaarde vrouw in staat zou zijn om zelf hulp te gaan regelen. Zodoende ben ik binnen mijn netwerk gaan rondkijken of er een organisatie was die zich bezig hield met dit soort probleemgevallen. Via de opbouwwerker van de gemeente ben ik toen in contact gekomen met de welzijnsorganisatie voor ouderen. Zij gaan bij de ouderen langs en proberen deze ouderen te helpen om zo lang mogelijk zelfstandig te kunnen blijven wonen. Deze welzijnsorganisatie is nu voor mij een hele belangrijke netwerkpartner. Wanneer ik het vermoeden heb dat een bejaarde man of vrouw vereenzaamt of hulp nodig heeft, geef ik dit door aan deze organisatie. Zij gaan er dan op af en nemen het van ons over. Ze verschuilen zich niet achter allerlei beleid maar gaan er direct op af.” Johan geeft aan dat welzijnsorganisatie voor ouderen hem nu ook regelmatig weet te vinden. “Laatst belde iemand van de welzijnsorganisatie mij dat een bejaarde vrouw van 92 ’s nachts regelmatig geklop op haar raam hoorde. Ze dachten dat er wellicht sprake zou zijn van een inbreker. Ik ben vervolgens toen ik noodhulp had een aantal keer langs het adres van deze mevrouw gereden, maar er was niets te zien. Ik heb dit vervolgens teruggekoppeld aan de welzijnsorganisatie. Zij hebben toen gerichte zorg voor haar georganiseerd. Een ander voorbeeld. Een oudere man had 112 gebeld dat er bij hem werd ingebroken. Dus mijn collega’s in de noodhulp zijn er op af gegaan, bleek dat de man helemaal in de war was. Mijn collega’s hebben dit toen doorgegeven aan mij. Ik ben toen vervolgens langsgegaan en constateerde inderdaad dat de man in de war was en hulp nodig had. Ik heb toen met de welzijnsorganisatie gebeld en zij hebben vervolgens hulp geregeld. Sindsdien hebben wij geen meldingen meer van de man gekregen.”

16.45 uur. We zijn aangekomen in een rustige straat in wijk X. Johan stapt uit en loopt naar een huis toe. Johan: “Dit huis wordt bewoond door de eigenaren van het café waar die 20.000 euro verdwenen is.” Johan kijkt door het glas van de voordeur. “Er ligt een hele berg post op de mat.” De gordijnen van het woonhuis zitten dicht. In de voortuin groeit onkruid. De buurman komt naar buiten lopen: “De bewoners zijn niet thuis hoor!”, zegt hij. Johan loopt naar de buurman toe. De buurman weet te vertellen dat het gas en elektriciteit van het huis onlangs zijn afgesloten en wijst naar de plek waar de bestrating zichtbaar opengebroken is geweest. “Hun tuin is ook een hele grote rotzooi”, zegt de buurman. De buurman neemt ons mee naar zijn tuin en pakt een

keukentrap. Johan stapt op de keukentrap en kijkt over de schutting naar de rotzooi in de tuin. "Ai, wat een bende." De buurman vertelt dat zijn burens bijna nooit thuis zijn. "Ze wonen in hun café" aldus de buurman. Johan schrijft alles op in zijn notitieblok. "Hun café zal binnenkort ook nog wel omvallen" zegt de buurman spottend. Johan: "Waarom? Waarom denkt u dat?" De buurman: "Volgens mij hebben ze heel veel schulden. Waarom wordt anders het gas en licht afgesloten?" Johan bedankt de buurman en geeft aan dat de buurman opmerkelijke zaken altijd kan melden bij de politie.

17.00 uur. Johan rijdt richting een vrouw die al enige tijd lastiggevalen wordt door haar ex. "De vrouw heeft al een aantal keer aangifte van bedreiging gedaan. De vrouw heeft mij gemaild omdat ze laatst weer lastig gevallen is door haar ex. Ik ga langs om te kijken hoe de situatie nu is." Johan belt aan. Een vrouw van rond de 40 jaar opent de deur en laat ons binnen. Binnen vertelt ze over de situatie: "Ik krijg af en toe nog sms berichten waarin hij me voor alles en nog wat uitmaakt." Johan: "Kunt u voorbeelden geven?" De vrouw: "Stomme hoer, sloerie, etc. Ook stuurde hij laatst dat hij mij, zijn zus en zijn eigen moeder met de grond gelijk ging maken." Johan schrijft alles op in zijn notitieblok. Daarna geeft hij advies: "Je moet hem duidelijk maken dat je hem nooit meer wil zien. En dat hij geen contact meer met jou mag opnemen. Jij mag dus ook geen contact meer met hem opnemen! Anders sta je niet sterk in een rechtszaak. Daarnaast moet je een logboek bijhouden. Iedere keer wanneer hij belt, sms berichten stuurt of voor de deur staat, moet jij dat opschrijven. Je moet alles goed bijhouden, de datum, tijdstip, wat er gebeurd is en wat jij gedaan hebt." De vrouw vraagt wat ze met zijn spullen aan moet die nog in haar huis staan. Ze vraagt of Johan deze spullen aan haar ex-vriend wil geven. Johan vraagt hoeveel het ongeveer is. "Het gaat om twee grote weekendtassen", aldus de vrouw. Johan geeft aan dat hij contact op gaat nemen met de buurtbrigadier van de wijk waar haar ex-vriend woont en aan hem gaat vragen of hij contact met haar ex-vriend wil opnemen. "Ik zal vragen aan de buurtbrigadier of hij bij je ex-vriend wil langsgaan en hem wil melden dat hij je niet meer lastig moet vallen. Ook zal ik vragen of de buurtbrigadier de twee tassen aan hem wil geven. Dat kan ik niet voor hem beslissen."

17.30 uur. In de auto bespreken we het gesprek na. Johan: "De moeder van haar ex-vriend is een aantal keer bij mij op het bureau geweest. Ze heeft aangegeven dat haar zoon ernstig in de war is en dat ze zich grote zorgen over hem maakt." Ik vraag aan Johan of het gewoonte is dat de politie helpt bij het overdragen van spullen tussen twee ruziënde partijen. Johan: "Nee. Ik leg het voor aan mijn collega buurtbrigadier, maar eigenlijk vind ik het te gek. We zijn geen verhuisdienst. Als ik in haar schoenen stond, zou ik al die spullen in een keer in de vuilnisbak kieperen."

17.45 uur: We rijden langs een aantal hangplekken van jongeren. Ondanks het mooie weer zijn er geen jongeren op de hangplekken te vinden. Johan: "Vooral 's avonds krijgen we klachten van buurtbewoners. We zullen vanavond nog eens langsrijden."

18.00 uur: Etenstijd. Samen met de collega's van de surveillance eten we een kant-en-klaar maaltijd.

18.30 uur: Johan leest zijn e-mail en bekijkt de Wijk Aandachts Punten (WAP).

19.00 uur: Johan en ik zijn onderweg naar de twee adressen waar vorige week is ingebroken. Johan wil weten of de bewoners nog vragen hebben naar aanleiding van hun aangifte. Concrete informatie voor de bewoners heeft Johan niet. De inbrekers zijn nog niet gepakt. Johan: "Wanneer ik een huisbezoek heb afgelegd, moet ik dit muteren in ons systeem. De netwerkinspecteur kan zo zien dat ik een huisbezoek heb afgelegd. Wanneer ik te weinig huisbezoeken afleg dan krijg ik dat te horen van mijn netwerkinspecteur." Ik vraag aan Johan of hij daar wel eens op- of aanmerkingen over gekregen heeft van zijn netwerkinspecteur. "Nee", aldus Johan.

Het eerste bezoek brengt ons bij een vrouw op leeftijd. In haar villa is enkele weken geleden ingebroken, terwijl zij en haar man thuiswaren. Johan biedt zijn verontschuldigingen aan dat hij geen nieuwe informatie heeft maar wil weten of de vrouw nog vragen heeft. De vrouw: "Denkt u ook niet dat Marokkanen bij ons ingebroken hebben? In de krant stond onlangs dat het aantal Marokkanen in de gemeente is toegenomen." Johan wuift deze gedachte weg. "Nee mevrouw, er valt werkelijk niets over te zeggen." De vrouw maakt een opmerking dat een aantal van de gestolen spullen zijn teruggevonden in de tuin van een woonhuis verderop. Ze wil weten of deze bewoners iets met de inbraak te maken hebben. Johan: "Mevrouw, dat denk ik niet. Inbrekers nemen alleen waardevolle spullen mee en de rest gooien ze van zich af."

Vervolgens rijden we naar een appartementencomplex in wijk Y waar Johan het al eerder met de vrouw van de woningcorporatie over had. Het betreft het appartementencomplex waar in vrij korte tijd meerdere inbraken zijn gepleegd zonder sporen van braak. De bewoners van het appartement waar wij voor komen maken zich grote zorgen over de veiligheid van gebouw. De man: "Wij denken dat er een loper in omloop moet zijn van het gebouw. Een bovenbuurvrouw waarbij ook is ingebroken weet zeker dat ze haar voordeur op slot heeft gedraaid. De flipmethode kan dus niet zijn toegepast. Ik heb dit ook al doorgegeven aan de woningcorporatie, maar die willen niets doen. Ze ontkennen gewoon dat er een loper in omloop is. Maar buurtbrigadier, u moet weten dat ik onderzoek heb gedaan! Mijn schoonzoon werkt bij een aannemingsbedrijf en die vertelt mij dat er altijd lopers van een gebouw in omloop zijn! Ik snap niet dat de woningcorporatie de cilinders niet wil vervangen. Een mevrouw verderop kan gewoon niet meer slapen van angst! En wij maken ons ook grote zorgen!" Johan luistert aandachtig naar het verhaal van het echtpaar. Daarna zegt Johan: "Wij denken dat de flipmethode is gebruikt, maar ik neem uw verhaal serieus mee als alternatief." De man laat vervolgens weten niet content te zijn met het pamflet wat beneden in de hal hangt. Volgens hem bevat het pamflet foute informatie en heeft het geen enkele zin om de bewoners op te roepen om hun deuren op slot te draaien. De man: "Dat is toch letterlijk en figuurlijk een open deur! Als er een loper in omloop is, draait de inbreker de deur gewoon weer open." Johan: "Dat pamflet heb ik geschreven meneer. Baat het niet, dan schaadt het niet." De man: "Maar u wekt een valse indruk met dit pamflet. De oorzaak ligt mijn inziens helemaal niet bij deze flipmethode. Je deur op slot draaien is zinloos." De man vertelt vervolgens dat hij een camerasysteem in de gang heeft laten hangen. Johan: "Ik weet het niet zeker, maar vervolgens mij mag dat niet meneer. Dat zou u toch nog even moeten uitzoeken." De man wil ons graag een rondleiding geven door het appartementencomplex om te laten zien hoe onveilig het gebouw is. Johan loopt achter de man aan. Bij iedere ingang heeft de man wel een gebrek geconstateerd. De man vindt het wonderlijk dat het gebouw het keurmerk veilig wonen van de politie heeft gekregen. Johan: "Vroeger kwam de politie nog controleren of een gebouw daadwerkelijk 'veilig' was. Nu is dat niet meer zo. Het heeft vooral een symbolische waarde." De

man: "Ik snap niet dat mijn verzekering nog korting geeft op appartementen met zo'n nietszeggend keurmerk."

20.00 uur: We rijden door de twee wijken van Johan. Op enig moment wijst Johan de tattoo shop aan die in handen is van de vader van de jongen die de fiets van de Bulgaren had gestolen. Johan: "Als ik iets van de tattoo shop eigenaar nodig heb, dan bel ik hem op. Hij vindt het namelijk niet leuk wanneer ik hem in zijn tattoo shop kom opzoeken. Het is niet goed voor zijn imago als hij gezien wordt met iemand van de politie. Dus als ik iets van hem nodig heb, informatie bijvoorbeeld, dan bel ik hem op en vraag ik of hij naar het bureau wil komen. Maar als hij natuurlijk iets gedaan heeft wat niet door de beugel kan, arresteer ik hem gerust in de tattoo shop."

20.30 uur: Johan stopt de auto bij een café. "Dit is het café waar dat flinke geldbedrag verdwenen is. We lopen de kroeg binnen. Het is er niet druk. Een aantal gasten zit op barkrukken aan de bar. Twee meisjes spelen biljart. De café wekt duidelijk niet de indruk van een goed lopende zaak. Johan vraagt aan de barvrouw of ze de eigenaar wil roepen. Een vrouw komt naar ons toe en neemt ons mee naar buiten. Johan vraagt of de vrouw de verzekeringspapieren kan overleggen. De vrouw legt uit dat ze deze eerst moet zoeken. Ze geeft aan de papieren deze week nog naar het bureau te brengen. De vrouw: "We gaan volgende week op vakantie naar Spanje, dus ik zal het nog deze week bij het bureau afgeven." Johan in de auto: "Deze mensen zijn helemaal geen horecamensen. Het kan niet lang goed gaan met deze tent." Ik vraag aan Johan of hij het niet opvallend vindt dat de eigenaren op vakantie kunnen, terwijl er veel geld verdwenen is uit het café en ze geen geld lijken te hebben om het gas en water te betalen. Johan: "Tja..."

20.45 uur: Ik vraag aan Johan hoe zijn relatie is met de netwerkinspecteur. Meer specifiek wil ik weten in hoeverre de netwerkinspecteur Johan stuurt in zijn werkzaamheden. Johan: "De netwerkinspecteur geeft niet echt richting. De netwerkinspecteur zit hoofdzakelijk met de gemeente om de tafel. Soms denk ik wel eens dat ik dat ook prima zelf af zou kunnen. Waarom zouden we daar speciaal voor een netwerkinspecteur moeten hebben? Misschien dat de netwerkinspecteur veel meer voor mij oplost dan ik zelf in de gaten heb. De netwerkinspecteur controleert of ik deze huisbezoeken afleg. Ik moet namelijk een mutatie invoeren wanneer ik op huisbezoek ben geweest. Als je geen huisbezoeken uitvoert, kan een netwerkinspecteur daar vragen over stellen. Bij mij is dat nooit gebeurd, maar ik weet bij andere collega's wel." Ik vraag aan Johan of hij wel eens een probleem bij zijn netwerkinspecteur 'weg zet'. Johan: "Ik gebruik de netwerkinspecteur hoofdzakelijk wanneer ik wil dat de gemeente ergens een verkeersbord plaatst. Zo heb ik aan de netwerkinspecteur gevraagd of hij kan zorgen dat bij een school in mijn wijk twee 'verboden te parkeren' borden komen te staan. De klaar-overs hadden namelijk bij mij geklaagd dat zij door de geparkeerde auto's slecht zicht op de weg hadden. Ik heb dit toen weggezet bij mijn netwerkinspecteur. Na wat overleg met de gemeente is het hem gelukt om twee van die borden te laten plaatsen." Johan noemt nog een ander voorbeeld met verkeersborden. Johan: "Daarnaast kan een stukje van een netwerkinspecteur prettig zijn, ik denk zeker voor de minder ervaren buurtbrigadiers. Ik vraag of krijg overigens zelden."

Om 21.00 uur rijdt Johan naar een familie die slachtoffer is geweest van brandstichting en grafschennis. Johan heeft in deze zaak het opsporingsonderzoek uitgevoerd. Johan: "De broer van de moeder van de familie wordt verdacht van grafschennis van zijn ouders en het in de brand ste-

ken van meerdere voertuigen van de familie. Hij zit nu in voorarrest.” Johan legt mij de achtergrond van de zaak uit. Een lang, gecompliceerd en tragisch verhaal volgt. Johan geeft aan dat hij enkele weken fulltime met deze zaak bezig geweest is. Ik vraag aan Johan of hij dat kon combineren met zijn werk als buurtbrigadier. Johan: “De meeste van mijn werkzaamheden in de buurt bleven even stilliggen. Wanneer zich acute zaken in mijn wijk voordeden, heb ik gevraagd of een collega dat wilde oppakken. Zo stuurde ik af en toe e-mails door naar andere collega’s.” Ik vraag aan Johan waarom hij deze opsporingszaak is gaan doen. Johan: “Op een ochtend kreeg ik van de operationele chef van dienst te horen dat deze zaak opgepakt moest gaan worden. Ik heb toen aangegeven dat ik dat wel wilde doen. Mijn operationele chef ging daarmee akkoord. Het was bovendien heel druk op kantoor.”

De familie nodigt ons uit om binnen een kop koffie te drinken. Wanneer we binnen zijn vertelt de man van de familie dat hij de afgelopen weken slecht geslapen heeft. Sinds de broer van zijn vrouw vast zit, slaapt hij een stuk beter. Maar hij is nog altijd angstig voor het moment dat hij weer vrij komt: “Hij heeft twee van onze auto’s die vlakbij het woonhuis stonden in de brand gestoken. Straks vliegt ons woonhuis ook in brand! Mijn dochter wil haar kinderen niet meer thuis laten slapen omdat ze bang is dat hen wat overkomt. Ik vind het een verschrikkelijke situatie.” De man wil weten van Johan hoe de rechtszaak nu verder gaat. Johan: “Ik heb werkelijk geen idee. Ik heb dit nog niet eerder aan de hand gehad.” De man legt uit dat de advocaat van de broer beroep tegen het voorarrest heeft aangetekend. Johan: “Ik denk dat je er rekening mee moet houden dat hij zeer binnenkort weer vrijkomt. Ik vond het namelijk best bijzonder dat hij 90 dagen voorarrest had gekregen.” De man: “Maar hoe weet ik dat hij vrij komt? Ik wel weten dat hij vrij is. Dan kan ik namelijk weer wakker blijven!” Johan: “Je kunt vragen aan de advocaat van hem of hij jullie wil informeren. Er liggen ook nog sleutels en een mobiele telefoon van hem op het bureau. Ik zal – wanneer hij deze spullen komt ophalen – vragen of mijn collega jullie dan wil informeren.”

22.00 uur: Einde dienst.

Donderdagavond 9 juli 2011. Noodhulpdienst.

22.00-00.00 uur. Johan start met de administratieve handelingen die na de dienst van afgelopen woensdag zijn blijven liggen. Zo maakt hij een mutatie naar aanleiding van zijn bezoek aan de vrouw die door haar ex-vriend wordt lastiggevallen. Hij voert in dat ze weer bedreigd is door haar ex-vriend en stuurt de mutatie vervolgens naar zijn collega buurtbrigadier in Strijp. Johan: “Ik heb nu de mutatie van de vrouw die door haar man bedreigd is opgestuurd naar de buurtbrigadier van Strijp. Door het versturen van de hele mutatie heeft de buurtbrigadier inzicht in de hele historie van een zaak. De buurtbrigadiers onderling zijn ook een soort van netwerk.” Voor die avond staat één WAP op het programma. Een bezoekje afleggen aan een middelbare school waar die avond een galafeest plaatsvindt.

Johan heeft als buurtbrigadier best veel noodhulpdiensten. Ongeveer 50% van zijn diensten bestaat uit noodhulpdiensten. Johan vindt dit vervelend, en zou graag meer tijd willen besteden aan wijkgerichte activiteiten. Dit is echter niet mogelijk omdat er momenteel veel jonge, onervaren politieagenten zijn bijgekomen die niet of nauwelijks ervaring hebben in de noodhulp.

00.00 uur. We starten met de surveillance door de gemeente. We rijden langs een aantal 'bekende' hangplekken van jongeren. Het is er uitgestorven. Johan benadrukt het belang van het identificeren van netwerken in de wijk. "Neem hangjongeren. Een van mijn taak is het achterhalen van de identiteit van jongeren die tot een bepaalde hanggroep behoren. In het systeem noteer ik dan wie met wie contact heeft. Deze informatie is met name interessant voor de recherche. Stel je voor dat we een jongen aanhouden, dan is het handig om te weten met wie deze jongen omgaat. Je kunt het ook gebruiken wanneer je het vermoeden hebt dat twee personen met elkaar een bepaald strafbaar feit hebben gepleegd. Wanneer ze dan van elkaar zeggen dat ze elkaar niet kennen, en dat komt nog wel eens voor, dan weet je dat ze liegen omdat ze al eerder met elkaar gesignaleerd zijn in een bepaalde hanggroep."

01.00 uur: We rijden langs een aantal woonwagenkampen. Wanneer we het terrein oprijden, worden we aangesproken door enkele bewoners die willen weten wat we komen doen. "Gewoon even kijken en een praatje maken, antwoordt Johan." Zijn collega voert razendsnel de kentekens in van de auto's die op het woonwagenpark staan. Johan: "Zo houden we zicht op wie er op bezoek komen. Wij proberen het netwerk van de woonwagenbewoners in kaart te brengen. Je weet namelijk gewoon dat er criminelen op het kamp wonen. Je wil dan wel weten met wie ze omgaan."

02.00 uur: We rijden door overwegend stille straten. Op enig moment stopt Johan bij een portiekflat. "Hier woont die bejaarde vrouw die ons had gebeld dat ze geklop op de ramen hoorde. De welzijnsorganisatie voor ouderen houdt zich er nu mee bezig."

Johan vertelt dat hij degene is geweest die de welzijnsorganisatie voor ouderen binnen het politiebureau geïntroduceerd heeft. "Tot een paar jaar terug kende niemand deze organisatie. Toen ik met deze organisatie in contact was gekomen en ik had gezien hoe handig deze organisatie voor ons kan zijn, heb ik gevraagd of zij een presentatie wilden geven in een van onze overleggen. Dit hebben ze toen ook gedaan. Je ziet dan ook dat alle buurtbrigadiers van ons bureau nu gebruik maken van deze welzijnsorganisatie."

03.00 uur: We rijden nog altijd door de verlaten straten binnen de gemeente. Johan legt uit dat hij het belangrijk vindt om een goede verstandhouding te hebben met bewoners van het kamp. "Veel van wat daar gebeurt, kan niet door de beugel. En ze liegen allemaal. Echt verschrikkelijk! Liegen, dat kunnen ze als de beste. Ze hebben overal maling aan. Een keer kwam ik bijvoorbeeld langs op het kamp en toen bleek dat er een trouwerij plaats ging vinden. Wanneer een kampbewoner trouwt, volgt er een feest van minimaal 3 dagen met vaak veel overlast voor de buurt. Ze hebben namelijk maling aan iedereen. Dus moeten ze van de burgemeester melden aan ons wanneer ze een feest gaan vieren. Ik sprak dus diegene aan die ging trouwen en vroeg hoe ze dat dachten te gaan doen. Toen vertelde die man dat hij een zaaltje had gehuurd. Ik zei 'mooi, want je weet dat je niet een feest mag organiseren zonder onze toestemming?'. De man knikte. Maar vervolgens organiseerden ze toch diezelfde avond een groot feest op het kamp. De volgende keer dat ik op het kamp was ben ik vreselijk boos geworden. Ik vroeg waarom hij had gelogen. En ja, dan krijg je een of andere smoes." Johan vertelt dat hij iedere week naar het kamp rijdt om verkeersboetes te innen. "Ze hebben nooit geld wanneer ik kom. Iedere keer beloven ze dat ze het de volgende dag komen betalen, maar dat doen ze dus gewoon niet. Dan zeggen ze: 'ik zweer het

op het graf van mijn moeder'. Hoe vaak ik dat wel niet gehoord heb. Maar goed, uiteindelijk betalen ze wel. En daar gaat het mij uiteindelijk om. Ik vind een goede verstandhouding met het kamp belangrijker dan dat ze onmiddellijk betalen. Maar ze moeten wel gewoon betalen. Ze staan niet boven de wet." Johan vertelt dat hij een goede verstandhouding met het kamp heeft. "Als ze dan op het bureau komen betalen, vragen ze standaard naar mij. Ze willen niet aan mijn collega's betalen, maar alleen aan mij. Als ik er niet ben, dan betalen ze niet." Johan legt uit dat de kampbewoners hem zien als buurtbrigadier, niet als politieagent. "Bij mij vertellen ze meer. Ze zien me als buurtbrigadier, niet als politieagent. Ja, natuurlijk ben ik voor hun uiteindelijk ook een agent. Maar ze kunnen mij beter verdragen dan gewone surveillanten." Ik vraag Johan waarom hij graag een goede relatie wil onderhouden met kampbewoners. Johan: "Met deze gasten is het pappen en nathouden. Veel kinderen van kampbewoners gaan niet naar school. Ik vind dat echt heel erg. Ik ga dan ook regelmatig naar de woonwagenkampen toe om de kinderen en ouders aan te spreken dat de kinderen naar school toe moeten. Ik probeer uit te leggen dat naar school gaan belangrijk is. Soms lijkt dat te helpen. Maar ik geef toe: lang niet altijd."

Johan geeft aan dat hij regelmatig gebeld wordt door de leerplichtambtenaar om mee te gaan naar het woonwagenkamp. "Dat meisje van de gemeente is nog geen 25 jaar en maakt geen enkele indruk bij die woonwagenkampbewoners. Ze heeft daarom gevraagd of ik met haar mee wil gaan. Ik ken de mensen goed en weet hoe ze je kunnen bescapen. Ik weet ook hoe je zaken met ze kunt doen, al is succes nooit verzekerd." Johan geeft aan dat een harde aanpak bij deze groep niet werkt. "Je moet wel duidelijke grenzen stellen, maar je kunt binnen die grenzen beter met ze onderhandelen. Uiteindelijk is een goede verstandhouding beter dan dat ze de hele buurt terroriseren."

05.00 uur: Inmiddels terug op het bureau. Johan: "Het meest moeilijke van het politiewerk vind ik het aanzeggen van overlijden. Ik heb het de afgelopen jaren veel moeten doen, maar nog steeds vind ik het vreselijk. De kennis over je wijk kan ook hierbij van pas komen. "Zeker in de kleinere dorpen weet je op een gegeven moment hoe de lijnen lopen."

06.00 uur: Ik vraag Johan hoe hij zijn betrokkenheid bij de wijk laat zien. Johan geeft een voorbeeld: "Ik heb bijvoorbeeld dit jaar een bijdrage geleverd aan de veiligheidsdag die georganiseerd is door het buurtplatform. De veiligheidsdag was vooral bedoeld om burgers bewust te maken van hun eigen verantwoordelijkheden als het om veiligheid gaat. Ik heb ze daarbij praktische tips gegeven, bijvoorbeeld over inbraakpreventie, en uitgelegd voor welke zaken ze met de politie contact op moeten nemen."

07.00 uur: Einde dienst.

Zaterdag 11 juni 2011.

Middagdienst.

13.30 uur: Johan heeft een mail gekregen van de Raad voor de Kinderbescherming. De vraag van de Raad is of een bepaald meisje uit zijn wijk met een specifieke hanggroep omgaat. In de mail wordt gevraagd of Johan eind mei kan reageren op de e-mail. Johan: "Dat is niet helemaal gelukt, mede door het opsporingsonderzoek naar die brandstichting waarin ik me heb vastgebeten."

Daarnaast werkt Johan een aantal e-mails weg. Hij heeft problemen met het openen van het politiesysteem BVO.

13.45 uur: Johan heeft naar aanleiding van de overlast bij het appartementencomplex Citadel een IGP (Informatie Gestuurde Politie) voorstel gedaan bij het MT van zijn afdeling. In het voorstel vraagt Johan om gerichte surveillance bij Citadel. Johan: "In het MT bespreken de wijkteamchef, de operationele chefs en de netwerkinspecteurs de voorstellen. Zij bepalen uiteindelijk of een voorstel gehonoreerd wordt." Maar tot verbazing van Johan is zijn IGP voorstel afgewezen. Ik vraag Johan of hij ook weet waarom het wordt afgewezen. Johan: "Geen idee. Ik snap er niets van. Het werken met IGP is vrij nieuw, dus we moeten er met elkaar nog even aan wennen. Ik weet eigenlijk ook niet wie mij gaat informeren over dit niet gehonoreerde IGP voorstel. Ik wil namelijk wel weten waarom het voorstel niet gehonoreerd wordt." Ik vraag aan Johan wat er nu gaat gebeuren. Johan: "Het MT heeft besloten om er een WAP van te maken. Dit staat voor een Wijk Aandachts Punt. Een WAP komt op ons intranet en iedere agent wordt geacht om er naar te kijken. Maar dat gebeurt lang niet altijd. Je kunt in het systeem ook geen terugkoppeling geven op een WAP. Dus als een surveillant een aantal keren is langsgereden maar niets gezien heeft bij het Citadel, kom ik dat niet te weten. Bij een IGP opdracht moet er ook altijd een terugkoppeling gegeven worden in de vorm van een mutatie. Daar heb je dus veel meer aan."

14.45 uur: Johan bedenkt zich dat hij de trouwdag van zijn zus vergeten is. Johan pakt de auto-sleutels en rijdt naar de bloemist om een bloemetje te kopen. "Ik heb toch nog uren genoeg, dus ik breng het gelijk even langs bij mijn zus. Ik ben zo terug."

15.30 uur: Johan komt terug. Ik vraag aan Johan of ik hem nog een aantal vragen mag stellen. Allereerst wil ik weten wat Johan merkt van de speerpunten die zijn afdeling heeft vastgesteld in zijn dagelijkse werkzaamheden. Johan: "Het is niet zo dat ik bij de keuze van mijn werkzaamheden rekening houd met het jaarwerkplan van de afdeling. Ik denk dat het jaarwerkplan veel belangrijker is voor de operationele chefs, die uiteindelijk moeten bepalen of en zo ja hoeveel politiecapaciteit er op problemen worden ingezet. Soms is het wel zo dat ik moet helpen bij acties waardoor ik niet aan mijn wijktaken toekom. Zo hebben we bijvoorbeeld af en toe invallen bij woningen waarvan we denken dat er wietplantages gevestigd zijn. Als ik door de operationele chef wordt ingezet bij zo'n actie, kan ik natuurlijk niet in mijn wijk bezig zijn. De henneproblematiek is een van de aandachtspunten van ons bureau."

Ik vraag aan Johan waarom hij probeert om een goede verstandhouding met de woonwagenkampen in zijn wijken te behouden. Het lijkt wel alsof Johan het woonwagenkamp ook als een soort netwerk ziet en alsof hij impliciet de regel 'voor wat, hoort wat' toepast. Johan: "Ik ben coulant als het gaat om het betalen van boetes. Ze hoeven van mij niet onmiddellijk te betalen, mits ze maar binnen een 'redelijke' termijn betalen. Terwijl ik formeel genomen de woonwagebewoners eigenlijk moet sommeren om onmiddellijk te betalen. Anders moeten ze namelijk de bak in. Ik probeer hiermee inderdaad respect en vertrouwen te winnen. Soms heeft dat naar mijn idee ook effect. Zo was er een aantal maanden geleden een meisje van 16 uit Tsjechië gekomen om met een van de mannen van het woonwagenkamp te trouwen. Bureau Jeugdzorg accepteerde dat niet, want dat meisje was gewoon nog te jong. Bovendien was had ze een baby van een aantal maanden en was ze analfabeet. De rechter heeft toen bepaald dat moeder en de baby

onder toezicht van de Kinderbescherming moesten worden geplaatst. Twee dames van Bureau Jeugdzorg zijn toen vervolgens naar het woonwagenkamp gegaan en hebben geprobeerd om de moeder en de baby op te halen. Maar die dames hadden geen enkel overwicht. Toen ze zonder resultaat het woonwagenkamp verlieten, hebben ze mij ingeschakeld. Ik ben toen samen met hun weer naar het kamp gegaan en ben op de familie gaan inpraten dat het toch echt beter was wanneer moeder en dochter zouden meegaan met ons. Na lang praten is dit toen ook gelukt.” Johan geeft nog een ander voorbeeld. “Een medewerker van de gemeente moest foto’s maken van de woonwagens, om te kunnen bepalen dat de woonwagens niet verplaatst worden of dat er wat bijgebouwd wordt. Dat is namelijk absoluut verboden. De medewerker van de gemeente had de eerste foto gemaakt of hij werd al bijna door kampbewoners in elkaar geslagen. Ik was toen toevallig in de buurt en heb uitgelegd waarom de fotograaf foto’s aan het maken was. Ik probeer de gemoederen een beetje tot bedaren te brengen. Dat is uiteindelijk ook gelukt en de fotograaf kon al z’n foto’s maken.”

16.30 uur: We stappen in de auto om twee huisbezoeken af te leggen bij mensen waarbij onlangs is ingebroken. We komen aan bij het eerste huis. De bewoners van het huis zijn niet thuis. We rijden door naar het volgende adres. Onderweg wordt Johan opgeroepen door de meldkamer. Het betreft een melding van een oudere vrouw die aangeeft dat ze zojuist bezocht is door twee jonge meisjes en het niet helemaal vertrouwd. Het zou gaan om twee meisjes met een donkergetinte huid. “Zigeuners”, mompelt Johan. We rijden richting het adres. Een bejaarde vrouw, 81 jaar, opent de deur. We gaan zitten in de woonkamer. De vrouw vertelt dat ze bezocht is door twee ‘Indonesisch uitziende’ vrouwen van rond de 25 jaar. De vrouwen hadden bij haar aangebeld en gezegd dat ze de vrouw wilden ‘opwarmen’ voor een feestje die avond in het bejaarden-centrum en hadden daarom vlaai met bloemen meegenomen. De vrouw had de meisjes binnengelaten zodat ze een stuk van de vlaai kon afsnijden. In de tussentijd hebben de vrouwen het huis bekeken en zijn ze daarna weer vertrokken. Johan: “Mevrouw, heeft u gecontroleerd of u al uw spullen nog heeft?” Mevrouw: “Maar agent, er kan toch niets gestolen zijn? Ik ben maar heel even in de keuken bezig geweest met het afsnijden van de taart. Ik vond het alleen vreemd dat ze de wikkel van de bloemen terug wilden hebben.” Johan wil graag dat de vrouw even naar haar slaapkamer gaat en kijkt of ze al haar spullen nog heeft. Samen lopen we de vrouw achterna richting haar slaapkamer. De vrouw pakt haar doos met sieraden en begint te huilen. De vrouw: “Alles is weg. Mijn hele rij ringen. Een aantal ringen heb ik nog van mijn overleden man gehad.” Johan kijkt me aan met een blik dat hij dit al had zien aankomen. Johan troost de vrouw en neemt haar weer mee naar de woonkamer. De vrouw is boos op zichzelf. Johan probeert de boosheid weg te nemen: “Mevrouw, u moet niet boos zijn op uzelf, maar op de boeven die dit gedaan hebben. U kunt zichzelf niets verwijten.” Johan vraagt of de bejaarde vrouw een van haar kinderen wil bellen. Na een klein uur wachten is de dochter van de bejaarde mevrouw gearriveerd. Johan legt uit wat er is gebeurd en vraagt of de dochter samen met haar moeder een lijst wil maken van de gestolen spullen en deze naar hem wil mailen.

18.30 uur: We rijden terug naar het bureau alwaar we gezamenlijk eten.

19.00 uur: Johan maakt een proces-verbaal op naar aanleiding van de gebeurtenissen bij de bejaarde mevrouw.

20.15 uur: Johan belt naar het slachtoffer van de brandstichting. De receptionist van het politiebureau heeft namelijk een briefje in zijn postvak gelegd met de boodschap dat de sleutels en telefoon van de brandstichter zijn opgehaald. Johan meldt aan het slachtoffer dat de brandstichter dus weer op vrije voeten is.

20.30 uur: Omdat Johan kermisdienst heeft, rijden we een aantal keer langs de kermis in de gemeente (niet in een wijk van Johan). Er is vrij weinig te doen en daarom besluit Johan om door zijn wijken te gaan surveilleren. Onderweg moet ik van hem een aantal kentekens noteren van auto's die Johan nog niet eerder gezien heeft bij bepaalde huizen.

Ik vraag aan Johan hoe vaak hij deelneemt aan de burgernetwerken in zijn twee wijken. Johan: "1 keer per maand wordt er in een van mijn wijken een wijkplatform georganiseerd. In het begin van mijn carrière als buurtbrigadier ging ik daar iedere maand naar toe. Maar vaak bleek dat de onderwerpen voor mij helemaal niet interessant waren. Het ging veel meer over kleine ongemakken waar burgers tegenaan liepen en vaak zelden over 'echte' politieonderwerpen. Ik vraag Johan wat 'echte' politieonderwerpen zijn. Johan: "Bijvoorbeeld vragen van burgers over een inbraakgolf. Hoe kunnen ze hun huis beveiligen?" Johan stelt dat sommige collega's van hem wel iedere maand naar het wijkplatform gaan. "Ik vind dat echt zinloos. Sommige collega's zeggen dat ze tijdens de pauze van zo'n wijkplatform meer horen dan tijdens het formele gedeelte van het wijkplatform. Dat zal allemaal wel, maar ik vind dat er over het algemeen weinig uit komt. Ik doe het meer voor de burger dan voor onszelf."

Ik vraag aan Johan of hij een voorbeeld geven van een probleem dat hij onlangs in een netwerksetting heeft opgelost en waarom het noodzakelijk was dat dit probleem met de ketenpartners werd opgelost. Johan: "Onlangs hadden we een ernstige zaak. Een oude man mishandelde zijn bedlegerige vrouw. Op enig moment hadden we voldoende bewijs tegen de man. Je kunt zo'n man dan wel oppakken, maar wie zorgt er voor zijn vrouw? Wie vangt de vrouw op? Ik vind dat wij in zo'n geval ook de verantwoordelijkheid hebben als politie om verder te denken aan de gevolgen die zo'n aanhouding heeft. Op initiatief van de gemeente is er toen een overleg geweest tussen de burgemeester, GGZE, de thuiszorgorganisatie, ambtenaar OOV en de politie. Ik zat samen met de netwerkinspecteur in dat overleg. We hebben toen gezamenlijk besloten dat de oude man aangehouden moest worden, en de gemeente heeft toen gezorgd in samenspraak met de thuiszorgorganisatie dat de zieke vrouw verzorging zou krijgen."

Johan vertelt dat hij regelmatig geconfronteerd wordt met problemen van burgers die niet direct voor de politie zijn, maar waarbij hij wel een taak heeft om de juiste instantie op het probleem te zetten. "Ik kreeg onlangs een telefoontje van een meneer uit mijn wijk. Deze meneer heeft een zoon en zijn zoon had onlangs een nieuwe vriendin. De vriendin van zijn zoon vertelde aan hem dat ze mishandeld wordt door haar ouders en wilde daarom niet meer terug naar huis. De meneer belt mij op en vraagt wat hij moet doen. Hij wil de vriendin van zijn zoon wel in huis nemen, maar mag dat wel en is dat wel verstandig? Ik leg de meneer uit dat de vriendin van zijn zoon aangifte moet komen doen en vertel hem dat ik bureau Jeugdzorg ga bellen om te vragen of ze contact willen opnemen met hem. Want de zorg voor de vriendin van zijn zoon is natuurlijk niet voor ons. Daar zijn andere instanties voor verantwoordelijk."

Ik vraag aan Johan of de politieorganisatie in staat is om met de problemen waar Johan tegenaan loopt, om te gaan. Met andere woorden, wat doet de politie met de problemen die Johan signaleert? Johan vindt dat de politieorganisatie in de regel goed omgaat met de onderwerpen die hij aandraagt. Hij geeft een voorbeeld: "Een school en buurtbewoners hadden geklaagd over de verkeersveiligheid. Kinderen konden niet veilig oversteken omdat er heel veel auto's op de stoepen geparkeerd stonden. Ik heb dit onderwerp toen meegegeven aan mijn netwerkinspecteur. Mijn netwerkinspecteur heeft dit ingebracht bij de gemeente en nu staan er in het gebied rond de school borden dat parkeren verboden is."

21.30 uur: Einde dienst.

Woensdag 15 juni 2011.

Dagdienst.

08.30 uur: De dienst van Johan start met de briefing. Samen met de andere collega's van het bureau wordt Johan bijgepraat door de Operationele Chef over de lopende zaken.

09.00 uur: Johan neemt me mee naar Josephine, de medewerkster van het Jeugd Preventie Programma van de gemeente. Josephine heeft een kamer in het politiebureau maar maakt geen onderdeel uit van de politieorganisatie. Wel mag de politie informatie met Josephine uitwisselen, omdat er een geheimhoudingsconvenant is tussen de politie en het Jeugd Preventie Programma. Ik vraag aan Josephine wat de taak is van het Jeugd Preventie Programma. Josephine: "Het JPP biedt hulp aan kinderen en jongeren die door probleem of delictgedrag in aanraking komen of dreigen te komen met de politie. Ook ondersteunen we ouders bij het opvoeden van probleemkinderen." Josephine legt uit dat ze per jaar ongeveer 40 kinderen en ouders 'onder behandeling' heeft.

Ik vraag aan Josephine hoe in algemene zin de samenwerking verloopt met de politie. Josephine: "In het begin moest de politie erg wennen. Ze vonden het maar wat vreemd dat ik ook op het politiebureau kwam werken, terwijl ik niet in dienst van de politie was. Maar na enige tijd was iedereen gewend en nu word ik ook volledig geaccepteerd. In het begin merkte ik dat de politie heel erg ingesteld was op de korte termijn. Als jongeren problemen veroorzaakten, dan kwam de politie langs om een reprimande of een boete te geven en vervolgens vertrokken ze weer. Ik heb geprobeerd om politiemensen te laten zien dat er vaak meer met deze jongeren aan de hand is. Vaak hebben probleemjongeren een moeilijke jeugd gehad, hebben ze problemen op school en gaan ze om met verkeerde vrienden. Je moet daar wat aan doen, wil je de overlast die jongeren veroorzaken kunnen stoppen." Josephine legt uit dat ze in de regel zeer goed samenwerkt met de politie. "Onlangs kwam er een jongen bij mij. Hij werd ontzettend veel gepest en had daar echt problemen mee. Ik heb toen aan Johan gevraagd of hij een keer langs wilde gaan bij de pesters." Johan: "Ik ben toen langsgedaan en vervolgens hielden de problemen op. Dat is volgens mij het mooie aan de samenwerking tussen het Jeugd Preventie Programma en de politie: we hebben allebei hetzelfde doel voor ogen. We willen de problemen van het kind oplossen." Johan stelt dat het Jeugd Preventie Programma de politie ontlast. "De politie is geen kinderopvang. We kunnen ons ook niet bezighouden met de problemen die in sommige gezinnen spelen en waarvan kinderen de dupe worden, zoals scheidingen of verslavingsproblemen van ouders. Maar als wij bijvoorbeeld signalen binnenkrijgen dat kinderen of jongeren op het verkeerde pad geraken, dan is

het fijn dat wij deze kinderen of jongeren kunnen aanmelden bij het Jeugd Preventie Programma, mits ze dat natuurlijk zelf ook willen. Daarmee hoop je natuurlijk dat deze kinderen en jongeren uiteindelijk niet in de criminaliteit belanden.” Ik vraag aan Josephine of en zo ja, hoe vaak ze gebruik maakt van de politie. Josephine: “Ik gebruik de politie vooral vanwege het uniform. In het geval van het kind dat gepest werd, heeft het veel meer invloed wanneer de politie bij de pestende jongens op de stoep staat dan ik.” Johan: “Ik ben zeer tevreden over Josephine en over het Jeugd Preventie Programma. Ik denk dat ik voor mijn andere collega’s kan spreken als ik zeg dat de buurtbrigadiers een goede band hebben met Josephine. Naast het feit dat wij probleemkinderen bij haar kunnen aanmelden, koppelt zij bijvoorbeeld ook wel eens informatie terug van gesprekken die ze met kinderen of jongeren heeft en die voor ons van belang kan zijn. Bijvoorbeeld: let eens op dat gezin, daar gaat het momenteel helemaal niet goed.” Josephine: “Daar vraag ik dan uiteraard wel eerst toestemming voor aan het kind en ik doe het eigenlijk bijna nooit. Kinderen en jongeren moeten namelijk in vertrouwen met mij kunnen praten.”

09.45 uur: Johan behandelt een e-mail die hij van de Raad van de Kinderbescherming gekregen heeft. “Een meneer wil weten wat ik van een bepaald kind weet. Dit soort vragen zijn wel belangrijk voor mij. Het betekent dat er kennelijk iets met dit kind aan de hand is en dat ik daar de komende tijd wat meer mijn aandacht op moet vestigen.”

10.00 uur: Johan maakt een IGP voor zijn collega’s t.a.v. de geschorste bewaring van enkele jongeren in zijn wijk. “Geschorste bewaring houdt in dat jongeren niet de gevangenis in hoeven maar thuis mogen blijven. Ze mogen ook naar school, maar daarna moeten ze direct naar huis en hebben ze als ware huisarrest. De politie moet controleren dat de jongeren ook daadwerkelijk thuis zijn. Ik ga nu een IGP maken met daarin het verzoek aan de surveillanten om een keer per week te controleren bij een aantal adressen. Daarnaast, en dat gaan we straks doen, ga ik altijd langs bij de ouders om te waarschuwen dat wij van de politie de komende tijd komen controleren. Dan snappen ze ook waarom we dat doen en hebben ze daar meer begrip voor.”

10.15 uur: Johan belt met zijn contactpersoon bij de woningbouwcorporatie om te vragen of bewoners van het huis waar het gas en licht onlangs is afgesloten hun huur wel betaald hebben. Zijn contactpersoon belooft het te zullen gaan uitzoeken.

10.30 uur: Johan en ik drinken een bak koffie. Johan legt uit wat in zijn ogen de meerwaarde van een buurtbrigadier is. Johan: “In een van mijn wijken zat een drugsdealer. We hadden hem al een aantal keer aangehouden maar het was overduidelijk dat hij nog steeds dealde. We hadden alleen niet voldoende bewijs. Het is dan belangrijk om als politie te laten merken dat je iemand in de gaten houdt. Iemand uit de anonimiteit halen noemen we dat. Dus af en toe ging ik onverwachts bij hem langs en vroeg ik wat hij aan het uitspoken was. Ik kwam dan gewoon een praatje maken. Op een dag ging het mis. De dealer had zijn vriendin beschoten met een luchtbuks en tegelijkertijd kwam er informatie binnen dat de dealer betrokken zou zijn bij een aantal inbraken. Kortom, de dealer werd veroordeeld en ging de gevangenis in. Op een dag moest ik naar de gevangenis komen omdat de dealer met mij wilde praten. Hij had ook echt mijn naam genoemd, hij wilde met niemand anders van de politie praten. Ik ben toen naar hem toegegaan. Tijdens het gesprek met hem heeft hij eigenlijk alles en iedereen erbij gelapt. Hij heeft precies verteld aan wie hij drugs verkocht, hoe hij er aan kwam, hij kon bij een enkele inbraken aange-

ven wie de daders waren en hij vertelde wie betrokken waren bij de gewapende overval op de loempiakraam van enkele maanden geleden. Kortom, je ziet dat je als buurtbrigadier een belangrijke bijdrage aan opsporingsonderzoek kunt doen. Je hebt een veel betere band met informanten dan rechercheurs en weet precies hoe je sommige personen het beste kunt benaderen. Daar zou de politie nog veel meer gebruik van kunnen maken.”

11.00 uur: Johan neemt me mee naar een ander belangrijk contactpersoon van hem: de opbouwwerker. Aangekomen bij de opbouwmedewerker vraagt Johan of de opbouwmedewerker nog iets meer weet over de Somalische familie. De opbouwmedewerker heeft geen nieuwe informatie. Ik vraag aan de opbouwmedewerker wie er nu precies voor gezorgd heeft dat er een poort in de tuin is geplaatst. De opbouwmedewerker: “Ja, dat is een mooi verhaal. Ik had aangegeven dat het mij slim leek om een poort in de tuin te plaatsen. Maar de woningbouwcorporatie deed dat niet. Hun argument was: dat doen we voor niemand, dus ook niet voor hun. Dat kan op zich een geldig argument zijn, maar daarmee los je de problemen niet op. Dus toen heb ik via opbouwwerk budget geregeld en zelf een poort laten plaatsen.” Ik vraag aan de opbouwwerker wat zijn taak precies is. Hij legt uit: “Ik ben verantwoordelijk voor het vergroten van de leefbaarheid van wijken binnen de gemeente. Ik doe mee met buurtpreventieprojecten en organiseer wijkdagen of straatspeeldagen. Ik probeer de cohesie binnen de wijken te versterken. Ik vraag aan de opbouwwerker hoe vaak hij contact heeft met Johan. De opbouwwerker: we hebben alleen contact wanneer het nodig is. Dan bellen we elkaar of lopen we bij elkaar binnen. Ook zien we elkaar af en toe bij wijkplatforms. Johan schakelt me wel eens in bij burenrudies. Wij kunnen namelijk ook bemiddelen. En wanneer er een nieuwe hanggroep ontstaat, sturen wij onze opbouwwerker jeugd. Deze gaat dan proberen om in contact te komen met de hanggroep. Soms krijgt de opbouwwerker dan informatie te horen die interessant is voor de politie. Dan bel ik Johan op dat hij een keer moet gaan praten met bepaalde jongens van een hanggroep, omdat zij mogelijk iets weten van een fietsendiefstal.”

12.00 uur: Inmiddels zijn we aangekomen bij de welzijnsorganisatie voor ouderen. Johan loopt binnen en vraagt of zijn contactpersoon is. Zij blijkt ziek te zijn en Johan wordt te woord gestaan door een van haar collega's. Johan vraagt of de vrouw meer weet over een dementerende man. De man is door collega's uit de noodhulp een aantal keer verward aangetroffen in het park en lijkt helemaal de weg kwijt te zijn. De vrouw van de welzijnsorganisatie kent de zaak en weet dat de man al hulp krijgt. De vrouw vertelt: “Deze man krijgt geen hulp van ons, omdat de man al hulp krijgt van andere welzijnsorganisaties. Ook de GGZE is betrokken bij de hulpverlening van deze dementerende man.” De vrouw van de opbouworganisatie is erg tevreden over de samenwerking met de politie. “Wij pakken graag de zaken aan die de politie aandraagt, omdat we zo onze meerwaarde voor de gemeenschap kunnen laten zien. Daarnaast heeft de politie zich altijd bereid getoond om ons te helpen wanneer wij een vraag hadden. Zo heeft Johan onlangs onze vrijwilligers tips en adviezen gegeven over inbraakveiligheid. Deze informatie kunnen de vrijwilligers dan weer overdragen op de cliënten. Daarnaast heeft Johan zich voorgesteld en aangegeven dat men bij vragen hem altijd mag bellen of mailen. Dat vonden onze vrijwilligers erg prettig.”

13.00 uur: Lunch op het bureau. Een collega vertelt in Roermond onlangs ook een oude dame met de 'babbeltruc' beroofd was van haar sieraden. Hij had dit gezien op Twitter, omdat de wijk-agent van Roermond net als hij ook op Twitter zit.

13.45 uur: We rijden naar een woonwagenkamp om boetes te innen. Johan: "Ik rijd minstens een keer per week naar het kamp toe om boetes te innen. Zoals ik al had gezegd betalen ze bijna altijd op het bureau, maar je moet ze wel achter de broek aanzitten." Bij het woonwagenkamp aangekomen, blijkt niemand thuis te zijn. Wel zien we dat een aantal kinderen van woonwagenbewoners thuis op de bank tv aan het kijken zijn. Johan spreekt ze aan: "Waarom zijn jullie niet op school?" De kinderen antwoorden dat papa en mama naar het ziekenhuis zijn en dat ze niet naar school hoeven. Johan kijkt de kinderen streng aan en zegt dat ze toch echt naar school moeten. De kinderen blijven onverstoord op de bank zitten en vragen zich openlijk af wat Johan eigenlijk komt doen op het woonwagenkamp.

14.15 uur: Johan maakt de IGP opdracht m.b.t. de geschorste bewaring van de jongeren af. Op enig moment beseft hij dat hij vergeten is om de leerplichtambtenaar op de hoogte te stellen van zijn bevindingen op het woonwagenkamp. Hij belt daarom met de leerplichtambtenaar en spreekt haar voicemail in.

14.45 uur: Met zichtbare ergernis neemt Johan een telefoontje aan van een burger die klaagt over allerlei ongemakken. Van auto's half geparkeerd op de stoep tot asociaal weggedrag van automobilisten op sommige wegen in de bebouwde kom. Johan: "Ja meneer, we houden het in de gaten." Johan tegen mij: "Ik zal zelf wel eens gaan kijken als ik tijd heb, maar ik maak hier geen aantekening van. Ik heb wel wat beters te doen. Die meneer moet eerst zelf maar eens die bouwvakkers aanspreken die op de stoep parkeren."

15.00 uur: Een collega van Johan loopt de kamer binnen en vertelt dat hij gisteren tijdens de noodhulpdienst een "heterdaadje" had. Johan wil alles weten en stelt een aantal vragen. Andere collega's luisteren mee.

15.30 uur: Einde dienst.

Zaterdag 18 juni 2011.

Noodhulpdienst.

07.00 uur: Johan heeft een noodhulpdienst en start daarom vroeg. Na het drinken van een bak koffie start hij met het invoeren van een nieuwe hanggroep in het researchesysteem. Johan: "Deze hanggroep staat al in BVH (het normale systeem) maar nog niet in BVO (het researchesysteem). Het stomme is dat je de gegevens niet even makkelijk kunt kopiëren. Je moet dus alles handmatig overzetten. Dit kost echt ontzettend veel werk. Dit soort klusjes probeer ik daarom tijdens de noodhulp te doen, zodat ik tijdens mijn 'normale' diensten de wijk in kan."

08.30 uur: Johan en zijn collega Ismael worden gealarmeerd dat er een inbraakalarm van een bouwvakkerkeet is afgegaan. We gaan er naar toe. Daar aangekomen blijkt de particuliere beveiliging al aanwezig en blijkt het om een vals alarm te gaan.

09.00 uur: Na de inbraakmelding rijden we door de twee wijken van Johan. Het is vrij rustig in de wijken. Er is weinig verkeer en over de portofoon is het ook doodstil. Ik vraag aan Johan of hij vindt dat hij te veel noodhulp draait. Johan: "Ja, ik zou graag minder noodhulp draaien. 80% wijkgerichte diensten en 20% noodhulp zou ideaal zijn. Dan heb ik meer tijd voor mijn wijk. Nu is het 50/50. Natuurlijk kun je tijdens je noodhulpdienst ook voor de wijk werken, maar het lukt lang niet altijd. Bovendien kan een noodhulpdienst zorgen voor heel veel werk wat je niet altijd binnen je dienst kunt afronden. Dat betekent dat je tijdens een 'normale' dienst nog zaken van je vorige noodhulpdienst aan het afronden bent." Ik vraag aan Johan wat voor taken hij meer zou doen wanneer hij geen noodhulpdiensten meer zou hoeven te draaien. "Ik zou meer tijd willen besteden aan het kennen en gekend worden in de wijk. Daarnaast zou ik meer in de wijk willen 'zijn', zodat ik meer zichtbaar ben voor mijn wijkbewoners."

10.30 uur: We zijn terug op het bureau. Johan vult een formulier voor de personeelsadministratie in. Ismael, die net van opleiding komt en pas sinds kort op dit bureau werkt, geeft aan dat hij niets te doen heeft. Johan kan even zo snel geen administratieve klus voor hem verzinnen.

Ik vraag aan Johan of hij vindt dat zijn collega's veel werk op zijn bordje schuiven, iets wat je in de literatuur over buurtagenten nog wel eens leest. Johan: "Ja, ik moet eerlijk zeggen dat mijn collega's soms wel eens wat makkelijk zijn. Wanneer iets te moeilijk wordt of ze weten niet wat ze er mee aan moeten, dan sturen ze mij een mail of ik het wil oplossen. Maar zo werkt het gewoon niet. Ik krijg bijvoorbeeld wel eens een mail van collega's uit de noodhulp die bij een burenruzie zijn geweest. Ze vragen dan of ik nog een keer langs wil gaan om te bemiddelen. Dat irriteert mij omdat er al een keer politie is geweest en wij geen maatschappelijk werk zijn. Burgers moeten in eerste instantie zelf hun problemen oplossen. Mijn collega's van de noodhulp moeten dat ook duidelijk aangeven en niet beloven dat de wijkagent nog wel even langskomt."

11.15 uur: Johan wordt gebeld door een winkeleigenaresse uit de gemeente (niet uit zijn wijk). Ze geeft aan dat een groep jongeren de bestickering van haar winkelraam gestolen heeft. De vrouw is woest. De bovenbuurman heeft volgens haar gezien dat een aantal jongeren zich een tijd lang ophield bij de winkel en denkt dat deze jongeren afkomstig zijn van een camping aan de rand van de gemeente. De vrouw wil graag dat Johan naar haar toe komt zodat ze aangifte kan doen. Bovendien vindt ze dat Johan de jongeren moet opsporen en aanhouden. Johan geeft aan dat hij niet van plan is om langs te komen en dat de vrouw zelf maar naar het bureau moet komen. De vrouw pikt dit niet en zegt dat haar wijkagent – die nu op vakantie is – wel altijd naar haar toekomt wanneer ze aangifte wil doen. Johan vraagt het telefoonnummer van de bovenbuurman en belt hem vervolgens op. Al snel wordt duidelijk dat de bovenbuurman geen enkel belastend bewijs tegen de jongeren heeft. Johan belt vervolgens met de winkeleigenaresse en vertelt dat ze gewoon naar het bureau moet komen om aangifte te doen, maar dat dit geen haast heeft. Het is immers compleet onduidelijk wie er achter de diefstal zit. De vrouw is hoorbaar boos.

12.00 uur: Johan, Ismael en ik eten een broodje in de kantine.

13.00 uur: We stappen met elkaar weer in de auto om te surveilleren. We rijden richting de bejaarde vrouw die met de babbeltruc bestolen is van haar sieraden. Wanneer Johan wil aanbellen,

ziet hij dat hij het verkeerde huisnummer op het proces-verbaal heeft gezet. Johan belt daarom niet aan en besluit dat hij dat op bureau moet corrigeren.

Tijdens het surveilleren vraag ik aan Johan wat volgens hem centraal zou moeten staan in de training van buurtbrigadiers. Johan: "Hoofdagenten die buurtbrigadier willen worden moeten leren dat kennen en gekend worden ontzettend belangrijk is. Daarnaast moeten ze leren dat ze niet iedere keer de aap op hun schouder nemen. Daarmee bedoel ik dat ze weten wat hun taak is en wat hun taak niet is. Ze moeten leren dat ze niet iedere keer zelf problemen gaan oplossen, maar dat ze andere partijen ook probleemeigenaar maken. Ook heel belangrijk is dat ze alle ketenpartners leren kennen. Maar dit geldt evenzeer voor de burgersnetwerken in je wijk, zoals de hanggroepen, de buurtverenigingen, de horecamedewerkers, de verslaafden, etc. Je moet leren hoe je jezelf profileert in de wijk.

13.30 uur: We worden opgeroepen voor een burenruzie. Johan laat Ismael het woord doen, zodat hij ervaring kan opdoen bij het bemiddelen bij conflicten. Het betreft een man die zijn auto dubbel geparkeerd heeft tot irritatie van buurtbewoners. De man heeft zijn auto dubbel geparkeerd zodat hij zijn kind – die in de auto zit te spelen – in de gaten kan houden. Na een 'goed gesprek' besluit de man zijn auto weg te halen en normaal in een parkeervak te zetten. Johan: "Wanneer de man nog een keer zijn auto dubbel parkeert, moeten we hem een boete geven. Ik zal dat straks even in het systeem zetten voor de middagdienst, mochten zij straks weer een melding krijgen.

14.00 uur: De noodhulpdienst zit erop. Johan merkt op dat hij zich serieus genomen voelt binnen het bureau. "Als ik iets aangeef, heb ik het gevoel dat er naar mij geluisterd wordt. Veel collega's komen naar me toe met vragen en willen weten hoe ik over bepaalde zaken denk. Dat doet me goed."

14.30 uur: Overdracht.

15.00 uur: Einde dienst.

Observatieverslag Buurtbrigadier Erik

Maandag 20 juni 2011.

Middagdienst.

Deze week loop ik mee met buurtbrigadier Erik. Erik is buurtbrigadier van vier wijken in Eindhoven. Twee van de vier wijken zijn typische volksbuurten. De derde wijk is een nette villawijk. In de vierde wijk ligt een groot park. Volgens Erik kent dit park haar eigen problematiek: "Het is een homo-ontmoetingsplek, er is overlast van zwervers, daklozen en alcoholisten en er bevinden zich zedendelinquenten." In de vier wijken bij elkaar wonen ongeveer 5000 mensen. Erik is er sinds drie jaar buurtbrigadier en vervulde daarvoor verschillende functies bij de politie, de Marechaussee en in het bedrijfsleven. Vermeldenswaardig is dat Erik meedoet aan een pilot binnen het korps waarvoor hij moet twitteren over zijn werk.

11.00 uur. Erik en ik treffen elkaar op het bureau. Erik is net terug van vakantie en heeft daarom een behoorlijk aantal ongelezen e-mails in zijn inbox. Erik: "Meestal begin ik iedere maandag met het beantwoorden van mijn e-mails. Ik probeer zoveel mogelijk e-mails te beantwoorden zodat ik de rest van de week veel op straat kan zijn." Erik legt uit dat hij momenteel meer werk heeft omdat een collega buurtbrigadier van hem langdurig ziek is. "Binnen het team hebben we de afspraak dat iedere wijk een back-up buurtbrigadier heeft. Dus als een buurtbrigadier afwezig is, dan kan een ander het overnemen." Erik geeft aan dat er echter een situatie is ontstaan die onhoudbaar is geworden: "Je kunt elkaar best tijdelijk waarnemen, maar wanneer een buurtbrigadier langdurig ziek wordt kun je niet van mij verwachten dat ik er gewoon even vier wijken bij doe. Ik ga dit ook binnenkort aangeven bij de leiding." Erik kijkt in zijn agenda en vertelt dat hij vanavond naar het wijkplatform van een van zijn wijken moet.

12.00 uur. Erik heeft inmiddels een deel van zijn e-mail weggewerkt. Hij krijgt een telefoontje binnen van een medewerker van een groot theater in zijn wijk. Enkele invalide bezoekers van het theater hadden geparkeerd op de invalidenparkeerplaats maar waren vergeten om de tijdschijf achter de voorruit te plaatsen en hadden daarom een bekeuring gekregen. De medewerker van het theater vindt dat nogal overdreven. Erik: "Ja, dat is vervelend. Maar wij controleren die parkeerplaatsen niet. Dat doen medewerkers van de gemeente." Erik adviseert de man om met de gemeente te bellen.

Erik vertelt dat hij met veel plezier twittert. "Ik zie het als een manier om als politie meer toegankelijk te zijn voor mijn wijkbewoners. Het leuke is dat een aantal wijkbewoners mij ook fanatiek volgen op twitter. Zo krijg ik laatst nog een bericht van een vrouw uit mijn wijk die aangaf dat er een auto al heel lang in de straat stond en dat niemand wist van wie de auto was. Ik vraag dan of ze er een foto van wil maken en check het kenteken in ons systeem. Ik ben toen een keer langsgegaan en heb toen geconstateerd dat de auto een wrak was. Toen heb ik de auto laten weghalen." Erik geeft een ander voorbeeld. "Een buurtbewoonster uit mijn wijk had een bericht ge-retweet dat een vriendin van haar op zoek was naar haar zus. Haar vriendin had namelijk niet lang meer te leven en ze wilde nog een keer contact met haar zus hebben. Toen heb ik de bewoonster van mijn wijk gebeld en gevraagd of ze mij in contact wilde brengen met haar vriendin.

Ik heb toen aan die vriendin wat gegevens opgevraagd en ben vervolgens in ons systeem gaan zoeken. Ik kon al snel haar zus vinden. Ik mag die informatie natuurlijk niet direct aan haar geven. Daarom heb ik met de politie Rotterdam contact opgenomen en gevraagd of zij contact op willen nemen met haar zus. Ik heb vervolgens de vrouw gebeld dat ze contact op moest nemen met de politie Rotterdam. Uiteindelijk heeft er een ontmoeting plaatsgevonden tussen de vrouw en haar zus. Ik vind het prachtig dat ik door zo iets simpels zo iets belangrijks voor iemand anders kan doen.” Erik merkt wel koudwatervrees bij collega’s en het politiemangement ten aanzien van twitter. “Ik ben heel open naar buiten toe. De politieorganisatie is daar nog niet aan gewend. De politie is van nature een hele gesloten organisatie. Aan mij is gevraagd om te twitteren over mijn werk, zodat burgers beter begrijpen wat het werk van de politie in de dagelijkse praktijk inhoud. Maar als ik op een dag bij vijf verschillende incidenten te maken heb gehad met Polen en ik twitter daarover, dan willen ze liever dat eigenlijk liever niet. Dan word ik nadat ik zo’n tweet heb verstuurd onmiddellijk gebeld door de communicatieafdeling met de vraag of ik voortaan wil spreken over ‘inwoners van Eindhoven’ in plaats van Polen.”

Ik vraag Erik in welke netwerken hij zoal participeert. Erik legt uit dat hij regelmatig contact heeft met vertegenwoordigers van de wijkplatforms, de woningbouwcorporatie, de wijkcoördinatoren van de gemeente, zijn contactpersoon van Abused Woman (een organisatie die opvanghuizen heeft voor vrouwen die mishandeld worden en waar hij namens de politie contactpersoon van is), het leger des heils en diverse opvang- en verzorgingshuizen voor bijvoorbeeld verslaafden of verstandelijk gehandicapten. Daarnaast moet Erik af en toe voor overleg naar het gemeentehuis, maar dit doet hij niet graag. “Ik houd niet zo van overleggen op het gemeentehuis. Het zijn maar kleine dingen, maar ik voel me daar niet serieus genomen. Ik mag bijvoorbeeld niet even bij iemand naar binnen lopen, maar moet me eerst helemaal officieel aanmelden. Ook willen ze dat je afspraken met medewerkers van de gemeente maakt. Maar soms wil je gewoon even iets regelen en heb je geen zin in die bureaucratische ellende. De overleggen op het gemeentehuis zijn bovendien weinig effectief. Er wordt teveel gesproken en te weinig gedaan. Op enig moment wilde de gemeente zelfs dat ik iedere maand naar het overleg zou komen. Ik heb dat geweigerd. Het levert voor mijn eigen werk te weinig op.”

Erik legt uit dat hij buurtverenigingen en wijkoverleggen ook als ‘netwerken’ ziet. Hij past zijn rol in deze netwerken aan naar gelang de behoefte van het netwerk. Erik: “Hoe lager de sociale klasse en economische status van de wijk, hoe meer behoefte er vaak bestaat aan overleg tussen bewoners en aanwezigheid van de buurtbrigadier. In mijn villawijk bijvoorbeeld bestaat er niet eens een wijkplatform. De sociale cohesie is laag en mensen lossen veelal hun eigen problemen op. En als ze een probleem hebben en ze hebben de politie nodig, dan regelen ze het vaak bovenlangs met de chef van mijn chef of zelfs daarboven.” Dat er soms behoefte bestaat aan de aanwezigheid van Erik in het wijkplatform betekent niet dat Erik er ook altijd naartoe gaat. “In het begin ging ik standaard naar het wijkplatform. Maar daar ben ik al snel mee gestopt. Het ging veel over onderwerpen waar ik niets mee te maken had, zoals de plaatsing van bloemenbakken, parkeerplaatsen, zwerfafval etc. Ik heb daarom aangegeven aan de voorzitter van het wijkplatform dat ik alleen kom als hij me specifiek voor een onderwerp uitnodigt. Dit betekent in de praktijk dat ik gebeld word of ik langs wil komen en dan kan ik aan de hand van de onderwerpen bepalen of ik dat doe. Maar vaak als ik gebeld word over een specifiek onderwerp dan kom ik. Momenteel speelt er bijvoorbeeld de overlast van een braakliggend terrein en een vervallen fabriekshal in

een van mijn wijken. Er trekken zwervers en alcoholisten naar toe. Daarnaast liggen er gebruikte condooms en ik heb er ook naalden zien liggen." Ik vraag aan Erik wat de meerwaarde is voor de politie voor het leveren van een bijdrage aan het wijkplatform. "Niet zoveel. Je bent zichtbaar aanwezig voor de burger en dat wordt enorm gewaardeerd."

12.30 uur: Erik en zijn collega buurtbrigadiers hebben bericht gekregen dat er in de middag een grote actie gaat plaatsvinden. Wat er precies gaat gebeuren is onduidelijk, maar Erik en zijn collega's worden om 13.00 uur verwacht op het hoofdbureau. Daarom stappen we in de auto en gaan we op weg naar het hoofdbureau. Erik geeft aan dat grote acties (er zouden meer dan honderd agenten zijn opgeroepen) niet vaak voorkomen. "Ik denk 1 keer per 2 a 3 maanden. Maar het gooit wel roet in het eten. Je moet er namelijk verplicht aan meedoen en het betekent dus gewoon dat je afspraken in de wijk moet laten schieten."

13.00 uur: Aangekomen bij het hoofdbureau wachten zo'n 150 agenten op de briefing van de teamleider van de recherche. De agenten worden in groepjes van acht a tien personen verdeeld en krijgen allemaal een nummer. Ieder groepje bestaat tenminste uit een inspecteur die de leiding heeft. De teamleider van de recherche geeft aan dat er nog gewacht wordt op een seintje uit België en dat dan de actie kan beginnen.

15.30 uur: Erik en zijn groepsleden gaan in een politiebusje onderweg richting een woonhuis waar een inval moet worden gedaan. Ze hebben de opdracht meegekregen om uit te kijken naar drugs, grondstoffen voor drugs, contact geld en bankpassen. Daarnaast moeten telefoons en computers in beslag genomen worden. De verdachte is thuis aanwezig en zal moeten worden aangehouden. In de bus wordt een plannetje opgesteld.

17.00 uur: De verdachte is aangehouden en afgevoerd naar het hoofdbureau. Erik en een aantal collega's kammen het huis van de verdachte uit. Op enig moment realiseert Erik zich dat hij de afspraak van vanavond met het wijkplatform moet afzeggen, omdat de hele bovenverdieping nog onderzocht moet worden. Erik belt met de voorzitter van het wijkplatform en legt uit dat hij niet kan komen. Hij geeft aan morgen terug te bellen om een nieuwe afspraak te maken.

22.30 uur: Het uitkammen van de woning neemt enkele uren in beslag. Vervolgens komt de Officier van Justitie langs om de door ons uitgekozen goederen officieel in beslag te nemen. We brengen de spullen naar het hoofdbureau en rijden vervolgens terug naar het bureau van Erik.

23.00 uur: Einde dienst.

Woensdag 22 juni 2011.

Middagdienst.

13.30 uur: Erik schrijft een artikel voor de wijkkrant van een van zijn wijken. Het artikel gaat over inbraken. Erik: "De afgelopen tijd is er veel ingebroken bij studenten. Studenten hebben bijna allemaal wel een laptop en ze zijn in het weekend vaak niet thuis. Bovendien zit de voordeur vaak niet op slot omdat dat van de brandweer niet mag. Studenten zijn dus een makkelijke prooi voor inbrekers." Ik vraag aan Erik waarom hij dit soort stukjes schrijft. "In de eerste plaats doe ik het om mensen natuurlijk adviezen te geven hoe ze de kans op een inbraak kunnen beperken. In de tweede plaats, en niet onbelangrijk, sluit ik ieder stuk dat ik schrijf af met mijn

naam en e-mail adres. Op die manier ben ik voor mijn wijkbewoners direct bereikbaar.” Daarnaast schrijft Erik in het artikel over het parkeerbeleid. “In een van mijn wijken is er een parkeerprobleem. De straten zijn heel smal en er is niet altijd voldoende parkeergelegenheid. Veel automobilisten uit het centrum parkeren in deze wijk omdat ze er gratis kunnen parkeren. Het gevolg is dat veel auto’s op plekken worden geparkeerd waar ze niet mogen staan. De wijkbewoners hadden daarom gevraagd aan mij of de handhaving beter kon. Ik heb dit vervolgens weggezet bij de parkeerdienst van de gemeente. Het grappige is dat veel wijkbewoners ook beboet worden omdat ze zichzelf niet aan de parkeerregels houden. En dat vinden de wijkbewoners natuurlijk niet leuk. Onlangs kreeg ik daar een e-mail over van een buurtbewoner. Ik leg dan uit dat ‘als je als wijk gaat vragen om handhaving, je er wel rekening mee moet houden dat er ook stringenter gehandhaafd wordt.’ In het stukje in de wijkkrant wil ik opschrijven dat ik het jammer vind dat de wijk niet meedoet met een vergunningensysteem zoals andere wijken in de buurt dit hebben. Daarnaast wil ik ook melden dat buurtbewoners voor klachten over het parkeerbeleid of over de handhaving bij de gemeente moeten zijn.”

14.30 uur: Erik en ik trekken de wijken in per auto. Hij laat mij zijn wijken zien. Ik praat met Erik door over de wijze waarop hij bereikbaar is voor burgers. “Voor burgers ben ik vaak het eerste aanspreekpunt van de overheid. Dit betekent dat ik soms veel vragen krijg van burgers. Ik vind dit geen probleem want ik vind dat mensen mij moeten kunnen benaderen. Wel heb ik in een van mijn wijken afgesproken dat wijkbewoners met problemen eerst naar de voorzitter van het wijkplatform gaan. Die inventariseert vervolgens de klachten en neemt vervolgens met mij contact op. Soms kan de voorzitter van het wijkplatform dan aangeven dat het probleem al bekend is en dat er naar een oplossing gezocht wordt.” Erik geeft aan dat hij in sommige gevallen weinig voor zijn wijkbewoners kan betekenen omdat er niet altijd melding wordt gedaan bij de politie. “Als mensen overlast ervaren, dan moeten ze dat wel melden bij de politie. Dat wil niet zeggen dat de politie dan onmiddellijk repressief kan optreden, maar we kunnen de klachten wel doorgeven aan de gemeente en de woningcorporatie zodat zij ook weten dat er problemen spelen. Als wij geen signalen van burgers krijgen, dan bestaat het probleem voor ons ook niet.”

15.45 uur: Erik wil op visite gaan bij een man die een aantal weken geleden dronken achter het stuur is aangetroffen. “Zijn dochtertje zat achterin de auto en zag er verwaarloosd uit. De collega’s van de noodhulp hebben de man aangehouden en hebben zijn dochtertje meegenomen naar het bureau. Vanaf daar is de vrouw van de man gebeld en heeft zij het dochtertje opgehaald. De collega’s van de noodhulp hebben vervolgens een zorgmelding gemaakt. Dit betekent dat een collega van het Jeugd Preventie Programma (JPP), Ronald, een keer langsgaat bij het gezin om hulp aan te bieden. Ik wil ook even bij dit gezin langsgaan om de man streng toe te spreken.” Ik vraag aan Erik wat precies het doel is van het afleggen van zo’n huisbezoek. Erik: “Ik wil in de eerste plaats weten wat voor gezin het is. Ik wil weten wat voor mensen het zijn. Als het gezin problemen heeft kan ik ze tips geven waar ze hulp kunnen vinden. En ik wil ook dat ze weten dat we ze in de gaten houden. Ik wil dat de man begrijpt dat hij dit nooit meer mag doen.”

Erik belt aan maar niemand doet open. Erik loopt kijkt door het raam van de woonkamer en constateert dat er niemand thuis is.

16.00 uur: Ik vraag aan Erik hoe hij denkt dat zijn collega's naar het werk van de buurtbrigadier kijken. Erik: "Wanneer je over buurtbrigadiers begint, zullen veel collega's onmiddellijk denken aan grijze haren en dikke buiken. Dat is toch een beetje het imago wat je hebt binnen het bureau. Ik vind het begrijpelijk maar ook opvallend dat het zijn van buurtbrigadier niet hoog in aanzien staat. Begrijpelijk omdat het werk en de effectiviteit van de buurtbrigadiers slecht meetbaar is. Veel collega's zullen denken dat ik de hele dag koffie drink bij burgers en met ketenpartners vergader. Ik vind het opvallend omdat je bij de politie merkt dat je in grote mate afhankelijk bent van de contacten in de wijk."

16.15 uur: We rijden door een van de wijken van Erik. Op enig moment ziet Erik een Mercedes nogal hard voorbij rijden. In de auto zitten ogenschijnlijk vier jongeren op de achterbank. Erik draait onmiddellijk de auto en rijdt er achter aan. Bij een supermarkt worden de jongeren staande gehouden. Uit de auto stappen 7 scholieren. Een van de scholieren geeft aan dat ze drank wilden gaan kopen voor vanavond. Erik vraagt naar het rijbewijs van de bestuurder en vertelt dat de jongeren een boete krijgen. Een van de jongeren is het hier absoluut niet mee eens en begint tegen Erik te schreeuwen. Erik geeft aan dat de jongen rustig moet doen en legt uit waarom hij een bekeuring geeft. De jongeren zijn het er zichtbaar niet mee eens. Erik laat het kenteken controleren bij de meldkamer ("of de verzekeringen in orde zijn en of het voertuig niet als gestolen geregistreerd staat) en schrijft een bon uit.

16.30 uur. We rijden langs Eindhoven CS en zien vijf noodhulpeenheden staan en een hondenwagen. "Hier is iets aan de hand", aldus Erik. We luisteren het C2000 verkeer af maar het wordt niet duidelijk wat er precies aan de hand is. Even later komen er diverse brandweerauto's voorbij maar die rijden niet naar het station. Ik kijk op p2000 en er blijkt VOS6 GRIP 3 te zijn afgekondigd voor een vliegtuigongeval bij Eindhoven Airport. Erik stuurt meteen een tweet de wereld in dat er een vliegtuig is neergestort bij Eindhoven Airport. Niet veel later horen we over het C2000 verkeer dat niemand over de crash mag twitteren omdat 'de communicatie via de gemeente verloopt'. De crash blijkt uiteindelijk een klapband van een vliegtuig te zijn."

16.45 uur. Erik neemt me mee naar een stuk braakliggend terrein nabij een vervallen fabriekshal. Erik: "Bewoners klagen regelmatig bij mij over dit braakliggend terrein. Zoals je ziet ligt het terrein midden in een van mijn wijken." We lopen een stuk over het braakliggend terrein en ik begrijp meteen waarom buurtbewoners 'overlast' ervaren van het terrein. Overal liggen blikjes bier en ander rotzooi. In de verte zien we een jongen en een meisje met elkaar zoenen en elkaar betasten. Erik loopt naar ze toe en vraagt of ze een beetje rustig aan willen doen.

17.00 uur. Ik vraag aan Erik aan welke formele overleggen hij allemaal deelneemt. Erik denkt even na en benoemt een voor een de netwerken waarin hij deelneemt.

"In twee van mijn vier wijken vindt een zogeheten wijkoverleg plaats. Dit overleg vindt gemiddeld 1 keer per 2 maanden plaats en wordt georganiseerd door burgers uit de wijk. De voorzitter en de secretaris van het wijkoverleg nemen hiertoe het initiatief. Meestal gaat dit overleg over bloemenbakken, hondenpoep en straatverlichting. Dit zijn allemaal thema's die voor mij niet interessant zijn. Daarom heb ik gevraagd of ze mij alleen willen uitnodigen wanneer er iets voor mij op de agenda staat. Ik kom dan aan het begin van het wijkplatform langs en bespreek het onderwerp. Het gaat dan bijvoorbeeld over woninginbraken en wat de politie daar aan doet.

Over het algemeen komt er voor mij zelf weinig uit zo'n wijkoverleg wat ik in mijn werk kan gebruiken. Ik ben er vooral om te laten zien dat ik burgers serieus neem."

Erik geeft aan dat hij bij zijn aantreden als buurtbrigadier zelf een wijkoverleg in een van zijn wijken heeft opgebouwd. "In een van mijn wijken werd er geen wijkoverleg georganiseerd. Het gevolg was dat veel burgers mij direct benaderde met veel dezelfde vragen. Bovendien vind ik het belangrijk dat burgers elkaar ook zelf helpen en dat ze niet afhankelijk worden van de politie. Natuurlijk, als ze echt problemen hebben kom ik langs, maar voor veel kleine gevallen kunnen burgers elkaar ook zelf helpen en adviseren. Ik heb toen gevraagd aan een aantal inwoners in de wijk of ze een bestuur wilde vormen en het wijkoverleg wilde organiseren. Met financiële steun van de gemeente is dit uiteindelijk van de grond gekomen. Nu heb ik daar veel baat bij. Wanneer burgers nu bijvoorbeeld kleine problemen hebben dan kunnen ze dit melden bij het bestuur van de wijk. Die probeert in eerste instantie zelf het probleem op te lossen. Wanneer dit niet lukt dan kunnen ze mij inschakelen. Andersom werkt het natuurlijk ook zo. Wanneer ik tips en adviezen heb voor burgers, vraag ik aan het bestuur of ze mijn boodschap binnen de wijk willen verspreiden."

"Naast het wijkoverleg vindt ook in deze twee wijken het wijkplatformoverleg plaats. In het wijkplatform komen de gemeente, bemoeizorg (een samenwerkingsverband tussen GGZ, welzijnsorganisatie, verslavingszorg, GGD en politie), de buurtbrigadier en het bestuur van het wijkoverleg (burgers) bijeen om te spreken over de leefbaarheid van de wijk en de problemen die er spelen. Dit overleg vindt ook een keer in de twee maanden plaats en wordt geïnitieerd door de gemeente. Ik vind dit overleg nuttiger dan het wijkoverleg, omdat bij het wijkoverleg veel mensen komen met klachten waarmee ik niets kan. Dan zegt een burger bijvoorbeeld dat hij gehoord heeft dat iemand mishandeld wordt. Ik vraag dan door hoe die man dat weet en dan krijg je een antwoord als 'maar dat weet toch iedereen.' Ik kan daar niet zoveel mee." Ik vraag wat de meerwaarde van de samenwerking is tussen de verschillende partijen die bij zo'n wijkplatform bij elkaar komen. Erik: "Ik krijg veel vragen van burgers die niet voor de politie zijn. Je kunt dat de burger niet kwalijk nemen. Burgers weten vaak niet dat verkeersproblemen bij de gemeente horen. Veel overlast hoort eerder bij de woningcorporatie thuis dan bij de politie. Het voordeel dat je met elkaar zo'n wijkplatform doet is dat je burgers dus direct kunt doorverwijzen naar de juiste partij. Je hoeft dus niet de burger van het kastje naar de muur te sturen. Je verwijst de burger gewoon direct door. Neem straatverlichting. Ik had laatst weer een burger die bij mij kwam klagen over de straatverlichting. Ik kon die burger toen direct doorverwijzen naar de gemeente. Burger blij, ik blij."

"Een ander overleg waarin ik participeer is het zorgteam van een middelbare school. Daarin zitten leraren, de directie van de middelbare school, de GGD en ik. Dit overleg gaat over de probleemkinderen van de middelbare school. Dit overleg vindt een keer per kwartaal plaats en wordt geïnitieerd door school. Mijn rol is dat ik soms met probleemkinderen in gesprek ga. Er was bijvoorbeeld onlangs een leerling op school die heel agressief was tegenover medeleerlingen en docenten. Maar het was verder wel een slimme jongen en hij presteerde goed. De school heeft toen gevraagd of ik een keer langs wilde gaan bij de jongen om polshoogte te nemen. De school kreeg namelijk helemaal geen contact met de ouders van de jongen. En wanneer zo'n leerling probleemgedrag veroorzaakt, dan zit er vaak wat meer achter. Ik zag bijvoorbeeld

in het systeem staan dat z'n broer in de gevangenis zat. Dat wist natuurlijk helemaal niemand, want dat ga je als leerling ook niet even tegen iedereen zeggen. En de ouders van de jongen waren gescheiden en de vader werkte in een smartshop. Mijn rol is dat ik met zo'n jongen in gesprek ga en hem op z'n intelligentie wijs. Ik prijs hem feitelijk helemaal de hemel in. Voor zover ik weet houd de jongen zich nu rustig op school. Een mooi resultaat, terwijl het voor mij maar een kleine moeite is." Erik is kritisch over de buurtbrigadiers die iedere week op school spreekuur houden: "Ik heb dat een keer geprobeerd, maar dat levert niets op. Er was niet of nauwelijks aanloop."

Erik vindt ook dat Twitter ook een soort van netwerk is. "Twitter is een virtueel netwerk. Ik weet het niet precies, maar ik heb al tientallen afspraken gemaakt met wijkbewoners via twitter. Voor wijkbewoners is het een hele laagdrempelige manier om met mij in contact te komen. Ik vraag altijd of twitteraars een foto willen meesturen van het probleem, zodat ik kan inschatten hoe groot het probleem is."

"Een ander overleg waar ik aan deelneem is het Jeugd Preventie Project overleg. Dit overleg wordt geïnitieerd door de gemeente en is vooral gericht op het voorkomen van crimineel gedrag door jongeren. Bij dit overleg zitten mensen van jeugdzorg, welzijnsorganisaties en natuurlijk de gemeente. Zij willen ook erg graag dat ik aanwezig ben bij de overleggen. Ik vind het prima om bij een vergadering aanwezig te zijn, maar niet te vaak. Ik vind eens in de vier maanden vergaderen genoeg. Op enig moment wilde de gemeente iedere maand gaan vergaderen. Ik ga dat dus gewoon niet doen. Het voegt namelijk niets toe omdat je vaak over dezelfde personen praat en er niet of nauwelijks vorderingen gemaakt zijn. Wat heb ik daar aan? Naar mijn gevoel, maar ik kan dat niet hard maken met cijfers, is het JPP overleg wel effectief. Onlangs heb ik voor het JPP de ouders van een aantal ontdekkingsreizigers (jongeren die gedrag vertonen dat op de grens tussen baldadigheid en vernieling ligt) weten te overtuigen om hun kinderen aan een opvoedingsproject te laten deelnemen. Deelname is namelijk op vrijwillige basis. Uiteindelijk is het gelukt om 6 jongens van rond de 12 jaar te laten deelnemen aan het opvoedingsproject. En de jongens waren allemaal hartstikke enthousiast. Het is nu nog te vroeg om te kunnen bepalen of het daadwerkelijk effect heeft gehad, maar het lijkt positief uit te pakken bij de jongeren. Ik denk dat het ook zeker heeft bijgedragen dat ik de ouders heb benaderd, en niet bijvoorbeeld de gemeente, omdat ik de meeste ouders ken en ik in de regel een goede band met ze heb."

Erik heeft daarnaast ook af en toe overleg met twee woningcorporaties. "Dit noemen we ook wel het 'bijzondere klanten' overleg. Dit overleg gaat dus over huurders die bijvoorbeeld verslaafd zijn geweest. Of in de gevangenis gezeten hebben. Dit overleg vindt ongeveer 2 keer per jaar plaats. In principe is het voor mij niet altijd even relevant, al vind ik het wel belangrijk dat ik inzicht heb in de achtergrond van deze mensen zodat ik weet hoe ik ze moet benaderen."

Erik legt uit dat hij naast het 'bijzondere klanten' overleg ook regelmatig met de woningcorporatie meegaat naar 'kritieke gesprekken': "Op verzoek van de woningcorporatie ga ik mee naar 'kritieke gesprekken'. Dit zijn gesprekken met huurders van de woningcorporatie die veel overlast veroorzaken en die een laatste waarschuwing krijgen. In principe hoeven we natuurlijk niet mee te gaan, want het is in eerste instantie een probleem van de woningbouwcorporatie. Maar voor de wijk is net natuurlijk fijn als de problemen stoppen. En als politie hebben wij er natuur-

lijk ook belang bij dat de overlast stopt, want dan krijgen we minder meldingen.” Ik vraag wat de rol van de buurtbrigadier bij zo’n kritiek gesprek is. “Ik ga mee om duidelijk te maken dat het serieus is. Je merkt dat het indruk maakt wanneer de politie bij zo’n gesprek aanwezig is. Je ziet bij een aantal huurders dat ze dan toch inbinden. Andere huurders trekken zich nergens wat van aan en worden uiteindelijk toch uitgezet. Maar misschien belangrijker is dat de mensen van de woningcorporatie het fijn vinden als ik mee ga op kritiek gesprek. Ze moeten immers een lastige boodschap verkondigen bij mensen die vaak best heftig kunnen reageren. Dan is het natuurlijk fijn dat ik mee ga om back-up te geven.”

Erik geeft aan dat geven en nemen belangrijk is voor de relatie. “Een woningcorporatie uit mijn wijk heeft het voor mij volledig verpest. In een straat waren een aantal problemen die door de woningcorporatie makkelijk opgelost hadden kunnen worden. Uiteindelijk hebben ze dat niet gedaan. Ze waren zelfs te beroerd om het hang en sluitwerk te vervangen bij enkele huizen in de straat, terwijl dit echt aan vervanging toewas. Ik ben dan snel klaar met zo’n woningcorporatie. Ik heb daarom ook aangegeven dat ik niets meer voor ze doe. Als zij geld belangrijker vinden dan hun huurders, dan vind ik dat prima. Maar dan moeten ze niet meer bij mij aankloppen. Ik ga met mensen van deze woningcorporatie dus ook niet mee naar ‘kritieke gesprekken’.”

17.30 uur. We hebben een rondje om het vervallen terrein gelopen. Erik vertelt dat het bij hem minstens anderhalf jaar duurde voordat hij wist hoe in zijn wijken de hazen lopen. “Het duurde mij een jaar tot anderhalf jaar om de mensen een beetje te leren kennen. In het eerste jaar ben je enkel en alleen aan het investeren. Pas na een jaar, anderhalf jaar, begin je de vruchten van de investering te plukken. Mensen vertrouwen je en geven je informatie. Mensen worden heel openhartig. Ze vertellen je zelfs dat de bovenbuurvrouw vreemde geluiden maakt tijdens de seks.”

18.00 uur. Inmiddels zijn we terug op het bureau voor het avondeten. Met een aantal andere buurtbrigadiers spreek ik over hun werk en de problemen waar ze tegenaan lopen. “Niet de ketenpartners of burgers zijn een probleem, maar onze eigen organisatie. Wij zijn vaak niet in staat om te doen wat we beloven. Burgers zijn echt niet gek. Dat denken we wel eens, maar dat is gewoon niet zo. Laatst ontving ik signalen van burgers dat er op een plek gedeald zou worden. Ik ben zelf een aantal keer gaan kijken en het leek er inderdaad verdacht veel op. Ik heb dit vervolgens ook aangebracht binnen de organisatie maar men vindt het gewoon niet belangrijk. Mijn IGP opdracht is afgewezen. Of er is geen capaciteit of andere zaken zijn belangrijker. Wat moet ik dan terugzeggen tegen de burgers die mij iedere keer van informatie voorzien? In het begin nam ik het nog voor de organisatie op. Nu doe ik dat niet meer. Ik vertel gewoon zoals het is.” Een andere buurtbrigadier vult aan: “Binnen de politie, zowel bij de leiding als de werkvloer, wordt vaak gedacht dat wij burgers zoet houden. Dat wij enkel en alleen koffie bij burgers drinken en hun verhalen aanhoren.” Een andere buurtbrigadier geeft aan dat sommige problemen soms overgeorganiseerd worden. “Neem een drugspandje. Buiten de grote stad kun je gemakkelijk een of twee collega’s regelen via de operationele chef om een inval te doen. In de grote stad moet er eerst goedkeuring komen van de stuurgroep en daarna moet zo’n actie nog worden ingepland. Je bent soms weken verder.” Een buurtbrigadier concludeert: “Als buurtbrigadier heb je veel vrijheid om zaken op te pakken, maar je krijgt weinig tot soms geen enkele steun vanuit de organisatie voor de dingen die je doet.” Erik noemt een voorbeeld. “Ik heb een groot park in een van

mijn wijken. Er hangen veel alcoholisten en drugsgebruikers in het park. Ook loopt er veel jeugd rond. Sinds kort is het verboden om in het park alcohol te nuttigen. Daarom verplaatsen de alcoholisten zich nu steeds vaker naar de randen van de parken. Aan de rand van het park staan dure woningen en de bewoners ervan zijn niet blij met de geluidsoverlast die is ontstaan door de alcoholisten en zwervers. Daarnaast vinden veel bewoners het niet fijn dat de alcoholisten en zwervers nu bijna voor hun deur aan het drinken zijn. Dat voelt niet echt veilig, zeker niet wanneer je ook kinderen hebt. Ik heb afspraken gemaakt met de alcoholisten dat ze alleen in een bepaald stuk van het park mogen zitten waar ze anderen zo min mogelijk tot last zijn. Bovendien hebben wij vanaf de openbare weg goed uitzicht op deze plek. Ik weet namelijk dat veel van mijn collega's, hoe jammer ook, niet uit de auto komen om door het park te lopen. Vanwege het grote aantal klachten heb ik een projectvoorstel geschreven. Het projectvoorstel is zo gedetailleerd dat het zo aan een surveillance-eenheid gegeven had kunnen worden. Ik had zelfs foto's en plattegrondjes ingevoegd. Maar dit projectvoorstel wordt dan afgewezen. En ik heb niet eens een terugkoppeling gekregen waarom het is afgewezen. Nu is er een wijkaandachtspunt (WAP) van gemaakt. In de toekomst ga ik dus ook geen projectvoorstellen meer schrijven. Ik leg eerst mondeling uit wat mijn projectidee is en als mijn netwerker het een goed idee vindt, dan schrijf ik het verder uit."

Erik legt uit wat een WAP is: "Een WAP is een oproep tijdens de briefing aan de collega's van de basispolitiezorg om aandacht te geven aan een bepaald gebied, personen of een probleem in een wijk. Het probleem bij een WAP is dat je vaak geen terugkoppeling krijgt van collega's wat ze hebben waargenomen. Dit is namelijk niet verplicht bij een WAP, in tegenstelling tot een project. Ik vraag soms wel eens aan collega's of ze wat hebben waargenomen, bijvoorbeeld of de alcoholisten op het bankje zaten. Dan krijg ik als antwoord terug dat ze niets hebben gezien en het daarom ook niet hebben doorgegeven. Maar zo'n antwoord is voor mij wel ontzettend belangrijk. Als burgers klagen over overlast en ik weet dat wij na tien keer surveilleren niets hebben waargenomen, dan kan ik aangeven dat wij niets hebben waargenomen en weet ik dat het probleem misschien toch niet zo groot is. Veel collega's vinden het niet leuk om met de fiets of de scooter door het park te rijden. En dat is echt noodzakelijk om in het park op te kunnen treden. Vanuit de auto maak je geen contact en kun je niet handhaven; het is onpersoonlijk en ineffectief."

19.45 uur: Door de onverwachte actie van afgelopen maandag, kon Erik niet deelnemen aan het wijkoverleg. Erik heeft daarom een afspraak gemaakt met de voorzitter van het wijkoverleg om te spreken over enkele lopende zaken. Erik, de voorzitter van het wijkoverleg, een andere buurtbewoner en ik zitten aan de huiskamertafel. De voorzitter van het wijkoverleg geeft aan dat de buurt veel last ondervindt van het braakliggend terrein en de fabriekshal. Sommige bewoners hebben waargenomen dat er zich 'ongure' types, zoals daklozen en zwervers, rond het terrein begeven. Andere bewoners vrezen dat de fabriek in brand zal worden gestoken. Erik geeft aan dat het terrein eigendom is van een woningcorporatie. Hij heeft zelf al een aantal keren aangegeven bij de woningcorporatie dat er iets aan gedaan moet worden. Erik denkt dat het meer zin heeft om te klagen bij de gemeente. De voorzitter van het wijkoverleg: "Ik heb al meerdere keren de gemeente erover aangesproken. Maar steeds is de persoon er niet. Wat zijn ze vaak op vakantie bij de gemeente! Ze bellen ook niet terug!" Erik: "Ik zal wel contact met de gemeente opnemen. Ik vind namelijk dat er nu echt eens wat veranderd moet worden met betrek-

king tot dit terrein. Misschien helpt het als ik bel in plaats van jullie. Zullen we afspreken dat ik morgen even bel en dat ik dat vervolgens terugkoppel aan jullie? Dan kunnen jullie het daarna verder overnemen?" De voorzitter van het wijkoverleg en de wijkbewoner gaan dankbaar akkoord. Daarnaast geeft Erik aan dat hij regelmatig surveilleert rond het terrein, maar dat hij zal proberen om nog vaker langs te rijden, vooral 's avonds.

20.30 uur: Erik en ik rijden door zijn wijken. Erik: "Bij het surveilleren let ik vooral op de jeugd. Ik wil weten wat ze doen. Daarnaast let ik op foutparkeerders. Zoals ik al eerder zei hebben veel buurtbewoners bij mij geklaagd over het aantal foutparkeerders in de wijk. Ze hebben mij gevraagd om te handhaven. Dat doe ik dan dus ook." Na tien minuten rijden zien we een auto die buiten de vakken staat geparkeerd. Erik vraagt aan de meldkamer wie de eigenaar van de auto is. De eigenaar blijkt een buurtbewoonster van de straat te zijn. Erik stapt de auto uit en schrijft een bekeuring uit. Vervolgens rijden we iets door naar het huis van de eigenaar van de auto. Erik belt aan. Een vrouw stormt naar buiten. Erik wijst naar de auto en vraagt of de vrouw de eigenaar van de auto is. De vrouw begint onmiddellijk uit te leggen dat ze na het boodschappen doen vergeten was om de auto weg te halen. De vrouw vindt het onterecht dat ze bekeurd wordt terwijl er volgens haar heel veel bewoners fout parkeren. Bovendien is er te weinig parkeerruimte volgens haar in de wijk. Erik raakt zichtbaar geïrriteerd. Hij geeft aan dat buurtbewoners zelf wilden dat er meer gehandhaafd zou worden. "Ik kan geen onderscheid maken tussen buurtbewoners en niet buurtbewoners. Ik vind het prima om strenger te handhaven, maar dat heeft dan ook gevolgen voor u als wijkbewoner." Erik geeft aan dat de vrouw voor deze keer de boete mag verscheuren, maar dat ze voortaan wel de auto meteen moet weghalen."

Erik ziet een buurtbewoner van een van zijn wijken door de straat lopen. Hij gaat naast 'm rijden en opent het raam van de auto. "He Maikel" zegt Erik. Maikel is zichtbaar blij om Erik te zien en geeft Erik een hand. Erik vraagt hoe het met Maikel gaat. Maikel antwoordt dat het goed met 'm gaat en dat hij blij is met zijn nieuwe leven. Erik vraagt of Maikel Ado kent. "Ik zie Ado de laatste tijd weer door de wijken lopen. Hij zat het afgelopen jaar in zijn thuisland Roemenië maar is nu weer teruggekomen. Ik heb alleen geen zicht op hem. Hij praat moeilijk Engels. Sinds hij er weer is neemt het aantal diefstallen toe. Weet jij wat hij zoal doet? En weet jij waar hij slaapt?" Maikel zegt dat hij gehoord heeft dat Ado op een industrieterrein slaapt aan de rand van de stad. Maikel weet niet wat Ado precies doet en hoe hij aan z'n eten komt. Erik bedankt Maikel en we rijden door richting het bureau. Onderweg vertelt Erik dat Maikel vroeger een drugsverslaafde was. "Hij was ook een crimineel. Maar nu heeft hij zijn leven weer een beetje op orde. Hij is van de harddrugs af. Hij weet veel over de wijk. Hij is een belangrijke informant."

21.00 uur: Erik handelt wat e-mails af.

21.30 uur: Einde dienst.

Zaterdag 25 juni 2011.

Noodhulpdienst.

13.30 uur: Erik heeft vandaag een noodhulpdienst. Erik stond erop dat ik een keer met hem mee ging om een noodhulpdienst te draaien, zodat ik kon ervaren hoeveel werklast er uit een noodhulpdienst voortkomt. Volgens Erik komt hier vaak veel werk uit voort waardoor klussen voor

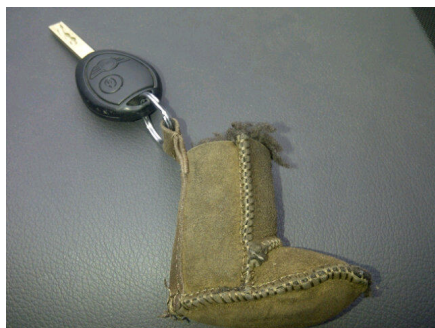
de wijk blijven liggen. “Je kunt tijdens een noodhulpdienst, zeker in het weekend, geen klussen voor je wijk doen. Soms lukt het om door de wijk te surveilleren, maar vaak kom je daar niet aan toe. Je crost heel de stad door en bent overal ‘brandjes’ aan het blussen.”. De afdeling waarop Erik werkt verzorgt de noodhulp voor twee gebieden. Erik kijkt op het rooster en ziet dat hij is ingedeeld voor het gebied dat buiten zijn wijken ligt. Hij vraagt daarom aan de andere dienst of ze willen ruilen. Dit vinden zijn andere collega’s geen probleem. Erik: “Als ik dan toch brandjes ga blussen vandaag, dan liever in mijn eigen wijken dan in een voor mij meer onbekend gebied.”

13.30 uur: Erik vraagt of ik het schietvest wil passen. “Mochten we een melding krijgen waarbij mogelijk een vuurwapen betrokken is, dan moet je deze aantrekken”.

13.45 uur: De eerste melding komt binnen. Het betreft een aanrijding met blikshade waarbij er ruzie is ontstaan over de schuldvraag. Wanneer we ter plaatse komen, hebben de twee automobilisten inmiddels overeenstemming bereikt over de schuldvraag.

14.15 uur: We rijden door naar het station. Een man is door twee bijzondere opsporingsambtenaren beboet omdat hij zwart gereden heeft. De man heeft echter geen identiteitspapieren bij zich en hij heeft ook geen geld op zak. Hij spreekt bovendien slecht Engels. Na een lang gesprek tussen Erik en de man wordt besloten om de man mee te nemen naar de vreemdelingendienst om daar de identiteit van de man vast te stellen. Nadat de identiteit van de man vastgesteld is, innen de bijzondere opsporingsambtenaren de boete bij de man.

15.30 uur: Nadat de man de boete heeft betaald, krijgen we een melding over een man die met een sleutel probeert om diverse auto’s open te maken. We gaan ter plaatse maar treffen niemand aan. Even later zien we een man lopen die voldoet aan het signalement. Erik: “Hé dat is Ado!” Erik stapt uit en houdt Ado staande. Ado heeft een sleutel van een mini cooper in zijn handen en geeft aan dat hij deze gevonden heeft op straat. Erik vraagt waarom Ado de sleutel niet naar het politiebureau gebracht heeft. Ado geeft een ontwijkend antwoord. Erik: “Ado, sinds jij weer terug bent gebeuren er weer allerlei vreemde dingen in mijn wijken. Ik hoor jou naam overal vallen. Je moet nu echt gaan oppassen anders krijg je hele grote problemen met mij. Begrijp je dat?” Ado knikt. Erik neemt de sleutel mee en zegt Ado gedag. Even later twittert Erik dat hij een sleutel gevonden heeft.

16.00 uur: We rijden terug richting het bureau. Onderweg krijgen we een melding dat een auto met Polen tegen een flitspaal gereden is. Aangekomen blijkt het om een ‘groene zone’ bord te gaan. Een meisje komt zenuwachtig naar ons toe en verklaart dat ze uit de bocht gevlogen zijn.

Erik neemt een blaastest af. Ze heeft geen alcohol in haar bloed. We wachten een half uur op de takelwagen die de auto komt wegtakelen.

17.30 uur: Nadat de auto van de Polen weggetakeld is, rijden we terug door een van de wijken van Erik. Dan krijgen we een melding van een verkeersongeval waarbij de bestuurders van het voertuig ontvlucht zou zijn. We gaan erheen. Erik loopt naar de noodhulpeenheid die al ter plaatse is. Afsproken wordt dat wij in de omgeving gaan zoeken naar de gevluchte bestuurder. Na drie kwartier keren we zonder resultaat terug naar het plaats van het ongeval. Ondertussen wordt dankzij getuigen duidelijk dat de gevluchte bestuurder door rood gereden is. De rijder, de vriendin van de gevluchte bestuurder, wil niet zeggen wat er gebeurd is. Ze weet ook niet waar haar vriend gebleven is. Uiteindelijk wordt duidelijk dat de bestuurder een gezochte crimineel uit België is.

19.30 uur: Avondeten op het bureau.

20.30 uur: We krijgen een melding van een gewelddadige fietsenroof. Volgens de meldkamer zou het twee Poolse mannen betreffen die onder invloed van alcohol iemand van de fiets geduwd zouden hebben. Er zou ook gevochten zijn. Vervolgens zouden ze er met de fiets vandoor gegaan zijn. We gaan met spoed ter plaatse. Daar wijzen burgers ons de weg naar de plek waar de fietsenrovers zich zouden hebben begeven. Op enig moment zien we door een steegje twee mannen wegfietsen. Erik springt de auto uit en rent achter de mannen aan. Zijn collega rent er achter aan. Erik kan nog net een van de mannen van de fiets afduwen. De man valt zo hard op de grond neer dat hij even buiten westen raakt. De andere man schrikt hier zo van dat hij bij het einde van de steeg blijft staan. Erik en zijn collega arresteren deze man. Vervolgens loopt Erik terug naar de man die bewusteloos op de grond ligt. Na enkele minuten komt de man bij kennis. Erik probeert de man aan te houden maar de man verzet zich stevig. Erik dreigt met pepperspray maar gebruikt het uiteindelijk niet. Hij weet de man naar de grond te krijgen en gaat met zijn knieën op

de nek van de vermoedelijke dader zitten. De man weet toch nog bijna los te komen. Erik roept over de portofoon dat de andere eenheden “wel door mogen komen.” Enkele tientallen seconden later staan vier andere eenheden een hondenwagen paraat. De twee mannen worden afgevoerd. Erik en zijn collega starten een kort buurtonderzoek om te achterhalen wat er precies gebeurd is. Daarna rijden we naar het bureau waar we de aangifte opnemen van de moeder, die voor haar zwakzinnige zoon aangifte doet. Erik en zijn collega maken vervolgens een feitenrelaas op. Het bureauwerk kost uiteindelijk 2,5 uur.

01.00 uur: Einde dienst.

Maandag 27 juni 2011.
Middagdienst.

13.45 uur: Erik heeft vandaag een aantal huisbezoeken op het programma staan. “Ik doe de nazorg bij mensen waarbij ingebroken is. Ik vraag of mensen nog vragen hebben en of ze tevreden zijn over de hulp van de politie.” Omdat het lekker weer is, stelt Erik voor om vandaag per scooter te reizen.

14.00 uur: Op de scooter rijden we door de parken die in de wijken van Erik liggen. Onderweg stopt Erik af en toe bij scooterrijders om te controleren of hun rijbewijs bij zich hebben. Sommige jongeren hebben hun rijbewijs niet bij zich. Erik spreekt de jongeren toe dat ze toch echt hun rijbewijs bij zich moeten hebben. Ook stopt hij bij een man die alleen op een bankje zit. “Goedendag, ik ken u nog niet. Heeft u uw legitimatie bij zich.” Er volgt een praatje tussen Erik en de man. Vervolgens rijden we langs een groepje zwervers. Erik stapt van z’n scooter en maakt een praatje met de mannen. De zwervers zeggen trots dat ze geen bier bij zich hebben [dat is verboden in de parken, red.]. Erik geeft een compliment aan de mannen.

Iets later vertelt Erik: “Ik heb al een aantal keer bij de gemeente aangegeven dat er verbodsborden met betrekking tot alcoholconsumptie in de parken geplaatst moeten worden. Ik heb dit onlangs ook aan mijn netwerker meegegeven. Maar het duurt inmiddels al enkele weken en de borden zijn nog steeds niet geplaatst. Daarom kan ik nu mensen die alcohol drinken in het park niet beboeten.” Erik voegt er aan toe dat het alcoholverbod niet bedoeld is voor twee vriendinnen die een roséje in het park drinken. “Het is echt bedoeld voor de alcoholisten en overlastgevers.”

15.00 uur: We rijden inmiddels door een straat in een van de wijken van Erik. We stoppen voor een woonhuis waar twee weken geleden is ingebroken. De bewoner is zichtbaar blij dat de buurtbrigadier op bezoek komt. De bewoner wil weten of er ook bij andere huizen is ingebroken. Erik geeft aan dat dit inderdaad het geval is. De bewoner stelt nog een aantal vragen over inbraakpreventie.

Ik vraag aan Erik wat nu precies de toegevoegde waarde is van de huisbezoeken. Erik: “Mensen vinden het over het algemeen prettig dat ik nog een keer langskom. Ze hebben vaak vragen over inbraakpreventie en hebben bovendien het gevoel dat we hun zaak serieus nemen. Helaas kan ik echter zelden melden dat we de dader van de inbraak gepakt hebben.” Wanneer bewoners bij een huisbezoek niet thuis zijn, gooit Erik een informatiekpakket door de bus. “Bij het informatie-

pakket zit een brief waarin ik mensen vraag om contact op te nemen als ze nog vragen hebben. In de jaren dat ik nu buurtbrigadier ben, is dat een of twee keer gebeurd.”

15.30 uur: We rijden door naar het woonhuis van een oude alleenstaande man. Erik: “Ik kreeg een telefoontje van buurtbewoners verleden week dat een oude man gevallen was. Hij zou een flinke klap gemaakt hebben. Ze vroegen of ik langs wilde komen. Mijn dienst zat er echter op en daarom heb ik zijn buurman – tevens een vriend van de oude man – gebeld of hij een oogje in het zeil wilde houden. Dit wilde hij gelukkig doen en hij heeft de oude alleenstaande man opgevangen. Ik wil nu even langsgaan om te kijken hoe het met de alleenstaande man gaat. Volgens de buurtbewoners die mij belde zou de man niet of nauwelijks nog voor zichzelf kunnen zorgen.” Ik vraag wat Erik de man te bieden heeft. “Mocht de man aan het vereenzamen zijn of vergeetachtig worden, dan kan ik hem aanbrengen bij bemoeizorg. Dit is een samenwerkingsverband tussen GGZ E, welzijnsorganisaties, GGD, politie en woningcorporaties. Bemoeizorg kan dan gericht hulp aan de man aanbieden.” Eenmaal binnen blijkt dat de man slecht is in schoonmaken (de insecten lopen over de grond) maar nog over een bijzonder scherp geheugen beschikt. De man herkent Erik en memoreert aan het feit dat hij twee jaar geleden getuige was van een woninginbraak. Ook Erik weet dit zich nog goed te herinneren. Erik vraagt hoe het met de man gaat. De man geeft aan dat alles in orde is maar dat hij alleen de laatste tijd wat moeilijk loopt. Erik spreekt met de man af dat hij beter moet schoonmaken, omdat de kans anders aanwezig is dat hij naar een verzorgingstehuis moet. De man wil dit absoluut niet en geeft aan beter te zullen gaan schoonmaken.

16.30 uur: We rijden naar een andere wijk van Erik en stoppen bij een seniorencomplex. “Van de week kreeg ik een berichtje van collega’s uit de noodhulp dat ze een melding hadden gekregen van een oude vrouw. De vrouw had de politie gebeld omdat haar teckel gestolen zou zijn. De noodhulpeenheid is gaan kijken en trof de teckel in de woning van mevrouw aan. Mijn collega’s denken dat mevrouw wellicht dementerende is en hebben mij gevraagd of ik een keer langs wilde gaan.” Wanneer we binnen gelaten worden door de vrouw, loopt haar teckel ons kwispelend tegemoet. De vrouw geeft aan dat ze afgelopen week een nogal slechte week had omdat haar medicijnen verkeerd waren gevallen. Ze geeft aan dat het nu weer beter met haar gaat.

17.00 uur: Erik en ik rijden door naar een andere wijk en leggen weer een huisbezoek af. Bij een Chinese familie is drie weken geleden ingebroken. Erik vraagt of er nog problemen zijn en of ze nog vragen hebben. De dochter van de familie vertaalt het gesprek tussen Erik en haar ouders. De dochter geeft aan dat haar ouders zich zorgen maken omdat ze over twee weken op vakantie gaan. Erik legt uit dat haar ouders op het politiebureau een formulier kunnen invullen waarmee

ze vragen of de politie tijdens hun vakantie af en toe langs hun huis wil surveilleren. Erik geeft aan dat hij zelf ook regelmatig door de straat rijdt.

17.30 uur: We rijden weer langs een park in een van de wijken van Erik. Erik ziet dat tientallen mensen in het park aan het barbecueën zijn. “Dat mag niet volgens de AVP.” Erik spreekt alle barbecueënde mensen aan dat barbecueën niet is toegestaan in het park. “De volgende keer geef ik jullie een boete.” De meeste mensen reageren verontwaardigd.

17.45 uur: We rijden terug naar het bureau voor het avondeten. Erik start zijn computer op en leest zijn e-mail. Hij heeft een mail binnengekregen van een inwoner uit zijn wijk. De e-mail is gericht aan een adviseur openbare orde en veiligheid van de gemeente. Erik staat in CC. De inwoner klaagt over “verhoogde activiteit van rondfietsende en brommende mannen” op de paden in en de weg langs het park. Dit park staat bekend als homo-ontmoetingsplek.

Mail van inwoner aan Erik en adviseur openbare orde:

“Beste Erik. Ik wilde jou een melding doen van verhoogde activiteit van rondfietsende en brommende mannen op de passen tussen 23 en 24 uur en tussen 17.00-19.00 uur op de ...laan. Ik vind er ook regelmatig plasticzakjes waarin hasj heeft gezeten, enkele diepe sporen van brommers of motoren. Voordat het erger wordt hoop ik dat jij vooral tussen 17.00-19.00 er gaat surveilleren, nog voordat de zomervakantie aan breekt. Er zijn geen gekleurde mannen bij maar of zij allemaal Nederlands spreken kan ik niet beoordelen. Ik hoop dat jij er wel wat aan kan doen. Ik heb je al heel lang niet meer in deze buurt en omgeving gezien, het gaat toch wel goed met jou?”

E-mail met Antwoord van adviseur openbare orde aan Erik:

“Even snel een eerste reactie. Het is noodzaak dat we snel meer inzicht gaan krijgen in de feitelijke situatie (omvang, inventarisatie, kenmerken van deze groep, plaats en tijdstippen gedrag). Dit moet gebeuren door mensen die de situatie kunnen ‘lezen’. Ik denk aan een combinatie van het volgende: een outreachend medewerker van verslavingszorg in verband met koppeling of uitsluiting betrokkenheid van de doelgroep, stadstoezicht (team leefbaarheid en surveillance op hottimes), politie (te fiets en surveillance op hottimes) etc. Eerste gedachte: kapot surveilleren, verstoring, voortdurend legitimatie vragen (UIT DE ANONIMITEIT HALEN).”

Antwoord Erik aan inwoner:

“Hallo. Met mij is alles goed, met jou? Ik ben er nog steeds en ook veel in de wijk, zal toeval zijn dat we elkaar hebben misgelopen, vanmiddag zit ik er weer op de scooter in de parken. Het probleem met de parken is nog steeds hetzelfde: handhaven op een gebied waar veel drinkers zitten waarbij de gemeente niet snel genoeg anticipeert op gemaakte besluiten maakt het voor mij lastig om daar te werken. Ik doel daarmee op het alcoholverbod waarbij het wachten (nog steeds) is op de gebodsbordjes (actie gemeente). Los daarvan hebben wij wel tegen onze doelgroep gezegd dat ik niet wil dat ze drinken in met name een deel van het park en hun daarbij de optie gegeven om alcohol te nuttigen op de bankjes aan de ...laan. Dit verklaart ook de vele blanke mannen, welke bij mij be-

kend zijn qua identiteit, die zich daar ophouden. Bijna allemaal zijn ze door mij gecontroleerd en hebben enkele nog wat openstaande zaken mogen afhandelen. Ik realiseer me dat ik een probleem alleen maar verplaats, maar nu zijn ze zichtbaar en verstoren ze de parken niet met hun aanwezigheid en gebral.

[Tegen de adviseur openbare orde gericht]: Hoe meer zielen in het park hoe beter, dus laat maar komen al die poppetjes.

Ik heb recent samen met een collega buurtbrigadier een werkplan gemaakt waarbij wij (politie) de problemen, die wij toen al hadden onderkend, zelf zouden tackelen en beheersbaar kunnen maken inclusief het handhaven van het alcoholverbod, helaas werd dit werkplan niet ten uitvoer gebracht (beslissing hogerhand)."

18.15 uur: Avondeten.

19.00 uur: We rijden terug naar een van de wijken van Erik. Er hangt wat jeugd op straat. Het zijn bekenden van Erik. Wanneer ze Erik op zijn scooter zien rijden, lopen ze naar hem toe. Een van de jongens, een Marokkaanse jongen van 13 tot 14 jaar, vraagt of hij een stukje op de scooter van Erik mag rijden. Erik zegt dat de jongen nog te jong is. De jongen dringt aan en Erik moet lachen. Een andere jongen wil ook graag op de scooter rijden. Erik: "Maar jij hebt nog helemaal geen rijbewijs." De jongen haalt zijn rijbewijs uit z'n zak. Erik moet lachen en laat de jongen op z'n scooter rijden.

Erik naderhand: "Ik ken al die jongens. Sommige van hen nemen deel aan een opvoedproject. Zag je die ene jongen die een beetje buiten de groep stond? Hij is een 'ontdekkingsreiziger'. Ik verdenk hem van een aantal kleine vernielingen. Het is moeilijk om met hem contact te krijgen. Ik vrees dat ik in de toekomst meer met hem te maken ga krijgen."

19.30 uur: Erik en ik rijden door een straat waarin volgens een burger een auto zonder kenteken zou staan. Niemand in de straat weet van wie de auto is. Erik kijkt in de auto en constateert al snel dat de auto een 'wrak' is. Hij noteert de gegevens van de auto. "Ik ga zorgen dat deze auto weggetakeld en vernietigd wordt."

20.00 uur: Erik en ik rijden terug naar het bureau. Erik werkt zijn administratie bij. Een collega van Erik loopt gefrustreerd de kamer binnen. Ze had net een buurtschouw waarbij veel burgers klaagden over in haar ogen onnozele zaken. “Dat er een parkeerplaats was verdwenen. En dat het gevaarlijk was om de straat over te steken omdat er een regenafvoer in de weg was gemaakt. Nou, ik ga mijn tijd daar niet meer aan verdoen.” Ik vraag aan haar of burgers ook vragen aan haar hadden gesteld. Ze antwoordt: “Veel vragen die burgers aan mij stellen, zijn niet voor mij maar voor de gemeente. Bijvoorbeeld onveilige verkeerssituaties, daar gaan wij helemaal niet over. De gemeente gaat daarover en kan er bovendien wat aan doen. Ik leg dat steeds uit, maar mensen lijken het moeilijk te begrijpen.” Ik vraag of de gemeente ook meegaat bij een wijk-schouw. “Ja, tegenwoordig gaan er zelfs twee mensen van de gemeente mee. Vroeger ging er maar een iemand mee, en die persoon deed vaak niet eens zijn mond open. Dan stond ik daar tegenover allemaal klagerige burgers. Ik heb toen ook aangegeven bij de gemeente dat ik niet meer mee zou gaan als zij het niet beter zouden gaan aanpakken.”

21.00 uur: Een collega van de basispolitiezorg loopt de kamer binnen en vertelt dat hij Ado heeft zien lopen.

21.15 uur: Einde dienst.

Woensdag 29 juni 2011. Middagdienst.

13.30 uur: Vandaag heeft Erik met de wijkcoördinator en de klantmanager van een woningcorporatie afgesproken om een wijk-schouw te doen. Erik werkt zijn e-mail bij en beantwoordt enkele tweets van zijn volgers.

14.30 uur: Ik ontmoet de wijkcoördinator en de klantenmanager van een woningcorporatie. We lopen een rondje door de wijk. Erik neemt beide dames mee naar het braakliggend terrein en de vervallen fabriekshal. Hij laat de dames de rommel zien. Erik geeft aan dat hij weet dat het terrein eigendom is van een andere woningcorporatie, maar hoopt wel dat de gemeente kan helpen om het terrein zo snel mogelijk leefbaar te maken. De wijkcoördinator maakt aantekeningen. Erik en de wijkcoördinator klimmen over een schutting om de situatie op het fabrieksterrein te

bekijken. De klantenmanager en ik blijven achter. Ik vraag haar hoe ze de samenwerking met de politie in het algemeen ervaart. “Ik ben zeer tevreden over de samenwerking met Erik. Korte lijntjes. Vaak hebben we aan een woord genoeg. Als ik begin over een bepaalde probleemfamilie in de wijk dan weet hij precies waarover het gaat. Vaak heeft hij ook informatie voor mij. Omdat we in onze regio een convenant ondertekend hebben mag hij met mij informatie delen. Hij weet dan bijvoorbeeld dat er nog meer mensen geklaagd hebben over een probleemgezin of dat er onlangs nog politie aan de deur is geweest. Voor ons is dat relevant in het kader van uitzetprocedures.” Ik vraag aan haar of zij ook wel eens specifieke informatie aan Erik geeft. “Ik denk dat ik meer informatie van Erik krijg dan dat ik teruggeef”, antwoordt ze. “Zo geeft Erik ons informatie, zoals aangiften van buurtbewoners, die we kunnen gebruiken bij een uitzettingsprocedure. Erik maakt dan ook voor ons ‘sfeerrapportages’. Uiteindelijk heeft dit ook een gezamenlijk doel: het aanpakken van overlast in de wijk. Ons belang daarbij is dat onze huurders prettig kunnen wonen.” Ik vraag of ze ook wel eens ‘iets’ voor Erik doet. “Wanneer Erik bijvoorbeeld aangeeft dat het hang en sluitwerk bij een huis van ons beneden de maat is, dan kan ik kijken of we dat kunnen verhelpen. Als Erik wat vraagt, dan probeer ik altijd mijn best te doen. Dat weet hij ook.”

Ondertussen zijn de wijkcoördinator en Erik teruggekomen. De wijkcoördinator heeft Erik beloofd dat ze intern acties gaat uitzetten. Erik geeft aan dat hij regelmatig surveilleert in het gebied maar dat hij gaat proberen om er wat meer ‘s avonds te surveilleren. We lopen richting de shop alwaar Erik heeft afgesproken met de eigenaar. Ik vraag aan de wijkcoördinator hoe de politie functioneert in netwerken: “Ik ben erg tevreden over de samenwerking met Erik. Hij komt zijn afspraken na en dat is prettig. Maar weet je, de politie is eigenlijk niet zozeer het probleem. Ik heb meer problemen met mijn eigen organisatie – de gemeente – dan met de ketenpartners. Bij ons is alles vastgelegd in beleid en plannen en daardoor is het ingewikkeld om in te spelen in problemen die soms in wijken opkomen. De wijken van Erik zijn bijvoorbeeld voor ons geen ‘probleemwijken’. Er is daarom geen extra geld voor deze wijken beschikbaar. Als Erik aangeeft dat hij extra verlichting bij het speelveldje wil, dan is dat dus niet mogelijk. Dat is soms wel eens moeilijk.” Daarnaast geeft de wijkcoördinator aan dat ze niet voor individuele wijkbewoners iets kan betekenen, maar alleen voor het collectief: “Ik ben er voor de hele wijk. Erik is er meer voor de individuele probleemgevallen.”

We lopen langs een huis waar Erik onlangs bemiddeld heeft bij een burenruzie. Erik: “Een burenruzie veroorzaakt vaak ook overlast in een straat. Ik voel me niet geroepen om alle burenruzies op te lossen. Vaak lukt dat ook niet. De ruziemakers willen vooral bij mij hun gelijk halen. Ik ga daarom maar een keer langs bij ruziemakers om te bemiddelen en daarna moeten ze het zelf maar zien op te lossen.”

We lopen de coffeeshop binnen. De eigenaar komt enthousiast naar ons toe. Erik geeft aan dat ze er heerlijke koffie hebben. En dat blijkt ook zo te zijn. Wanneer we vertrekken, schiet de coffeeshopeigenaar Erik nog even aan. Even later komt Erik naar buiten. We nemen afscheid van de wijkcoördinator en de klantmanager. In de auto legt Erik mij uit waarom hij nog even werd aangesproken door de coffeeshopeigenaar: "De coffeeshopeigenaar bezit een aantal pandjes in Eindhoven. Hij heeft een nieuw pand gekocht en heeft het helemaal laten opknappen. Echter krijgt hij van de gemeente geen vergunning. Hij vroeg aan mij of ik wist waarom dat was. Ik heb toen tegen hem gezegd dat ik contact ga opnemen met de wijkcoördinator om te vragen of zij dat kan uitzoeken. De coffeeshopeigenaar heeft namelijk echt het beste voor met de wijk. Hij spreekt zijn klanten aan wanneer ze rotzooi maken in de buurt van de coffeeshop. Daarnaast spreekt hij klanten aan wanneer ze fout parkeren op de hoek van de straat. Ik krijg zelden klachten over de coffeeshop. Laatst was de eigenaar zelfs het speeltuintje in de wijk aan het schoonmaken omdat zijn klanten daar zakjes wiet hadden laten vallen. Hij vind dat echt vervelend en probeert dat te voorkomen. Hij koopt daarnaast oude huizen op en knapt deze helemaal op. Als hij dan opeens geen vergunning krijgt om het huis te verhuren is dat natuurlijk wel een beetje zuur. Ik kan hem natuurlijk niet aan een vergunning helpen, maar ik kan wel vragen of de gemeente in het hoger beroep nog eens goed naar de zaak wil kijken."

17.00 uur: We rijden wat door de buurt. Daarna rijden we door naar de Chinees om eten te halen.

18.30 uur: Met Erik spreek ik over de invloed van zijn leidinggevende, de netwerker, op zijn werk in het algemeen en hoe hij met ketenpartners omgaat. Erik geeft aan dat zijn netwerker al een aantal weken ziek is. "Ik moet heel eerlijk zeggen dat mijn werkzaamheden er niet door zijn veranderd. Ik doe precies de dingen die ik anders ook zou doen. Het enige verschil is dat ik nu af en toe een vergunning moet controleren. Dit deed mijn netwerker altijd." Ik vraag aan Erik welke invloed de netwerker heeft op zijn dagelijkse werk. "Om eerlijk te zijn denk ik dat hij niet of nauwelijks invloed heeft. Af en toe vraag ik aan mijn netwerker of hij een bepaald probleemgezin wil inbrengen in het Woon Overlast Team. Maar ik vind het moeilijk om duidelijk te maken hoe groot het probleem van een bepaald gezin is. Veel in de relatie met buurtbewoners zit 'm in de non verbale communicatie. Je kunt aan mensen zien of ze in de shit zitten of niet aan hoe ze zich gedragen. Het is moeilijk om dag uit te leggen aan je netwerker. Maar ik moet eerlijk zeggen dat ik ook niet veel resultaat van het WOT zie. Het is vooral verslaglegging. Het wordt hoofdzakelijk gevuld door problemen van de politie maar er wordt weinig concreets opgelost. Een praatclubje dus. Overigens denk ik niet dat mijn netwerker daar iets aan kan doen. Wat ik al zei, het is soms moeilijk om op papier een situatie te beschrijven die je hebt meegemaakt. Voor mijn netwerker, die niet dezelfde beleving bij een zaak heeft als ik, is het dus lastig om op een overtuigende wijze aandacht te vragen voor een bepaalde zaak."

Erik geeft aan dat hij tevreden is over de samenwerking met de klantmanager en de wijkcoördinator. "Ik weet dat ze echt hun best doen om dingen binnen hun organisatie voor elkaar te krijgen. Bij de klantmanager lukt dat beter dan bij de wijkcoördinator. Gemeenten zijn nu eenmaal stroperiger. Ik vind de korte lijntjes die ik met hen heb erg prettig."

19.30 uur: Erik en ik gaan langs bij een psychiatrische patiënt. De vrouw is net twee dagen geleden ontslagen uit een psychiatrische inrichting en heeft afgelopen week bij het hoofdbureau van politie aangegeven dat haar voordeur – die destijds door het bezoek van de politie was geforceerd – nog steeds niet gemaakt was. Haar vraag was daarom of de buurtbrigadier langs wilde komen.

Erik belt aan. De vrouw laat ons binnen. Erik voelt zich schuldig over wat er is gebeurd. “Ik vind het erg vervelend hoe het is gegaan. Maar het ging niet goed met je. Snap je dat ik het raam van de deur kapot gemaakt heb om bij je binnen te komen? Ik en je ex-man maakte ons grote zorgen om je.” Het kost de vrouw moeite om in te zien dat ze inderdaad opgenomen moest worden, maar uiteindelijk geeft ze toe dat het beter was. De vrouw geeft aan dat ze het vervelend vindt dat de deur nog steeds niet gemaakt is. Erik zegt toe dat hij gaat zorgen dat de woningbouwcorporatie de deur gaat maken. “Ik neem wel contact op met de woningbouwvereniging. Dat hoeft jij niet te regelen. Zorg dat je je telefoon bij je hebt, want het zou goed kunnen dat de woningbouwvereniging jou binnenkort belt om een afspraak te maken zodat ze een nieuwe voordeur kunnen plaatsen.”

Ik vraag aan Erik waarom hij zich verantwoordelijk voelt voor deze mevrouw. “Ik weet niet of mijn bezoek aan de vrouw, en daarmee het houden van een vinger aan de pols, politiewerk is. Maar ik vind het belangrijk. Ook al vind je het geen politiewerk, als politie wordt je toch regelmatig bij dit soort zaken betrokken. Ik heb destijds namelijk mailtjes van de bovenburen, onderburen en andere buurtbewoners gekregen met daarin de vraag om iets aan die vrouw te doen. Ze maakten zich allemaal zorgen om haar. Ze verwachten dan ook, tenminste zo voel ik dat, dat de politie er iets aan gaat doen.” Ik vraag aan Erik waarom hij de e-mails niet doorstuurt aan de GGZ. Erik: “Ja, dat kan ik doen, maar dan heb ik geen garantie dat het probleem wordt opgelost. En in dit geval merk je ook aan zo’n iemand dat ze het fijn vindt dat ik ga regelen dat haar deur gemaakt wordt. Ik hoop dat ze nu beter begrijpt dat we echt het beste met haar voor hebben.”

20.30 uur: We surveilleren door de wijken van Erik. Het is rustig op straat. Ik spreek met Erik over de integratie van de buurtbrigadiers binnen de politie. Erik zegt dat hij gemerkt heeft dat zijn collega’s nog niet altijd even goed gebruik weten te maken van zijn kennis en expertise. “Laatst begreep ik bijvoorbeeld dat de recherche onderzoek deed naar een bepaald figuur in mijn wijk. Maar ze hebben mij helemaal niet om informatie gevraagd. Het bleek dat ze maanden hadden gerechercheerd naar feiten die ik ze onmiddellijk had kunnen vertellen. Ik begrijp dat niet zo goed. Het lijkt wat dat betreft wel alsof wij niet echt serieus genomen worden binnen de politie.”

Ook merkt Erik dat er binnen de basispolitiezorg nog te weinig buurtgericht gewerkt wordt. “Collega’s in de noodhulp blussen alleen maar brandjes. Ze komen ergens binnen en willen vervolgens eigenlijk zo snel mogelijk weer door naar de volgende klus. Als het iets te moeilijk wordt, sturen ze mij een mail of ik even wil langsgaan. Ik denk alleen dat de politie veel meer baat zou hebben bij het meer structureel aangaan van contacten met burgers. Je krijgt daardoor meer vertrouwen van burgers en daarmee meer informatie”.

21.00 uur: Erik werkt zijn administratie bij. Ik praat met een collega uit de noodhulp over gebiedsgebonden politiezorg. De agent: “In de noodhulp heb je het vaak druk. Je rijdt van de ene melding

naar de andere. Laatst was het op een avond rustig. Er was ingebroken bij een oudere vrouw en wij gingen er op af. Toen we ter plaatse kwamen konden we niet meer zoveel doen behalve de aangifte opnemen. Mevrouw maakte zich ergens zorgen over het slot in haar deur. Ze had nog een cilinder liggen en toen heb ik samen met m'n collega een die nieuwe cilinder in het slot gezet. Je had het gezicht van die mevrouw eens moeten zien. Ze was zo blij!"

21.30 uur: Einde dienst.

Observatieverslag Buurtbrigadier Mike

Dinsdag 4 juli 2011.

Dagdienst.

08.00 uur. Mike, buurtbrigadier van Gemert-Laarbeek, ontvangt mij op het politiebureau in Gemert. Zijn wijk kent circa 6000 bewoners. Ook zijn er enkele cafés en andere horecagelegenheden in zijn wijk. In een paar cafés kan het 's avonds erg druk zijn, maar over het algemeen is het uitgaansleven hier niet heel bruisend. Sinds kort valt ook een recreatiepark in zijn werkgebied. Op dit park staan ongeveer 250 huisjes die, tegen de regels in, structureel bewoond worden. Veel bewoners van het park hebben een HKS-registratie, ook wonen er veel Polen op het park (in deze omgeving ook wel Oostlanders genoemd).

Op het bureau wordt ik door Mike voorgesteld aan zijn collega's in de gang. Ik leg uit dat ik deze week Mike op de voet zal volgen. Grappend merken enkele collega's op dat Mike niet makkelijk te volgen zal zijn.

08.30 uur. Wij lopen naar boven richting de briefingsruimte. Mike vertelt mij dat elke dag om half negen hier de briefing is. In de briefing worden door de operationele chef de belangrijkste aandachtspunten voor die dag benoemd. Het gaat vandaag in de briefing vooral om enkele gezochte personen die mogelijk in Gemert-Laarbeek zijn. Ook worden de laatste weken veel zitmaaiers gestolen. De operationele chef vraagt of door iedereen daar extra op gelet kan worden. In de briefing zijn geen specifieke aandachtspunten waar Mike vandaag mee aan het werk moet.

08.45 uur. We lopen naar beneden, naar de buurtbrigadierkamer: "We kunnen overal gaan zitten, maar deze plek is vooral bestemd voor de buurtbrigadiers." Mike vertelt dat zijn afdeling formeel recht heeft op 10 buurtbrigadiers, maar dat er nu slechts negen werkzaam zijn. Afgelopen weken heeft hij het tekort wel gemerkt. Het was erg druk. Zo druk zelfs dat hij nog heeft gedacht om mij af te zeggen: "Het was zo druk dat de stapel werk alleen maar toenam. Ik bedoel, ik heb liever 10 dan 1 ding te doen, maar als je het niet weggewerkt krijgt, wordt het lastig. Ik heb toen tegen de netwerk-inspecteur gezegd dat even pas op de plaats gemaakt moest worden, zodat ik zaken kon afmaken. Je probeert natuurlijk wel bepaalde verzoeken weg te plannen, maar uiteindelijk leef je als buurtbrigadier vooral gewoon bij de waan van de dag."

Op de buurtbrigadierkamer bekijkt Mike de mutaties in het systeem en scant hij zijn nieuwe mail. Op verzoek van een collega belt hij vervolgens een bewoner van het recreatiepark terug. Mike vertelt mij voorafgaande aan zijn telefoontje dat het bestuur van het recreatiepark wilde katten vangt op het park om deze vervolgens bij het asiel te plaatsen. De man die hem heeft gebeld heeft echter meerdere huiskatten (stuk of 10) en heeft al diverse keren zijn katten moeten ophalen bij het asiel. Dit pikt hij niet langer. Pas heeft hij uit frustratie iemand uit het bestuur (soort van) bedreigd. Over de bedreiging wordt via de telefoon niet expliciet gesproken. Wel vraagt de man zich af of Mike niet

aan het bestuur kan vragen het kattenprobleem anders op te pakken, door bijvoorbeeld de katten een chip te geven. Mike zegt tegen de man dat hij hierover ook met het bestuur in gesprek zal gaan.

09.15 uur. Wij gaan in de auto richting het werkgebied van Mike. Bij de poort van het politiebureau staan twee stadswachten te roken. Mike vraagt collegiaal hoe het ermee gaat. Er volgt een kort gesprek over de plannen van de gemeente om minder stadswachten beschikbaar te stellen voor Gemert-Laarbeek. Eén van de stadswachten zegt vervolgens al een tijd lang aan Mike te willen vragen of zij een dienst kunnen meelopen. Ze willen hierdoor meer zicht krijgen op de problemen waar hij tegenaan loopt en die mogelijk net zo goed door de stadswachten opgepakt kunnen worden. Nu wordt dit allemaal via een coördinator van de gemeente gespeeld, legt één van de stadswachten uit. De ander geeft aanvullend aan dat het hierdoor soms lang duurt voordat zij taken kunnen oppakken. Beide stadswachten zouden graag kortere lijnen met de politie willen zodat zij veel gericht kunnen werken.

Bij het weggrijden van het politiebureau vraag ik aan Mike of hij niet bang is dat het inkrimpen van de capaciteit van de stadswachten zal betekenen dat meer werk bij hem komt te liggen. Mike stelt dat hij hier niet bang voor is: "Ze gaan van 3 fte naar 1.5 fte in de gemeente. Ik zie dat niet als ons probleem. Er zal minder tijd aan problemen als hondenpoep worden besteed, maar dat is nooit ons probleem geweest. Die problemen komt ook dán niet bij ons te liggen denk ik."

In de auto vertelt Mike verder over zijn loopbaan bij de politie. Vroeger heeft hij in Helmond gewerkt. Toen hij begon in Gemert-Laarbeek heeft hij een groot verschil ervaren met het werk in Helmond, zeker in de noodhulp: "De noodhulp hier moet het werk echt gaan zoeken." Mike vertelt dat hij niet altijd bij de politie heeft gewerkt. Hij wilde wel, maar hij is in zijn jonge jaren afgekeurd voor de politieschool. Daarna is hij een tijdje werkzaam geweest als vestigingsmanager bij de Albert Heijn. Vervolgens heeft hij nog gewerkt in de private beveiligingsbranche. Toen het mogelijk was om als zij-instromer aan het werk te gaan bij de politie heeft hij deze kans gepakt.

09.30 uur. We rijden de wijk van Mike in. Vanuit de auto laat Mike zien in wat voor een wijk hij werkt. Hij benadrukt dat er grote verschillen zijn tussen arm en rijk in zijn wijk. Ook vertelt Mike over een dorpsoverleg waar hij vrij structureel bij aanschuift. Bij het dorpsoverleg zijn diverse vrijwilligers uit het dorp aanwezig. In het overleg worden buurtproblemen, maar ook leuke initiatieven besproken. Mike geeft aan in de overleggen vooral te helpen bij het oplossen van problemen waar het kan: "Soms doe ik wat teveel, maar iedereen vindt dat fijn. Ik denk dat als ik een probleem oppak, je het met minder mankracht kan oplossen." Mike geeft ook aan dat hij ook bij de buurt overleggen aanwezig is om te horen wat er speelt in het dorp.

We rijden inmiddels langs een grasveld aan de rand van zijn buurt: "Hier zijn diverse bommen uit de Tweede Wereldoorlog gevonden. Elke keer moet ik weer helpen de boel hier te evacueren. Daar wordt je wel een keer moe van."

Mike vertelt verder over zijn werk in Gemert-Laarbeek. Hij vertelt onder meer over de manier waarop hij samenwerkt met verschillende partners in het veiligheidsdomein. Mike geeft aan dat het zijn voorkeur heeft om via korte lijnen contact te houden met zijn netwerkpartners. Mike zet deze denkwijze kracht bij door te vertellen dat zijn belangrijkste partners zijn 06-nummer hebben. Ook burgers die vaak over relevante informatie beschikken kunnen hem direct bereiken op zijn mobiel, zo vertelt hij.

10.00 uur. We arriveren bij één van de lagere scholen in zijn buurt. Voordat we naar binnen lopen vertelt Mike dat bij deze school de conciërge zijn eerste aanspreekpunt is: “De directeur lost liever problemen intern op. Waarschijnlijk omdat hij denkt dat anders het imago van een slechte school ontstaat. Ik denk zelf juist dat het niet zo is trouwens, iedere school heeft zijn problemen en het pleit voor een school als zij deze problemen probeert op te lossen samen met anderen, waaronder de politie.”

We ontmoeten de conciërge in de kantine van de school. De conciërge begint vrijwel meteen te vertellen over problemen met enkele leerlingen uit een moeilijk gezin. Ze vertelt aanvullend dat andere zorginstellingen inmiddels wel al met het gezin aan het werk zijn gegaan. Mike knikt begrijpend. Hij vindt het een goed teken dat de problemen door andere zorginstanties al zijn opgepakt. Voor de rest zijn er momenteel weinig problemen op school. Mike gaat daarom over naar een ander onderwerp. Hij vertelt dat hij pas op bezoek was bij de burens van de conciërge. De conciërge vertelt dat hij dan maar snel weer een keer terug moet komen. Vanavond krijgt ze namelijk haar jacuzzi geleverd met ingebouwde televisie. Mocht Mike weer een keer in de buurt zijn dan is hij welkom om haar nieuwe aankoop te bekijken en een kop koffie te drinken.

10.15 uur. We rijden een rondje in de wijk. Mike geeft aan dat hij graag even op bezoek wil bij enkele probleemgevallen in zijn wijk. We bellen bij twee adressen aan, maar bij beiden wordt helaas niet open gedaan. Vervolgens rijden we door naar de dorpskern om daar naast de kerk de auto te parkeren. Bij het uitstappen geeft Mike aan dat een horecaondernemer uit het dorp al een tijdje geen tapvergunning meer heeft. De horecaondernemer heeft een hotel en een café in het dorp. In beide tenten is het al lange tijd niet meer druk. Mike heeft een verzoek gekregen vanuit de gemeente om te kijken of de horecaondernemer beide tenten nog altijd openhoudt. Bij het rondje door de buurt wordt Mike enkele keren aangesproken door verschillende dorpsbewoners. We lopen ook even de ijssalon binnen. Daar praten we kort met een ex-collega over de aanstaande vakantie.

Als we het café naderen vertelt Mike dat hij vorige week al is langs gegaan bij de horecaondernemer om hem erop te wijzen dat hij niet langer mag schenken. Volgens Mike kan – als het zo doorgaat – het niet lang meer duren voordat de horecaondernemer failliet gaat. De vorige keer heeft Mike de horecaondernemer een week gegeven om de vergunning te regelen. Hij is benieuwd of dit is gelukt, maar hij vermoedt van niet. Aangekomen bij het hotel blijkt dat de horecaondernemer nog steeds de vergunning niet heeft geregeld: “Volgende week moet ik hem hebben, ik ga aan het eind van de week met de brouwerij praten.” Mike geeft hem tot volgende week de tijd om het regelen, maar geeft daarbij wel aan dat het écht uiterlijk dinsdag geregeld moet zijn.

10.30 uur. Na het gesprek in het café steken we de markt over vlakbij de kerk. We lopen vervolgens door naar de lagere school aan de andere kant van de kerk. Daar aangekomen blijkt het sportdag te zijn. Op het grasveld naast de school zijn de leerlingen verschillende (voornamelijk water-)spelletjes aan het spelen. Mike vertelt mij dat hij de directeur van deze school ziet als een belangrijke bron van informatie. Volgende week is het vakantie en Mike wil hem eigenlijk daarvoor nog even spreken. Ik vraag of hij een specifieke reden heeft om nog even met de directeur te willen spreken. Mike geeft aan dat daar geen sprake van is. We gaan vooral langs om even te horen of hij nog nieuwe informatie heeft. In het schoolgebouw is de directeur niet te vinden. Na wat zoekwerk vinden we hem achter op het grasveld waar hij één van de spelletjes begeleidt. We besluiten om even te kijken hoe het spel verloopt. Sommige leerlingen komen nieuwsgierig kijken naar de uitrusting van Mike. We lopen samen met directeur en een meisje dat heel nodig naar het toilet moet samen op naar de school. Aangekomen bij de school hebben we een kort gesprek met de directeur. De directeur heeft weinig nieuws te vertellen, daarom hebben we het al snel over de vakantieplannen.

11.30 uur. We gaan weer op weg naar het bureau. In de auto spreken we over de problemen in zijn buurt: "De jeugd, dat is niet echt een probleem voor ons. Ik heb er in het begin wel naar gezocht, maar niet gevonden." Mike geeft aan dat een groot deel van zijn werk bestaat uit het bemiddelen bij burenruzies en het in contact brengen van bepaalde individuen of gezinnen met andere hulporganisaties: "Het gaat vooral om gezinsproblemen aanpakken, samen met partners." . Mike geeft hij aan dat het veel werk voor hem scheelt dat tegenwoordig een Centrum Jeugd en Gezin bestaat: "Hier kan ik zaken kwijt, en die worden dan doorspeeld naar de juiste partijen, vroeger deden wij dat allemaal zelf." Ook is hij trekker van het henneproject. Zijn voornaamste taken is hierbij om acties uit te zetten zodat voldoende informatie wordt binnengehaald om een inval te plegen

We rijden door naar het benzinestation om de hoek van het bureau. Daar koop ik snel even een broodje voor de lunch. In de auto hebben we een gesprek over prestatie-indicatoren en beoordelingsgesprekken. Mike geeft aan dat hij het wel vreemd vindt dat hij over zijn functioneren gesprekken heeft met de OPC en niet met bijvoorbeeld de netwerkinspecteur: "De OPC weet eigenlijk niet precies wat ik doe maar heeft wel een beoordelingsgesprek met mij. Hij kan alleen maar zien hoeveel BVH's en zorgmeldingen ik aanmaak. Maar mijn werk gaat helemaal niet om die cijfers, maar om de veiligheid."

12.00 uur. Mike scant op het bureau snel even de mail. Ook heeft hij zittend op een bureau in de centrale ruimte een kort overleg met collega over de lopende henneprojecten. Mike vraagt Mike nog snel even aan zijn collega hoe het staat met de voortgang van 'plankzaken'. Later legt Mike uit dat hij in het kader van zijn ontwikkeltraject heeft aangeboden om de OPC's te ondersteunen. Dit doet hij door bijvoorbeeld collega's aan te sporen bepaalde zaken op te pakken die anders te lang dreigen te blijven liggen (zogenoemde plankzaken). Mike zegt dat andere collega's al eerder hieraan hebben getrokken maar zonder al te veel succes. Nu is het zijn taak om het wel voor elkaar te krijgen. Hij geeft aan wel erop te vertrouwen dat het hem gaat lukken.

12.30 uur. Lunch.

12.45 uur. Mail lezen. Mike print alvast de besprekingsstukken voor het OC-overleg van vanmiddag. Hij belt even kort met collega die ook zo aanwezig zal zijn bij het OC-overleg.

13.00 uur. We vertrekken naar het OC-overleg in Asten

In de auto vertelt Mike dat hij de ambitie heeft om netwerkinspecteur te worden: "Ik heb erg getwijfeld of ik netwerkinspecteur of OPC zou willen worden. Nu ben ik er wel min of meer uit dat ik netwerkinspecteur wil worden, al denk ik dat ik ook de functie van OPC goed zou kunnen vervullen. Collega's hebben weleens gezegd dat ik veel meer geschikt ben voor de rol van netwerkinspecteur." Ik vraag hoe hij zijn rol als netwerkinspecteur invulling zou geven: "Ik zou weleens willen zien wat de buurtbrigadiers nu precies doen, ik zou vaker met ze aan tafel gaan zitten en eens meegaan in de auto. Dat gebeurt nu niet. Mijn netwerkinspecteur is nu vooral op de hoogte van mijn werk omdat ik veel, misschien wel teveel, terugkoppel. Ik denk niet dat hij van iedereen zo'n goed beeld heeft van het werk als bij mij. Zeker niet als het gaat om de oudere garde." In aanvulling benoemt Mike grote verschillen te zien tussen het team in Gemert-Laarbeek en zijn voormalige team in Helmond: "In Helmond wordt veel meer informatie gedeeld. Hier is men veel meer individueel bezig met zijn werk. Ik denk dat we hier veel minder nuttig gebruik van elkaar maken."

Hij merkt net als vanochtend op dat hij het vreemd vindt dat de OPC formeel zijn directe leidinggevende is. Mike vindt dat deze constructie niet aansluit op het werk van de buurtbrigadiers. Hij wijt het mede aan deze constructie dat er weinig sturing is op het dagelijks werk: "Er is hier ook geen dagelijks overlegje aan het begin van de dag waar wij als buurtbrigadiers elkaar vertellen wat wij gaan doen. Anderen zien zo'n overlegje misschien als een soort van controle, terwijl ik denk dat het juist zou moeten helpen. Nu wordt alleen maar van achter het bureau gestuurd, zonder dat zij precies weten wat wij doen."

13.30 uur. We arriveren op het bureau Asten voor het OC-overleg. Binnen aangekomen blijkt nog niet iedereen aanwezig te zijn. Daarom wachten we nog maar even met het begin van het overleg. Ik leg kort aan de anderen uit waarom ik met Mike meeloop. Ik vraag of iedereen het goed vindt als ik bij het overleg aanwezig ben. Iedereen knikt instemmend. Een collega van Mike vertelt in aanvulling op mijn verhaal dat hij al heel lang bij de politie ziet en daar veel heeft zien gebeuren. Zo vertelt hij dat hij in de jaren tachtig is begonnen bij de milieupolitie. Destijds was de milieupolitie hét nieuwe aandachtspunt: "Het was toen verplicht gesteld dat 5,7% van de begroting besteed moest worden aan de milieupolitie. Van dat geld is toen allemaal materiaal gekocht, auto's, computers alles. Ook als je het materiaal al in huis had, moest het uitgegeven worden. De milieupolitie was alleen voor de rest helemaal niet onder de aandacht gebracht bij andere collega's – zij hadden geen idee waar wij ons mee bezig hielden. Het liep daardoor voor geen meter. Het probleem is geweest dat de dienst helemaal niet geïntegreerd was in het korps, waardoor het amper iets heeft kunnen betekenen. Uiteindelijk hebben we na 10 jaar een hoop van dat materiaal weggegooid."

14.30 uur. Verlaat begin van het overleg. In het overleg worden verschillende interne personeelszaken besproken (het is mij gevraagd om deze bespreking niet in de rapportage op te nemen).

15.45 uur. Mike vraagt of ik buiten even op hem wacht. Hij wil naar aanleiding van het OC-overleg nog kort wat bespreken met de districtschef. Mike komt na een klein kwartier naar buiten loopt. Hij stelt voor om even langs het recreatiepark te rijden. In de auto op weg naar het recreatiepark vertelt Mike dat het park één van zijn belangrijkste aandachtspunten is. Daar aangekomen rijden we een rondje over het park. De huisjes verschillen erg: sommige zijn goed onderhouden, terwijl bij het anderen echt een puinzooi is. Hij stopt de auto voor een woning waar dit weekend veel overlast is geweest. In het huis wonen circa vijf Poolse mannen. 's Avonds drinken de mannen veel (teveel) en maken een hoop lawaai. Afgelopen zaterdag was het zo erg dat de burens de politie hebben gebeld. Mike stapt zonder iets tegen mij te zeggen uit en loopt naar het huisje. Aan het geluid te horen is er iemand thuis. Mike belt aan. Pas na een paar keer bellen doet een man van rond de dertig de deur open. Hij spreekt zeer matig Engels. Mike vraagt of hij zijn huisgenoot kan halen die wel Engels spreekt. Een grote potige man met alleen een korte broek aan komt naar de deuropening toegelopen.

Mike begint rustig te praten tegen de man door te vertellen dat zaterdag voor de zoveelste keer veel overlast is gemeld. De Poolse man knikt 'ja' maar lijkt weinig onder de indruk te zijn van Mikes verhaal. Dan zegt Mike op een veel luidere toon dat hun gedrag niet langer getolereerd wordt. Het moet nú over zijn anders zal het betekenen dat de heren niet langer hier kunnen wonen. Inmiddels is één van de bestuursleden naast Mike komen te staan. Mike geeft aan dat bij een eerstvolgende melding het bestuur persoonlijk zal helpen hen eruit te zetten. De Poolse man zegt dat hij het begrijpt, en het aan zijn huisgenoten zal mededelen. Ondertussen is een andere auto gestopt achter de politieauto. We besluiten om te gaan, dan kan deze auto ook verder rijden. Bij het instappen zegt Mike tegen het bestuurslid dat hij vrijdag langskomt bij het inloopspreekuur. Hij vertelt kort dat hij even wil praten over het 'kattenprobleem' waar hij vanochtend één van de bewoners over heeft gesproken.

Ik zeg tegen Mike dat ik denk dat de donderpreek van Mike wel eens zou kunnen helpen. Mike vertelt mij lachend dat hij nu nog niet eens echt boos was: "Boos wil je mij ook niet meemaken hoor, maar af en toe een beetje bluffen dat moet kunnen." In de auto praten we verder over zijn contact met het bestuur van het recreatiepark: "Ik help waar ik kan, want ik heb hen ook af en toe nodig. Het is een beetje een wisselwerking. Alleen als ze het niet eerst zelf hebben geprobeerd dan zeg ik dat ze dat eerst maar op eigen kracht moeten doen. Ik zie het ook anders dan mijn voorganger. Hij was veel meer van het 'zelf laten oplossen'. Maar je kan overal wel nee tegen zeggen, maar dat wordt ook weer zo wat."

In de auto op de weg terug naar het bureau vraag ik aan Mike of hij ook in structurele overleggen zit. Hij geeft aan dat hij in drie overleggen zit met externe partners:

- HALT/JPP-overleg (1x in de maand)
- MAW- diverse andere maatschappelijk partners (1x in de zes a 8 weken)
- Dorpsoverleg (1x in de maand)

Mike vindt de overleggen vooral nuttig omdat 'even de koppen bij elkaar gestoken kunnen worden' en bij de overleggen de laatste informatie gedeeld kan worden. Zo krijgt iedereen weer een beeld van de huidige stand van zaken: "Korte directe lijnen werken overigens daarbij het best, dus als je echt iets wil en het snel wil dan wacht je niet op een overleg, maar bel je even op."

Mike geeft aan dat hij samenwerken in het algemeen belangrijk acht: "Ik heb de partners wel echt nodig om sommige problemen op te lossen. Zij beschikken over middelen die wij niet hebben. Zo heb ik pas een woningbouwvereniging betrokken bij een overleg over een probleemgezin. Het gezin kon gewoon echt niet langer in dat huis wonen. De woningbouwvereniging is aangeschoven bij het overleg en hebben vervolgens een nieuw huis geregeld. Dan scheelt het dat je van de politie bent, heb ik gemerkt. Soms krijg ik weleens verbaasde reacties van burgers dat het opeens zo snel geregeld is." Mike geeft aan dat de rol van de politie bij het samenwerken gedurende de tijd wel is veranderd: "Naar mijn idee is de politie in deze overleggen nú vooral een luisterend oor, we zetten slechts soms de lijnen uit. Vroeger was dat wel anders: toen moesten we alles zelf regelen."

16.30 uur. Terug op het bureau. Administratie bijwerken.

17.00 uur. Einde dienst.

Donderdag 7 juli.

Dagdienst.

09.00 uur. Mike checkt de laatste mails, en bekijkt de mutaties. Ter voorbereiding op het buurtbrigadiersoeverleg print hij alvast de notulen van het laatste buurtbrigadiersoeverleg uit. De netwerkinspecteur loopt binnen en gaat zitten achter één van de computers in de buurtbrigadierskamer. Ik leg aan de netwerkinspecteur uit wat het doel is van ons onderzoek. Hij is heel geïnteresseerd en wil graag later hierover met mij verder praten. De netwerkinspecteur praat vervolgens kort even met Mike over de gang van zaken op het recreatiepark.

09.15 uur. Start van het buurtbrigadiersoeverleg.

De JPP-medewerkster in Gemert-Laarbeek krijgt als eerste het woord. Zij moet over tien minuten alweer weg daarom wil zij snel even de stand van zaken door spreken. De JPP-medewerkster geeft aan dat het in Gemert naar haar idee goed gaat: "We zitten al bijna aan het aantal casus, we zitten al op 11." In Laarbeek gaat het minder voorspoedig: "In Laarbeek staan we op zes, daar mogen nog wel wat zaken bij." Ten slotte deelt de JPP-medewerkster aan de buurtbrigadiers een lijst uit met lopende zaken inclusief belangrijkste aandachtspunten. De buurtbrigadiers nemen de informatie aan en bekijken het aandachtig. Na het uitreiken van de informatie vertrekt de JPP-medewerkster meteen.

De netwerkinspecteur geeft vervolgens het woord aan de TIC-er. Ter inleiding vertelt de netwerkinspecteur kort dat naar zijn idee het korps te weinig gebruik maakt van TIC-er. Veel te veel wordt de TIC-er ingezet voor allerlei zaken die weinig met zijn primaire functie te maken hebben. De TIC-er geeft daarom aan dat hij vanaf 1 september zich volkomen gaat richten op zijn functie als TIC-er. Hij

legt uit waarvoor de buurtbrigadiers hem allemaal kunnen benaderen. Ook legt hij uit hoe IGP-opdrachten formeel behandeld worden: "IGP-opdrachten worden door de netwerkinspecteur besproken in het MT. Vanaf daar zal de opdracht eventueel worden doorgezet naar de OPC om capaciteit vrij te maken."

De TIC-er vertelt een Excel bestand bij te houden met daarin alle IGP-opdrachten. In het bestand is ook te lezen wat de status is van de opdrachten. Zo kan je zien of bepaalde opdrachten al opgepakt zijn: "Als je graag wil dat een opdracht opnieuw wordt opgepakt, moet je een actueel voorstel aan leveren bij de netwerker." De TIC-er benadrukt nogmaals dat hij de aangewezen persoon is om informatie te verzamelen voor bepaalde zaken. Hij haalt hiervoor de informatie uit de verschillende systemen. Vervolgens categoriseert de TIC-er in zelf opgemaakte Excel bestanden de informatie naar eigen inzicht zodat op meerdere manieren doorsnijdingen gemaakt kan worden. Het is de taak van de buurtbrigadiers om zoveel mogelijk informatie aan de TIC-er aan te leveren: "Geven we het niet door en de pleuris breekt uit, dan hebben we pas écht een probleem."

De TIC-er voegt tussen de regels door toe dat het een slechte zaak is dat nu veel buurtbrigadiers informatie voor hun eigen wijk in een eigen bestand bijhouden. Het is veel handiger om alles te verzamelen bij de TIC-er, dan kan deze de informatie in de Excel-bestanden bijhouden. Ook voor de buurtbrigadiers is dit veel handiger, denk hij: "Dwaal in een verloren kwartiertje maar eens door deze informatie dan kan je zien hoe nuttig deze informatie is."

10.00 uur. Het buurtbrigadieroverleg wordt vervolgd in de kantine. Voordat we verder gaan wordt even koffie gedronken of een cup-a-soup gemaakt. Mike en de netwerkinspecteur praten over de geringe beschikbaarheid van Mike zijn adoptanten. Aan mij wordt kort uitgelegd dat ieder buurtbrigadier de beschikking heeft over extra mankracht in de vorm van 'adoptanten'. Mike geeft aan dat zijn adoptanten veel te veel werk hebben aan de andere projecten waardoor hij ze in de wijk nauwelijks kan inzetten. De netwerkinspecteur geeft aan dit ook in de vergadering te willen bespreken, misschien zijn andere adoptanten veel meer beschikbaar.

Na het hervatten van het overleg is het woord eerst aan twee agenten van basispolitiezorg. Beiden zijn de komende tijd vrij gepland om zich volledig te richten op het oppakken van OM-verdachten. Het is aan de buurtbrigadiers om zoveel mogelijk zaken aan te brengen, maar het moet wel gaan om misdrijven: "We zijn er eigenlijk om OM-verdachten te jagen. Als je het zelf wil doen mag dat ook, maar wij zijn daar in principe voor vrijgemaakt."

Het tweede agendapunt is het interne project 'zicht op zaken'. In dit project heeft Mike de leidende rol. Het project is erop gericht om verschillende buurtbrigadiers aan te zetten zaken sneller op te pakken. Sommige buurtbrigadiers zijn daar al persoonlijk op aangesproken, anderen wordt dat in de komende tijd nog verteld, zo zegt netwerkinspecteur. Ook wordt nog aandacht gevraagd voor het feit dat heel wisselend invulling wordt gegeven aan de BVH-registraties. Dit moet écht beter gedaan, zo stelt de netwerkinspecteur.

De netwerkinspecteur wil ook stil staan bij de moeilijkheden om buurtbemiddeling in sommige buurten van de grond te krijgen. De coördinator van het project heeft maar weinig vrijwilligers die hem willen ondersteunen. Dit is jammer want buurtbemiddeling kan de buurtbrigadiers ontlasten van veel taken die niet echt bij hen thuis horen. Daarom vraagt de netwerkinspecteur zich af of de buurtbrigadiers zicht hebben op welke burgers hierbij misschien een rol willen vervullen.

Het laatste agendapunt is de vaststelling dat de adoptanten van verschillende buurtbrigadiers slecht beperkt beschikbaar zijn. Sommige buurtbrigadiers zeggen dat dit voor hen niet geldt, zij hebben juist adoptanten met veel tijd hebben maar geen werk beschikbaar. Mike is hierdoor blij verrast. Hij wil graag met de andere buurtbrigadier afspraken maken om af en toe gebruik te maken van hun adoptanten. De netwerkinspecteur geeft aan dat het aan de buurtbrigadiers zelf is om ervoor te zorgen dat waar mogelijk de adoptanten onderling worden uitgewisseld.

Ter slotte krijgen alle buurtbrigadiers nog één keer het woord tijdens een rondvraag. In deze rondvraag geven alle buurtbrigadiers aan welke zaken bij hen spelen en vooral welke barrières of problemen zij op het moment ervaren bij het werk in hun wijk. Verschillende buurtbrigadier geven aan dat het onmogelijk is om met bepaalde functies in de informatiesystemen te werken. Ze geven aan dat dit tot veel frustraties leidt bij het verwerken van de administratie.

11.00 uur. Na het buurtbrigadiersoverleg geven zowel Mike als de netwerkinspecteur aan dat het de eerste keer is dat zo uitgebreid informatie wordt gedeeld door de buurtbrigadiers. Mike: "Meestal is het alleen maar zenden vanuit de netwerkinspecteurs."

Beneden hebben wij met de netwerkinspecteur afgesproken om in zijn kamer verder te praten over de ontwikkelingen op het recreatiepark. Belangrijk punt is dat op 2 augustus een 'kleine driehoek' staat gepland waarin de strategie voor de komende tijd bepaald gaat worden. De netwerkinspecteur geeft aan dat hij bang is dat de gemeente wel heel makkelijk neigt naar een strafrechtelijke aanpak. Het is een optie, maar hij vindt niet dat de gemeente daar zondermeer voor moet kiezen. Zijn voorstel is om voorlopig niet teveel te vertellen aan de gemeente. Hij wil voorkomen dat de gemeente in andere overleggen deze informatie gaat gebruiken als drukmiddel om de politie in te schakelen. Hij vindt dat de gemeente ook haar eigen bevoegdheden helder voor ogen moet houden bij het kiezen voor een strategie.

De netwerkinspecteur vindt wel dat het handig is als Mike alvast met de TIC-er doorneemt wat binnenkort van hem verwacht kan worden, zodat hij alvast zaken kan gaan uitzoeken. De netwerkinspecteur en Mike zijn het eens dat het vooral voor henzelf belangrijk is om het beeld van het recreatiepark meer inzichtelijk te maken. De netwerkinspecteur wil graag van specifieke personen op de het recreatiepark al meer weten. Hiervoor kunnen we alvast opdrachten uitzetten bij de TIC-er, zo zegt de netwerkinspecteur. Mike geeft aan hierover zowel met de gemeente als met de TIC-er op korte termijn contact op te nemen

12.00 uur. Gesprek tussen netwerkinspecteur en Mike over zijn taak om plankzaken door collega's te laten oppakken (gevraagd niet over te rapporteren).

12.30 uur. Mike belt met zijn contactpersoon bij Impuls over een overlast gevende man in zijn buurt. Mike geeft aan hem een bezoek te zullen brengen: "Ik ga wel even langs om te zeggen dat ie wat meer normaal moet doen." De contactpersoon van Impuls vertelt dat het vooral de burens zijn die klagen over het vreemde gedrag van de man. Na het telefoongesprek praat Mike met enkele collega's over lopende zaken die snel opgepakt moeten worden. Hij zegt naderhand tegen mij hierbij harde eisen te willen hanteren. Als zaken gewoon nog niet gedaan zijn, is Mike zijn standpunt dat collega's maar binnen moeten blijven tot dat het is gebeurd. Anders blijf je altijd met zulke zaken zitten.

13.30 uur. We vertrekken van het kantoor richting het huis van de verwarde man. De man is wederom niet thuis. De buurvrouw vertelt ons dat hij een tijdje geleden met de auto is vertrokken. We zien de overbuurvrouw voor het raam naar ons staan te kijken. Mike besluit even bij haar langs te lopen om te vragen of zij recent overlast heeft gemeld. De bejaarde vrouw doet open en geeft meteen te kennen dat ze bang is voor de man, met al zijn rare gedrag. Elke keer als iets gebeurt denkt de vrouw dat de man daar iets mee te maken heeft. Zo heeft de kat pas de vaas van tafel gestoten in de tuin. Ze dacht meteen dat de buurman in haar achtertuin was geweest.

Mike geeft aan dat zij zich vooral niet druk moet maken. De man is raar, maar zal niemand kwaad doen. Ter aanvulling vertelt hij dat de man contact heeft met Impuls. Dit belooft beterschap. De vrouw is duidelijk niet gerustgesteld en begint te huilen. Ze geeft aan dat ze tegen haar zin in heeft moeten verhuizen. In haar leven heeft zij zeven kinderen alleen moeten opvoeden en dit heeft het leven voor haar niet makkelijk gemaakt. Mike vraagt of de mevrouw haar kinderen al heeft gevraagd om haar te helpen. De mevrouw geeft aan dat zij haar kinderen ook niet teveel wil belasten met haar problemen. Mike geeft haar het advies om toch meer steun te vragen van haar kinderen. Het is helemaal niet erg om de kinderen te vragen om vaker langs te komen als ze zich onveilig voelt, zo zegt Mike. Mike belooft om binnenkort nog eens bij haar langs te gaan om even een kop koffie te drinken.

14.00 uur. We rijden naar een familie waar Mike al eerder is geweest. Mike heeft van de ouders begrepen dat dit weekend weer erg ruzie is geweest tussen de oudste dochter en haar moeder. Na een ruzie heeft de dochter haar moeder bij de keel gegrepen. De moeder heeft de Mike gebeld omdat zij niet meer weten wat ze met haar aan moeten. Mike vertelt mij voordat we aanbellen dat de dochter al eerder via hem bij Maatschappelijk Werk is terecht gekomen. Dit traject is echter snel beëindigd doordat zij niet kwam opdagen. We bellen aan. Beide ouders zijn thuis en we worden meteen gevraagd om binnen te komen. Nadat we aan tafel hebben plaatsgenomen vraagt Mike om nogmaals te vertellen wat precies gebeurd is dit weekend. Na het verhaal geeft Mike aan dat de problemen in het gezin niet écht bij de politie thuis horen: "Pas als er aangifte wordt gedaan, kan ik pas echt stappen ondernemen. Dit is niet om jullie daartoe aanzetten, maar het is wel een mogelijkheid. Ikzelf zou eerst andere opties proberen."

Na nog meer te hebben gehoord over de thuissituatie in het algemeen, stelt Mike voor om opnieuw Maatschappelijk Werk in te schakelen. De ouders lijkt dit een goed plan. De stiefvader vraagt of Mike misschien nog even met de dochter wil gaan praten. Zij is in de tuin, althans in het tot kamer omgebouwde tuinhuisje. We kloppen op de deur van het huisje, waarna het even duurt voordat zij open doet. Ze geeft aan ziek te zijn en eigenlijk niet zoveel zin te hebben om te praten. Uiteindelijk wil ze toch wel even praten over het incident van afgelopen zaterdag. In het gesprek geeft ze aan dat zij ook veel last heeft van haar ouders. Zo drinken haar ouders dikwijls een borreltje in de tuin, waardoor zij niet kan slapen: "Ze drinken er dan niet 1 à 2 hé." De tranen springen bij de dochter in de ogen. Mike ziet dat en zegt dat ook zij wel zal inzien dat dit niet langer zo werkt. De dochter begint te huilen, en zegt dat ze het hier mee eens is. Op de vraag van Mike of ze dit keer wil meewerken aan hulpverlening, zegt ze dat zij dat wel wil onder voorwaarde dat dit keer ook écht naar haar geluisterd wordt. Mike vertelt dat hij het Maatschappelijk werk zal bellen om te kijken op welke manier zij het best geholpen kan worden. We lopen nog even langs bij de ouders om aan te geven dat ook de dochter liever geen ruzie heeft, maar het gevoel heeft niet begrepen te worden. Ook vertelt Mike dat hij vandaag nog hierover contact op zal nemen met Maatschappelijk Werk.

15.15 uur. We rijden langs een gezin dat vroeger op het recreatiepark woonde. Mike vertelt mij dat hij in het (recente) verleden heel veel problemen te heeft gehad met het gezin. Het gezin heeft ook al lange tijd financiële problemen. Een tijdje geleden heeft Mike bij de gemeente aangedrongen om het gezin versneld op te nemen in een schuldsaneringsproject, uiteindelijk is dit gelukt: "Als agent krijg je zulke dingen gewoon sneller voor elkaar." Mike geeft aan langs te gaan bij het gezin omdat hij te horen heeft gekregen dat de vader van de vrouw dit weekend op verlof vrij is. De vader heeft de vrouw (zijn dochter) vroeger misbruikt. We drinken in de zon een kop koffie en hebben het over allerlei zaken. Zo wil het zoontje van de vrouw heel graag binnenkort mee naar het bureau. Hij wil later graag politieman worden. Mike belooft hem over twee weken eens mee te nemen naar het bureau. Op een gegeven moment merkt Mike tegen de vrouw op dat haar vader dit weekend met verlof is. Zij stuurt haar zoon even naar binnen: "dit is niet voor zijn oren bestemd." Haar man geeft aan dat ze al op de hoogte waren: "ik ga de problemen niet opzoeken maar als hij contact met ons opneemt kan ik niet voor mijzelf instaan." Mike geeft aan niet te verwachten dat dit zal gebeuren. Nadat de koffie op is vertrekken we. Als we weer in de auto zitten zegt Mike dat de man zeer opvliegerig is: "Bij de gemeente hebben ze daar veel problemen mee gehad."

16.00 uur. We zijn terug op kantoor. Mike gaat de mutaties van de verschillende gesprekken verwerken en hij probeert om het maatschappelijk werk te bereiken. Tussendoor heeft Mike een kort gesprek met de afdelingschef over het recreatiepark. Mike stuurt ook nog een mail naar zijn collega's over het evenement Streetrock dat komend weekend in Gemert wordt gehouden. Hij is zelf zaterdag niet aanwezig, daarom wijst hij per mail een collega aan als eerste aanspreekpunt.

17.00 Vertrek van kantoor

Vrijdag 8 juli.

Dagdienst.

08.30 We lopen naar de briefing. Mike vertelt mij vandaag al om 07.00 uur te zijn begonnen zodat hij alvast het papierwerk kon wegwerken. In de briefing worden enkele verdachten besproken. Onder de verdachten is een Poolse man die op het recreatiepark woont. Mike merkt op dat hij wel weet om welke woning het gaat. In de briefing is ook aandacht voor het pakken van de fietsendief met hulp van collega's. De OPC reageert verbaasd. Hij snapt niet waarom deze informatie in de briefing is opgenomen. Het volgende punt is het vaak verkeerd invullen van de mini proces-verbalen. Dit kan er toe leiden dat de boetes niet geïnd kunnen worden. De OPC legt uit hoe het wel moet. Sommige agenten geven aan nooit te hebben geweten dat het formulier op deze manier ingevuld moet worden. Ook meldt de OPC nog dat vannacht twee jongens zijn opgepakt. Bij het horen van de namen hebben de meeste agenten wel een beeld wie het zijn: "Zij weer, wat verrassend!"

08.45 Mike leest snel het dagrapport door om te kijken of gisteravond nog incidenten zijn gebeurd in zijn buurt. Ook scant hij de nieuwe e-mails en boekt hij zijn uren in het systeem. Hij spreekt vervolgens met de OPC over de planning van de komende tijd.

09.15 We vetrekken vanaf het kantoor richting het recreatiepark om langs te gaan bij het bestuur. Mike geeft aan dat het een open spreekuur is waarbij hij meestal even langs gaat om informeel informatie uit te wisselen: "Uiteraard niet de informatie die ik niet kan delen, zoals informatie over wie we zoeken enzo. Het gaat vooral om informatie over hoe we bepaalde problemen gaan oppakken."

Ik vraag na of dit anders is dan bij bijvoorbeeld een JPP/Halt-overleg. Mike geeft aan dat hij bij dit overleg veel meer de trekker is: "JPP en HALT lijken niet doordrongen te zijn van hoeveel bijvoorbeeld valt te halen op een school. Daarom heb ik de leiding daarin genomen, zodat er wel echt wat zou gaan gebeuren." Het trekken van dit overleg betekent volgens Mike vooral dat de taken duidelijk worden belegd en worden uitgevoerd: "Nu de taken toch wel duidelijk zijn gaat het vooral om het afstemmen van de inzet. Voor de politie is de rol vooral een signaalfunctie, het doorgeven en uitzoeken van zaken." Mike geeft aan dat hij ook wel informatie krijgt van de andere partijen in dit overleg. Deze informatie is niet echt van direct nut voor zijn politiewerk. Eerder helpt het om bepaalde problemen in de buurt beter te begrijpen.

Op de vraag of Mike voor zijn werk echt afhankelijk is van de andere partijen zegt Mike dat hij vooral van HALT afhankelijk is in het geval hij een lichter middel wil inzetten dan het strafrecht: "Soms wil je alleen even een tik op de vingers geven, zodat ze het weten. Dat kan beter met een alternatieve straf." Mike vertelt dat bij het samenwerken met JPP het lastiger is om de meerwaarde van samenwerking aan te wijzen: "Dit zit hem denk ik vooral in het verlichten van problemen in mijn buurt, waardoor de overlast af kan nemen. Het wordt daardoor rustiger."

09.30 uur. We komen aan op het recreatiepark. Voordat we naar het bestuur gaan rijden wij eerst een rondje over het recreatiepark. We stoppen even bij het huis van de gezochte Poolse man – deze lijkt niet thuis te zijn. Daarom rijden we verder naar het ‘bestuurhuis’. We gaan met twee bestuursleden aan tafel zitten. We bespreken de melding van de bewoner van het park. Mike vertelt dat zijn gechipte katten telkens worden meegenomen naar het asiel. Een van de bestuursleden weet dit en vertelt dat de bewoner van het park hier laatst zo boos om geworden dat hij gedreigd heeft de banden van haar auto aan stukken te snijden. Het bestuurslid denkt er over na om aangifte te doen van deze bedreiging. Mike geeft aan dat dit niet echt een incident is waar snel melding van wordt gedaan. Ook speelt het een rol dat de bewoner van het park al ter plekke heeft aangegeven dit niet te zullen doen omdat het hen beiden geld zal kosten. Het bestuurslid legt uit dat de frustratie wel te begrijpen is, maar dat de bewoner van het park geen been heeft om op te staan. In het huishoudelijk reglement staat namelijk gewoon dat huisdieren op de eigen grond moeten worden gehouden: “Het is hier gewoon anders dan in een woonbuurt.”

Het bestuurslid vertelt dat aanstaande woensdag een gesprek gepland staat met de bewoner van het park. Zij vraagt zich af of Mike bij dit gesprek aanwezig kan zijn. Mike legt uit dat normaal zo’n probleem niet bij de politie hoort. Nu is wel sprake van een bedreiging waardoor het gesprek wel een strafrechtelijk randje kent. Daarom stemt hij toe om (op zijn vrije dag) hierbij aanwezig te zijn. Hij benadrukt nogmaals dat hij hierbij vooral aanwezig is vanwege de eerder geuite bedreigingen. Beide bestuursleden begrijpen dit, en stellen het erg op prijs dat hij bij het gesprek wil zijn.

Vervolgens heeft Mike het met het bestuur over enkele andere overlastgevallen op het recreatiepark. Mike vindt dat deze overlast vooral een taak van het bestuur en van de gemeente. Wel geeft hij aan de Polen op nummer 213 nogmaals aan te willen spreken op hun overlast gevende gedrag: “Dit heb ik pas ook nog gedaan, en ik wil best een keer met een busje voorrijden en ze allemaal op de bon gooien. Een beetje bluffen kan hierbij weleens helpen.” Mike geeft aan dit vooral te willen doen omdat het bestuur al zoveel heeft geprobeerd om de overlast te verminderen, maar met weinig resultaat.

10.30 uur. We vertrekken bij het bestuur van het recreatiepark. We rijden nog een rondje over het park en stoppen bij een woning waarvan het bestuur aangaf dat het één grote troep is. Wij constateren dat het inderdaad een troep is, en stappen weer in. Mike geeft aan dat de gemeente hier misschien iets mee kan.

Ik vraag aan Mike waarom hij ervoor kiest het bestuur te helpen bij het aanpakken van de overlast van de Polen (dezelfde als eerder deze week). Mike zegt hierover: “Die Polen hebben weleens in hun blote kont daar gestaan. Dan kan je wel tegen het bestuur zeggen ‘doe je best’, maar zulk gedrag gaat mij ook te ver.” Daarom wil Mike de overlastmelding dit weekend uitzetten bij collega’s: “Zij kunnen dit weekend even een rondje er langs rijden om bij overlast ze op de bon te gooien. Kijk, als het bestuur hun best doet, dan help ik wel even.” Over het dilemma wel of niet helpen bij het oplossen van maatschappelijk problemen zegt Mike dat de netwerkinspecteur daar strak instaat maar dat altijd

speelruimte voor hem blijft bestaan om daar zelf keuzes in te blijven maken: “Dat zijn vaak je eigen keuzes, bij iets complexere zaken vraag je advies, maar meestal ben jij het die beslist.”

11.00 uur. Wij maken te voet een rondje door de dorpskern. We lopen weer even langs de ex-collega in de ijssalon. We lopen vervolgens langs een paardrijwinkel. Deze ondernemer heeft in het verleden veel overlast gehad van graffiti. Mike vraagt aan de eigenaar of hier de laatste tijd nog problemen mee zijn geweest. De eigenaar geeft aan tegenwoordig hier helemaal geen last meer van te hebben, ook zijn er geen andere problemen die spelen. Mike en de ondernemer hebben het daarna kort over de verbouwing van de zaak. De eigenaar geeft aan het allemaal zelf te doen en hier veel tijd aan kwijt te zijn. Vervolgens gaan we langs een café op de hoek. In het café wordt altijd het ondernemerscafé gehouden. Mike gaat daar volgende week wat zeggen – daarom gaat hij even vragen hoe zo’n avond er precies aan toe gaat. Ook vraagt hij of hij bij een volgend horeca-overleg eens kan aanschuiven om zijn rol weer eens onder de aandacht te brengen.

We lopen terug naar de auto. Wij rijden met de auto verder door de buurt, onder meer langs een huis waar recentelijk is ingebroken: “Het is een vaste procedure om na een aantal maanden weer eens langs te gaan. Maar zo te zien is daar niemand thuis.” Ik vraag of Mike al deze gesprekken zelf doet. Hij vertelt mij dat dit wel zijn voorkeur heeft: “Ik kan zoiets ook uitzetten, maar zie liever zelf wie achter zo’n voordeur woont.” We rijden vervolgens door het bos waar een zorginstelling voor ouderen is gevestigd. Mike geeft aan hier eigenlijk nooit problemen te hebben. Slechts één keer was er een diefstal door personeel, maar dat personeelslid was op het moment van ontdekking ook al niet meer werkzaam daar. Hij komt dan ook vrijwel nooit bij de zorginstelling: “Ik heb wel vrij snel na mijn indiensttreding hier ook een contactpersoon gezocht, maar ik kom daar slechts zelden een kop koffie drinken.”

12.00 uur. Lunchen

12.45 uur. Mike leest zijn mail door. Hij probeert het bestuur van het recreatiepark nog te bereiken om de afspraak van aanstaande woensdag nog te verplaatsen. Hij krijgt helaas niemand te spreken. In de buurtbrigadierskamer heeft hij een gesprek met collega’s over de bezuinigingsmaatregelen van de gemeente. Ook belt hij de bewoner van het park terug om te vertellen over zijn gesprek met het bestuur. Hij stelt voor om hier woensdag nog even over verder te praten.

13.15 uur. Vertrek van kantoor richting de buurt.

13.30 uur. We gaan een bezoek brengen aan een ex-prostituë die vroeger verslaafd aan drugs en alcohol was. De vrouw is een tijd lang opgenomen geweest in een zorginstelling, maar woont nu al weer even op zichzelf. Mike parkeert de auto om de hoek en we gaan lopend naar het adres. Onderweg vertelt Mike dat de vrouw het moeilijk vindt om verleidingen te weerstaan. Zo heeft zij nog steeds contact met een jongen die haar verleid heeft om drugs te gebruiken en de prostitutie in te gaan. We bellen aan bij haar huis. De vrouw opent de deur en zegt druk te zijn met schoonmaken, maar we mogen wel even binnenkomen. Mike zegt dat hij gewoon even kort wil bijpraten. We ne-

men plaats op de bank terwijl de vrouw vertelt dat haar ouders nu op vakantie zijn en vanavond weer terugkomen. Ze vindt dat het goed met haar gaat, ook al drinkt ze nog steeds: “maar geen drugs meer voor mij.” Tussen neus en lippen door vertelt de vrouw dat ze nog wel even de vuilniszak vol bierblikken moet weg gooien voor haar ouders terugkomen. De vrouw biedt ons wat te drinken aan: “Willen jullie thee of misschien een biertje?” Mike zegt tegen de vrouw dat wij weer verder moeten. Zij begrijpt dit en zegt dan ook maar weer verder te gaan met schoonmaken.

Na het vertrek bij de vrouw vertelt Mike mij zich wel een beetje zorgen te maken over haar drankgebruik. Het is volgens hem geen aanleiding om hier nu direct melding van te maken, maar het is wel iets wat hij in de gaten wil houden. Hij neemt zich voor om over een tijdje weer eens langs gaan bij haar om te vragen hoe het gaat.

13.40 uur. We rijden een rondje door de buurt. In de auto wordt Mike aangesproken door een man op een grote herenfiets. De man zegt net bijna van zijn fiets te zijn gereden door een zwart busje met buitenlands nummerbord. Hij wijst in de richting waarheen het busje is vertrokken. Mike rijdt even langs de supermarkt om te kijken of hij het busje daar ziet staan. We zien geen zwart busjes staan waarop Mike zegt: “Ik kan ook niet echt wat met zo’n melding, tsja een zwart busje, daar zijn er wel meer van.”

14.00 uur. We vervolgen ons rondje door de buurt. Mike rijdt langs een huis waarvan de bewoonster door haar man is mishandeld. Bij het huis staat de moeder van een vrouw buiten met haar kleinkinderen klaar om in de auto te stappen. Hij vraagt de vrouw hoe het gaat met haar dochter. Volgens de moeder is er geen contact meer met de man. Mike geeft aan binnenkort wel eens langs te willen komen om te vragen hoe het gaat.

Verderop in de wijk spreekt Mike vanuit de auto een jonge moeder aan met een kind in een draagzak. Dankzij Mike is deze jonge moeder versneld in contact gekomen met de woningbouwvereniging. Hij vraagt na hoe het gaat met de huizenjacht. Zij geeft aan gereageerd te hebben op een woning in de buurt. Mike zegt nog wel even te zullen bellen met de woningbouwvereniging om te kijken hoe het ervoor staat.

Op de hoek verderop ziet Mike een andere bekende. Hij heeft de man geholpen bij de uithuisplaatsing van zijn zoon na geweldspleging. Hij roept naar de man dat hij binnenkort eens langskomt voor een kop koffie. Mike vertelt mij dat hij één keer in de zoveel tijd bij deze man langs gaat om gewoon even bij te praten.

We vervolgen de ronde. Mike neemt een mooie route door het buitengebied: “Als ik de tijd heb rij ik hier ook graag even langs, wel mooi hier hoor.” Mike rijdt voor mij nog even door naar de Time-Out, een grote discotheek in Gemert: “Zo dan weet je ook waar die zit.”

14.30 uur. Terug op kantoor. Mike praat met collega’s over de aanstaande veranderingen met de komst van de Nationale Politie. Mike streept onderwijl zijn taken af op zijn takenlijstje. Hij consta-

teert dat veel taken zijn gedaan. Al moet hij nog wel wat hennepdossiers aanvullen. Hij besluit dit op een ander moment te gaan doen.

15.00 uur. Einde dienst.

Dinsdag 11 juli 2011.

Dagdienst.

08.00 uur. Mike begint de dag met het checken van de mail. Ook bekijkt hij de mutaties van de nachtdienst, en neemt hij enkele sfeerrapportages door. Daarna verwerkt hij alvast een deel van zijn administratie. Om half negen is de briefing. In de briefing wordt niets besproken dat invloed heeft op de werkzaamheden van Mike voor vandaag.

09.00 uur. Op de buurtbrigadierskamer hebben de netwerkinspecteur en drie buurtbrigadiers (inclusief Mike) een gesprek over de vakantieplannen en de gevolgen daarvan voor de planning. Eigenlijk hebben ze allemaal nog veel overuren staan die ze op één of andere manier willen verzilveren. Mike drukt ondertussen de mutaties af die hij vandaag gaat behandelen. Ook zoekt hij in de verschillende systemen nog even verder naar meer informatie over deze meldingen.

09.15 uur. Mike wil graag contact opnemen met de Hulp Officier van Justitie om vragen te stellen over een bepaalde procedure met betrekking tot een mogelijke hennepkwekerij in zijn buurt. Mike ontdekt dat hij het nummer van haar niet in zijn telefoon heeft en vraagt daarom aan de anderen of zij dat misschien wel hebben. Mike wordt 'uitgelachen' dat hij als enige het nummer niet heeft. Na enkele flauwe grappen hierover belt Mike haar op. Er wordt niet opgenomen.

09.30 uur. Mike wordt door de receptie gevraagd om mee te lopen naar voren. Er heeft zich bij de ontvangstbalie een jongen gemeld. De jongen heeft verteld dat zijn vader met Mike heeft afgesproken dat hij even naar zijn scooter zal kijken. De jongen is pas in een dorp verderop aangehouden omdat hij een sportuitlaat onder zijn scooter heeft. Hij heeft hier toen een boete voor gekregen. Ook moet hij aanstaande vrijdag bij het politiebureau in het andere dorp zijn de scooter laten zien mét standaarduitlaat. De vader van de jongen heeft aan Mike gevraagd om ook even naar de scooter te kijken, zodat zij weten wat misschien nog meer veranderd moet worden.

Voor de deur staat een jonge pukkelige jongen met een helm op. Hij heeft zijn Yamaha Aerox voor de deur van het politie gestald. Mike vraagt waarom hij precies is aangehouden. Hij legt verlegen uit wat er is gebeurd. De jongen vertelt dat hij de scooter in deze staat heeft gekocht. Mike knikt en zegt tegen de jongen: "Als ik zo'n scooter zie rondrijden weet ik eigenlijk al per definitie dat ze te hard gaan. Als ik die uitlaat van je zo zie is dat ook geen standaarduitlaat. Deze scooter gaat denk ik wel zo'n 70 km/h." De jongen glimlacht. Mike geeft aan dat hij niets aan de boete kan doen. Hij zou het anders hebben gedaan, maar nu heeft hij daar niets over te zeggen. Zijn advies is om een standaarduitlaat onder de scooter te laten monteren, ook voor de eigen veiligheid. De jongen vraagt ook nog aan Mike of hij denkt dat zijn nummerbord juist bevestigd is. Het spatbord van de scooter is verwijderd waardoor het nummerbord aan de achterlamp hangt. Mike geeft aan dat zijn collega's uit het

andere dorp hier waarschijnlijk niet over zullen vallen. We nemen afscheid van de jongen en lopen weer naar binnen.

We lopen langs het secretariaat aan het begin van de gang. Mike legt uit dat bij een inval in een pand een slot is geforceerd. Mike legt aan één van de medewerkers van het secretariaat uit dat de rekening van de slotenmaker naar de eigenaar van het pand gestuurd moet worden: "Dat het tot tweemaal toe is onderverhuurd is het probleem van de eigenaar, hij moet de kosten maar verhalen op de onderhuurders."

Mike en ik lopen terug naar de buurtbrigadierskamer. Mike bekijkt daar op zijn computer kort de dagrapportage voor de belangrijkste gebeurtenissen in zijn buurt. Hij geeft aan mij aan snel te willen vertrekken richting de buurt. Voor vertrek naar de buurt zegt Mike grappend tegen mij: "Zo, gaan we vandaag eens even een hennepkwekerijtje oprollen." De netwerkinspecteur staat in de deuropening, maar lijkt het niet horen. Mik zegt daaropvolgend: "Laat het de netwerkinspecteur niet horen, dan begint hij te stuiteren."

09.45 uur. We gaan vandaag eerst op weg naar het recreatiepark voor een bezoek aan de uitbaatster van het naastgelegen recreatiecentrum. Dit weekend zijn vernielingen aangericht aan het hek rondom het privéterrein. De uitbaatster heeft al eerder aangegeven veel last te hebben van vernielingen op het parkeerterrein. Mike legt in de auto uit dat het recreatiecentrum een grote parkeerplaats heeft waar zowel bewoners als bezoekers van het recreatiepark hun auto parkeren. De parkeerplaats is echter privéterrein. Dit geeft de uitbaatster het recht om de slagboom op wisselende tijden te sluiten. Soms staan daardoor dan nog auto's op de parkeerplaats die niet meer wegkunnen. Boze autobezitters hebben al meerdere keren het hek aan de zijkant van het terrein kapot geknipt. Zo ook deze keer. We lopen langs het vernielde hek richting het recreatiecentrum. Bij binnenkomst blijkt de uitbaatster niet aanwezig te zijn. Wel is de barvrouw van het recreatiecentrum aan het werk. Ze legt ons uit wat er te zien is op de camerabeelden. Ze vertelt dat op de beelden alleen te zien is dat de (waarschijnlijke) daders met de auto weggrijden. Ze denk dat de daders vervolgens over het hek heen door de bossage naar de weg zijn gereden. Op de camera zijn helaas alleen schimmen te zien van de daders en de auto: "Maar waarschijnlijk zijn het wel de witte nummerborden (lees: Poolse nummerborden)" vult ze haar verhaal aan. We krijgen het mobiele telefoonnummer van de uitbaatster. We praten nog even verder over hoe het gaat bij het recreatiecentrum. De barvrouw geeft aan dat los van de vernielingen weinig problemen zijn: "Maar als het rustig is, gooien we gewoon dat hek dicht. Dat mogen we ook." We nemen afscheid van de barvrouw en geven aan de uitbaatster te zullen bel-len voor een afspraak.

Buiten op het parkeerterrein van het recreatiepark zien we een man voorbij fietsen. Mike groet hem. Mike vertelt mij dat hij de vader is van de jonge moeder die wij eerder tegenkwamen in het dorp. Zij woont met haar vriend en kinderen in een veel te klein huisje op het recreatiepark. Niet lang geleden heeft Mike daarom de woningbouwvereniging gevraagd om met spoed nieuwe woonruimte voor het gezin te zoeken. De vader keert om voor een praatje. Hij geeft aan dat de situatie nog altijd heel moeilijk is, vooral financieel. Het gezin heeft geen geld. Als er al geld is maakt haar vriend al het geld

op: “Ze hebben geen geld om het huis in te richten, dat moeten wij dan doen. We hebben er ten slotte maar één.” Mike geeft aan dat hij heel goed begrijpt dat de vader zijn dochter blijft steunen, maar dat ze dan ook niet écht geconfronteerd wordt met haar situatie. De vader is het eens met Mike: “We steunen haar ook alleen maar zo dat de kinderen geen last ondervinden van de situatie.” Mike wenst de vader sterkte en geeft aan nog even met de woningbouwvereniging contact op te nemen om te kijken hoe het staat met de zoektocht nieuwe huis: “We houden elkaar op de hoogte!”

10.15 uur. We vertrekken richting het dorp. Mike vertelt mij dat collega’s tijdens het festival Street Rock op zaterdag een meisje van vijftien jaar zwaar onder invloed op straat hebben aangetroffen. Hij wil graag een bezoek brengen aan de ouders van het meisje om te kijken wat voor een mensen dit zijn. We rijden door een nette buurt. We stoppen voor de deur van een grote vrijstaand huis. Voor de deur staat de caravan van de familie klaar voor vertrek. Beide ouders blijken thuis te zijn en nodigen ons uit om even een kop koffie te komen drinken. Nadat we op de bank in de woonkamer hebben plaatsgenomen vertelt Mike dat het voorval van afgelopen zaterdag hem verontrust. De vader geeft aan dat hij dit begrijpt, ook hem heeft het zorgen doen baren: “Maar we hebben er veel over gepraat hier in huis.”

De vader vertelt vervolgens honderduit over zijn eigen gedrag tijdens zijn jeugd. Hij begrijpt wel dat het kan gebeuren, maar praat er wel met haar over zodat ze de les zo snel mogelijk leert: “Ik bedoel praten hé, wel streng, maar niet slaan, dat heeft toch geen zin.” De moeder vertelt dat haar zoon heel anders is: “Van hem zou je juist willen dat hij meer erop uit trekt. Maar ja, zij ziet eruit als 18 en komt overal binnen. Ik vind eigenlijk dat ze zich nog heel netjes gedraagt. Ze drinkt misschien één, twee biertjes dan gaat ze over op fris. Maar ze heeft nu dus de smaak van bier te pakken.” De vader vertelt dat het afgelopen zaterdag ook niet alleen lag aan de alcohol: “Ze zegt heel weinig te hebben gedronken, maar ze heeft weed gerookt van een oudere man met krulletjes. Iedereen vond hem leuk, ook al haar vriendinnen. Ze hebben zelfs foto’s met hem gemaakt.” Mike luistert vooral naar de verhalen van de ouders. Hij geeft na het verhaal van de ouders aan wel benieuwd te zijn wie die man met de krulletjes is: “Het is niet de bedoeling dat dit vaker gebeurt.” De vader reageert hierop door nogmaals te zeggen dat zij beiden veel met de dochter praten: “en dan bedoel ik écht praten.” Mike vertelt dat hij de situatie in de gaten zal houden: “Als het vaker gebeurt zal ik voorstellen om Maatschappelijk Werk in te schakelen.”

De vader begint over zijn aanstaande vakantie. De familie vertrekt morgen op vakantie, waarheen weten ze nog niet. Mike zegt nog dat bij vakantie dit doorgegeven kan worden aan de politie, zodat wij dat weten. De vader acht dit niet nodig: “Wij letten hier allemaal op elkaars huis, als er een vreemde auto in de straat rijdt noteren we het nummerbord. Ook hebben we allemaal elkaars nummer en weten we wanneer wie op vakantie is. Zo kunnen we voor elkaar een beetje een oogje in het zeil houden.” Bij vertrek wordt Mike gebeld door de uitbaatster van het recreatiecentrum. Ze is pas donderdagmiddag of vrijdag weer aanwezig. Mike geeft aan dan wel tijd te hebben om langs te komen – zij moet maar aangeven wanneer haar het beste uitkomt.

10.45 uur. We rijden door de buurt langs een huis waar mogelijk hennep wordt gekweekt. Mike vertelt dat dit een tip is van een ex-collega. Alleen een tip is echter niet voldoende om tot actie over te gaan: "De zaak moet eerst 'geplust' (lees: meer informatie over verzameld worden) worden voordat wij hier actie op kunnen ondernemen. Maar dat vind ik eigenlijk zo'n onzin. Ik bedoel ik steek gewoon mijn snufferd door de brievenbus en ik ruik of het wat is. Als het wat is onderneem ik actie." Er is niemand thuis. We rijden terug naar het bureau.

11.00 uur. Aankomst op het bureau.

In de buurtbrigadierskamer is de medewerkster communicatie persberichten op aan het stellen. Ze merkt op dat het nieuwsbericht over een opgerolde hennepkwekerij oud nieuws is: "Het is vorige week al gebeurd, en er komt nu pas een bericht over." Mike grapt over zijn aanwijzing voor een andere hennepkwekerij: "Wil je nieuw nieuws hebben? Hier: Vanmiddag hennepkwekerij opgerold. Zo vers van de pers. Niks wachten tot die zaak geplust is."

Mike heeft een mail ontvangen van de medewerkster van het Centrum voor Jeugd en Gezien over het probleemgezin waarvan de dochter vorige week haar moeder heeft aangevallen. De medewerkster heeft de mail geïnterpreteerd alsof zij de vorige keer niets met de melding hebben gedaan. Zij geeft in de mail aan dat dit helemaal niet het geval is. Mike probeert haar te bellen om uit te leggen dat hij dit niet bedoelde. Hij wilde juist aangeven dat medewerking van zowel de ouders als de dochter volgens hem een voorwaarde is om opnieuw energie in het gezin te investeren. Ze neemt niet op. Mike zegt tegen mij dat hij het later nog wel een keer probeert.

11.15 uur. Mike heeft vandaag een afspraak met een ambtenaar van de gemeente om te spreken over het recreatiepark. Hij weet alleen niet meer precies hoe laat de afspraak vanmiddag gepland staat. Hij wil graag op de fiets de wijk in. Daarom is het wel handig om hier eerst duidelijkheid over te hebben. Mike belt de ambtenaar maar er wordt niet opgenomen. Mike print het buurtwerkplan. Hij geeft het aan mij om door te nemen. Zelf gaat Mike verder met het beantwoorden en lezen van interne mail. Ik lees het buurtwerkplan door. In het plan valt op dat de aandachtspunten van de politie niet overeen stemmen met de problemen van de buurt. Ik vraag Mike of hij kan uit te leggen hoe dat kan: "Dat komt omdat die gegevens op een hele aparte manier verzameld worden, het is heel selectief. Alleen de problemen die overeenkomen met de problemen die de politie (en de gemeente) constateert kunnen toegevoegd worden als aandachtspunten. Als de gemeente bijvoorbeeld ergens hinder van ondervindt kunnen zij in overleg met ons aandachtspunten toevoegen aan de regionale prioriteiten Maar niet alle problemen horen bij ons. Ook zou het kunnen dat maar een heel beperkt deel van de bevolking ergens hinder van ondervindt. Neem de verkeersader door het dorp. Daar kunnen wij dan niets mee, en dat doen we dan ook niet."

In het buurtwerkplan staan diverse (structurele) overleggen benoemd. Ik vraag wat zo al wordt besproken in deze overleggen. Mike geeft aan dat in de meeste overleggen met partners vooral wordt teruggekoppeld wat inmiddels is gedaan met lopende zaken: "Zo blijf je op de hoogte van de situatie." Als er nieuwe casuïstiek is dan kan het hier ook besproken worden legt hij uit: "Maar meestal is

het zo dat deze casuïstiek inmiddels al telefonisch is besproken en dat duidelijk is wie het gaat oppakken." Uit de overleggen komen vooral vragen naar meer informatie voort. Deze vragen kan de politie vaak beantwoorden, al hoewel dat wel afhankelijk is van de afspraken (lees: convenanten) met deze partijen en de aard van de informatie.

Mike vertelt dat hij bij het dorpsoverleg en het integrale buurtoverleg vooral aanwezig is om te kijken of er zaken spelen waarmee hij mogelijk te maken heeft of gaat krijgen. Het aanwezig zijn bij deze overleggen kan vooral helpen bij het beter begrijpen van de problemen in de buurt, denkt Mike. De meeste zaken die tijdens deze overleggen worden besproken vragen echter niet om politie-inzet. Mike acht de overleggen vooral van nut omdat je als buurtbrigadier je hier makkelijk aan de buurt kan presenteren: "In zo'n overleg kan je nog wel even toelichten wat van je verwacht kan worden, je kan je profileren als de buurtbrigadier."

Mike geeft aan dat sommige overleggen alleen maar gaan om buurtactiviteiten. Bij deze overleggen is zijn aanwezigheid niet echt nodig is: "Dan is het handig om misschien in de eerste vijf minuten even uit te leggen wie je bent en wat je doet. En belangrijk: dat je altijd bereikbaar bent in het geval er iets aan de hand is." Toch geeft Mike aan ook bij deze overleggen toch wel vaak langer te blijven dan strikt noodzakelijk. Soms blijf je langer zitten, die twee uur maakt mij niet uit en het wordt door de anderen gewaardeerd. Het komt ook het vertrouwen in de politie ten goede. Als mij bijvoorbeeld daar iets gevraagd wordt en ik zeg ja, dan doe ik dat ook. Want wat ik beloof, dat doe ik."

12.00 uur. Mike heeft een gesprek met netwerkinspecteur over het ondernemerscafé waar Mike morgen kort gaat spreken. De netwerkinspecteur vindt het een goed initiatief van Mike om hier heen te gaan: "Daar kan je nog beter jezelf in beeld brengen bij de ondernemers, en je kan weer eens andere spreken. Al ken je er natuurlijk al een hoop." Mike vertelt dat hem gevraagd is om in uniform te komen: "De voorzitter van het ondernemerscafé heb ik de keuze gelaten. Zij zei: ik hou wel van mannen in uniform, dus kom maar in uniform. Ik heb wel gezegd dat ik geen biertje ga drinken dan, dat kan ik niet doen als ik het uniform aan heb."

12.15 uur. Lunch.

13.00 We parkeren de auto weer bij de kerk om vanaf daar de buurt in te lopen. Het eerste adres wat we gaan bezoeken is het café waar wij vorige week ook al waren. Mike geeft aan te denken dat de problemen met Bavaria nog niet opgelost zijn. Hij kan zich niet voorstellen dat de horecaondernemer nu wel een tapvergunning zal hebben. Mike zegt dat hij nu dan toch echt een proces-verbaal zal gaan opmaken. Het is vervolgens aan de gemeente om de sanctie vast te stellen. Bij aankomst heeft de vrouw van de horecaondernemer net de lunch op tafel gezet. Mike zegt dat hij wel eerst even een rondje door de buurt maakt zodat zij eerst rustig kunnen lunchen.

We lopen vanaf het café aan het dorpsplein een zijstraat in waar diverse winkels zijn gevestigd, waaronder een snackbar en één van de beter lopende cafés. Als we langs de snackbar lopen vraagt de snackbareigenaar of we een kop koffie bij hem komen drinken. We gaan zitten en krijgen een kop

Douwe Egberts koffie. “Dat is nog eens andere koffie dan op het bureau” zegt Mike. De snackbareigenaar vertelt over het verloop van Street Rock. Hij geeft aan eerder dicht te zijn gegaan omdat op het terrein van het festival een fritestent stond. Ook vertelt hij te hebben gehoord dat er een plan is om op de hoek van de straat een nieuwe snackbar te vestigen. Mike is hier verbaasd over en het lijkt hem helemaal niet verstandig. Hij zegt dat hij eens zal navragen bij de gemeente hoe dit precies zit: “Dat kan toch niet de bedoeling zijn. In Helmond zie je dat ook veel. Maar dat is helemaal niet goed voor de ondernemers.”

Mike vraagt aan de snackbareigenaar of de laatste tijd nog problemen zijn geweest. Die geeft aan weinig last te hebben: “Nee het is rustig in Gemert-Laarbeek, toch?” Mike wijst vanuit de snackbar naar de overkant. In het pand aan de overkant woont boven de eigenaar van het pand en daaronder is een groenteboer gevestigd. Beide liggen al een tijdje met elkaar in de clinch, vertelt Mike. Volgens Mike is de eigenaresse van de zaak het beu om de hele tijd een strijd te moeten voeren met de eigenaar van het pand. De snackbareigenaar zegt hierover: “Ach, ja daar heb ik geen last van. Ik vraag hem altijd gewoon de auto weg te halen op de drukke momenten en dat doet hij dan netjes. Het ligt ook aan haar, zij is zo’n schijnheilige. Ik bedoel die kras op zijn auto, ik weet niet zeker of ze het heeft gedaan, maar ik vermoed van wel. Ik heb het haar ook gezegd: je moet van andermans spullen afblijven.” Mike zegt dat het de laatste tijd wel beter gaat tussen beiden.

De snackbareigenaar geeft aan de laatste tijd wel veel last te hebben van het uitgaanspubliek dat vanaf het café naast de snackbar met de taxi vertrekt naar Helmond: “Het zijn er maar een paar die zoveel lawaai maken. Maar de fietsen parkeren ze naast de snackbar, en ik slaap daar boven. Bij het vertrek en terugkomst wordt ik wakker door het lawaai.” Hij zegt een camera te willen ophangen zodat hij het in de gaten kan houden wie precies de lawaaimakers zijn: “Als ik dan zie wie de herrieschoppers zijn, spreek ik ze daar eerst op aan, en als ze het dan nog een keer doen zullen ze het weten.” Mike geeft aan dat dit niet de beste oplossing te vinden. Beter kan de snackbareigenaar proberen met de gemeente en de café-eigenaar afspraken te maken over het stallen van de fietsen: “Misschien kan het op het kerkplein, dat is een veel betere plek daarvoor.”

13.45 uur. We besluiten om later dan gepland weer terug te lopen naar het café op de hoek van de straat. De vrouw van de horecaondernemer vraagt of wij een kop koffie willen. “Nee dank je, wij hebben net koffie op. Doe mij maar een colaatje” zegt Mike. De horecaondernemer is zich aan het omkleden. In de tussentijd spreken we met zijn vrouw over het meisje dat ‘out’ was gegaan op Streetrock. De eigenaresse geeft aan dat de vader van het meisje op straat verschrikkelijk boos is geworden op het meisje. Ook geeft zij aan verbaasd te zijn dat het meisje alcohol heeft kunnen kopen: “Wij vragen altijd naar een ID op het moment dat we denken dat iemand nog niet de leeftijd heeft om te drinken. Dit zou eigenlijk toch niet mogen gebeuren op zo’n festival.” Mike geeft haar gelijk. Hij zegt dit te zullen aankaarten bij de evaluatie van het festival.

De horecaondernemer komt naar beneden gelopen en gaat zitten aan tafel. Ook hij begint eerst over het verloop van Streetrock, en hoe dronken enkele personen waren. Na enkele minuten over het de gang van zaken in het dorp te hebben gehad, vraagt Mike of het is gelukt met de vergunning. De ho-

recaondernemer geeft aan er nog niet uit te zijn met Bavaria: "Het gaat om een financiële kwestie waar we nu nog niet uit zijn, ik verwacht hier wel uit te komen, maar ik weet niet binnen welk termijn." Mike geeft aan hem niet langer uitstel te kunnen geven: "Er zit er niets anders op voor mij dan een proces-verbaal te schrijven. De gemeente zit achter mijn voddens aan, dus ik kan daar echt niet langer mee wachten, dat heb ik je de vorige keer al verteld." De horecaondernemer knikt begrijpend en geeft aan dat het hem eigenlijk ook niet zoveel uitmaakt. Het is in ieder geval niet zijn grootste probleem. Hij vertelt te willen stoppen met beide tenten omdat het hem veel te veel kopzorgen oplevert: "Het gaat hier niet goed meer, en dit café is onderpand voor het hotel (verderop in de straat). Bavaria is eigenaar van het andere pand en wil dat verkopen. Maar dat gaat niet van de één op de andere dag." De eigenaar geeft aan te proberen tot de verkoop van het pand zijn hoofd boven water te houden. Mike geeft aan dat hij hoopt dat het pand snel verkocht kan worden.

14.45 We lopen vanaf het café richting de C1000 . We lopen naar achteren om aan de bedrijfsleider te vragen of alles goed gaat de laatste tijd. De eigenaar geeft aan dat er geen bijzonderheden zijn en vraagt naar de vakantieplannen van Mike. "Pas over tweeënhalve week ga ik weg" zegt Mike. Dan bedenkt de eigenaar dat hij wel een vraag heeft. Afgelopen zaterdag heeft één van de leveranciers een boete gekregen omdat zij blijkbaar de parkeerwijzer verkeerd had ingesteld. Door Streetrock was het nogal een chaos op de parkeerplaats. Om die reden is ook min of meer afgesproken dat niet té streng gecontroleerd zou worden op deze dag. Nu zijn toch bonnen geschreven. De bedrijfsleider geeft aan graag te willen weten wie dat heeft gedaan.

Mike geeft aan dat de politie in ieder geval niet de bonnen heeft geschreven: "De gemeente handhaaft de blauwe zone tegenwoordig, dus ik kan me niet anders voorstellen dan dat de dorpswachten deze bonnen hebben geschreven." De eigenaar belt met de leverancier om te vragen of zij meer informatie heeft over de boete. De leverancier vertelt inderdaad een bon te hebben gekregen voor het verkeerd instellen van de parkeerkaart. Ze weet niet of de gemeente of de politie deze bon heeft uitgeschreven. Mike en de bedrijfsleider laten de zaak rusten.

De bedrijfsleider begint vervolgens over de diefstal van een portemonnee in de C1000. Mike herinnert zich dat het slachtoffer ook op het politiebureau aangifte heeft gedaan. De bedrijfsleider vertelt precies te weten hoe de diefstal is gegaan. De bejaarde vrouw werd afgeleid door de ene man, terwijl de andere snel de portemonnee pakt uit haar rollator: "Er zijn camerabeelden, die hangen in de kantine." We lopen naar de kantine om de foto's te bekijken. Op de foto's zijn twee mannen zichtbaar. Mike vraagt of de politie al in het bezit is van deze foto's. "Volgens mij niet" antwoordt de eigenaar. Mike geeft aan graag de foto's ook te ontvangen zodat zij gebruikt kunnen worden in de briefing: "Ik kom volgende week wel even langs anders, of je kan ze even mailen."

We praten op de gang nog even verder over de enorme stijging van de drankomzet door de toename van het aantal Poolse arbeiders. De eigenaar vertelt dat de zaken heel goed gaan: "De drank is niet aan te slepen, ik verkoop nu zelfs Pools bier. En die gasten zuipen direct een halve liter op voordat ze hier weer in de auto stappen." Mike: "Oh ja, dat heb je wel eerder gezegd, we hebben toen ook een keer een alcoholcontrole hier uitgevoerd, maar daar is toen niemand bij gepakt. Het is wel iets om in

de gaten te houden.” De bedrijfsleider geeft aan dat de Polen weleens als bedreigend worden ervaren door het personeel. Vooral omdat ze vaak met een hele groep tegelijk binnenkomen, maar eigenlijk gebeurt er bijna nooit iets.

15.00 uur. We lopen naar buiten richting de auto. We zijn nog geen honderd meter onderweg als de medewerkster van het Centrum Jeugd en Gezin belt. Mike legt haar meteen uit dat hij helemaal niet heeft bedoeld dat het Centrum voor Jeugd en Gezin niets heeft ondernomen, maar dat hij niet wil dat hulp wordt ingezet als de dochter geen medewerking verleent. De medewerkster begrijpt het en vertelt wat de huidige stand van zaken is. Zij heeft de medewerker van Maatschappelijk Werk net gesproken, en hij gaat contact opnemen met het gezin. De medewerker van het Maatschappelijk Werk heeft zijn voorgesteld om samen met Mike een bezoek te brengen aan het gezin, vooral voor zijn veiligheid, zo zegt zij. Mike geeft aan dat hij hierover contact zal opnemen met medewerker van. Na het telefoongesprek zegt Mike tegen mij dat het kantoor van het maatschappelijk werk niet ver weg is. Mike geeft aan meteen even bij hem langs te willen lopen.

Op de weg naar het kantoor van het Maatschappelijk Werk vertelt Mike dat hij niet denkt dat hij mee hoeft te gaan voor de veiligheid. Hij vindt het vooral belangrijk om bij zulke problemen duidelijk een blok te vormen: “Je moet even aangeven dat het Maatschappelijk Werk en de politie op één lijn zitten.” Bij aankomst is de medewerker van het Maatschappelijk Werk aan de telefoon. Wij wachten in de gang even tot hij is uitgesproken.

15.15 uur. We nemen plaats in het kantoor. De medewerker van het Maatschappelijk Werk begint ons het verhaal uit te leggen over de gezinssituatie. Mike vertelt vervolgens wat bij zijn laatste bezoek is gezegd en waarom hij opnieuw contact hierover heeft gezocht met Centrum voor Jeugd en Gezin. De medewerker van het Maatschappelijk Werk is van mening dat de dochter het zichzelf moeilijk maakt door kansen op veranderingen te laten liggen. Beiden zijn het er over eens dat het onmogelijk is voor het gezin om op deze manier door te gaan: “Zij moet eigenlijk gewoon weg uit dat tuinhuisje.” De medewerker van het Maatschappelijk Werk legt uit dat zijn voorstel is om volgende week samen een bezoek te brengen: “In het gesprek worden de opties voorgelegd en leggen wij nog een keer uit wat van de hulpverlening en van de politie verwacht kan worden.” Mike vindt dit een goed plan: “Dit is de enige optie om dit probleem op te pakken. Ze zullen dit ook zelf moeten doen.” Mike en de medewerker van het Maatschappelijk Werk kijken in de agenda om een moment te prikken. Volgende week hebben ze al samen een overleg gepland staan. Beiden vinden het handig om na dit overleg samen langs te rijden bij het gezin.

15.45 uur. We vertrekken vanaf het kerkplein richting bureau.

16.00 uur. Op het bureau heeft Mike een kort gesprek met netwerkinspecteur over het bezoek aan de horecaondernemer. De netwerkinspecteur geeft aan de problemen van de horecaondernemer te begrijpen, maar dat het ook niet langer te tolereren is. De medewerkster van het JPP komt de buurtbrigadierskamer binnenlopen om even bij te praten. Na dit gesprek vraag ik aan Mike wat voor een gevolg het proces-verbaal heeft voor de horecaondernemer. Mike geeft aan dat de gemeente nog

weinig beleid heeft op dit gebied. De netwerkinspecteur verwacht dat de gemeente bestuursdwang zal opleggen, de bedragen hiervoor liggen wettelijk vast. Vervolgens zal de politie telkens moeten handhaven: "De gemeente is op dit gebied veel minder ver dan bijvoorbeeld de gemeente Amsterdam" vertelt de netwerkinspecteur. De netwerkinspecteur is hier nog bezig om de gemeente aan te zetten plannen te maken over bijvoorbeeld de grootte van de terrassen. Hij legt uit dat de politie nu de proces-verbalen moet schrijven en de gemeente daar vervolgens mee aan de bak moet.

Ik praat met Mike nog kort na over het bezoek aan de C1000. Mike vertelt dat bij de C1000 veel winkeldiefstal door hen zelf wordt afgedaan: "Als het mensen uit het dorp zijn, spreken ze deze zelf aan." Voor andere gevallen geldt dat ze vaak geen aangifte doen. Het hoort bij het runnen van een supermarkt: "Als ik het hier vergelijk met Helmond valt mij op dat sowieso hier veel meer zelf wordt opgelost. Burgers stappen in Gemert veel minder snel naar de politie."

Mike heeft een gesprek met een collega die sinds kort ook buurtbrigadier is. De formele benoeming vindt binnenkort plaats. Ze vertelt dat zij niet precies weet wie bij de ceremonie aanwezig zijn. Mike zegt: "Ik wil die bloemkolen wel op je schouder doen hoor, als daar niemand tijd voor heeft." Waarop de collega reageert: "Dan kom je zeker met échte bloemkolen aan!"

16.30 uur. Mike werkt zijn administratie bij. Het lukt niet om vandaag al het papierwerk te doen. De rest van de administratie bewaart hij voor donderdagochtend.

17.00 uur. Einde dienst.

Vrijdag 14 juli 2011.

Dagdienst.

Ik kom pas laat op het politiebureau aan doordat de hoofdweg naar Gemert is afgesloten. Als ik aankom vertelt Mike mij dat hij vanochtend al vroeg is begonnen. Hij heeft zijn mail al gelezen en de nieuwe wijk scan bekeken. Om half negen was de briefing. Hieruit zijn geen actiepunten voor Mike naar voren gekomen. Mike vertelt mij dat hij vanochtend voor mijn komst ook aangiften heeft verwerkt in één van de hennepdossiers.

09.00 uur. Mike heeft op het bureau afgesproken met de uitbaatster van het recreatiecentrum om te spreken over de vernielingen op haar parkeerterrein. De uitbaatster vertelt dat op de videobeelden een nummerbord is te zien en het merk van een auto die de kant van het hek op rijdt. De camera staat niet op het hek gericht waardoor niet honderd procent zeker is dat de bestuurder van deze auto de dader is van de vernielingen. Ook vertelt de uitbaatster dat zich een getuige bij haar heeft gemeld. Mike vraagt of zij kan vragen of de getuige zich wil melden bij het bureau: "Als we die gegevens hebben en ze wijzen dezelfde kant op dan kunnen we er wat mee."

De uitbaatster en Mike zijn het er over eens dat een structurele oplossing moet worden gevonden voor de vernielingen op het parkeerterrein. Mike legt uit welke mogelijkheden daarvoor zijn: "Je kan met de gemeente het er eens over hebben of een extra parkeerplaats voor het recreatiepark kan

worden gerealiseerd. Daarvoor kan je contact opnemen met mijn contactpersoon bij de gemeente. En als hij het niet kan, weet hij wel iemand die daarover gaat." Een andere optie is een slagboom installeren, maar dat kost veel geld. Ook kan de nagedacht worden over het verleggen van de ingang naar het bospad. De uitbaatster zegt daar al over te hebben nagedacht: "Ik heb het met Staatsbosbeheer daarover gesproken, en die zien dat niet zitten."

De uitbaatster vraagt of het niet mogelijk is om boetes uit te schrijven voor het illegaal parkeren op het terrein: "Daar bedoel ik eigenlijk mee dat jullie boetes gaan uitschrijven, ik kan dat niet zelf doen." Mike weet niet of dit zomaar kan, en zegt hierover geen beloftes te willen doen. Hij ziet daarbij ook enkele praktische bezwaren: "Ik weet niet hoe wij kunnen zien wie daar wel mag parkeren en wie niet." Mike weet wel dat dat het bestuur over wielklemmen beschikt. De uitbaatster geeft aan voor het gebruik van wielklemmen niet zoveel te voelen: "Zij hebben daar slechte ervaringen mee, bedreigingen en zo. Daar zit ik niet echt op te wachten."

De uitbaatster zegt binnenkort contact op te zullen nemen met de gemeente. Ze geeft aan wel graag een vervolgspraak te willen maken met Mike: "Mail me maar even na terugkomst van je vakantie, dan praten we wel even verder." Voordat de uitbaatster vertrekt geeft ze aan dat op de parkeerplaats waarschijnlijk wordt gedeald: "Dan stopt er een auto, daar komt dan kort daarna een andere auto en een scooter bijstaan. Vervolgens rijden ze alle drie weer weg." Op Mikes vraag wanneer dit gebeurt antwoordt zij dat het vooral in de weekenden gebeurt. Mike geeft aan dat de politie hier wel werk van moet maken: "OK, hmm .. dan kunnen we daar weleens gaan posten. Misschien vanuit jullie wel. Mocht je nummerborden of iets dergelijks kunnen opschrijven dan graag."

09.45 uur. We lopen terug naar de buurtbrigadierskamer. Mike bekijkt zijn mail. Ook zoekt hij het telefoonnummer op van de vreemdelingepolitie. Hij wil even bellen met de vreemdelingepolitie omdat hij al een tijdje geleden het verzoek bij hen heeft neergelegd om op het recreatiepark twee huizen te controleren. Daarover heeft hij tot nog toe niets terug gehoord. Daarom belt hij even na wat met zijn verzoek is gedaan tot nu toe. Het blijkt dat zijn verzoek helemaal niet is opgepakt. Na het gesprek geeft Mike aan dat hij het dan maar via bovenaf gaat uitzetten: "Dan ga ik het via de OPC daar uitzetten, in plaats van via mijn contactpersoon vreemdelingepolitie."

Op de buurtbrigadierskamer praten we bij over het ondernemerscafé van gisteren. Mike vertelt enthousiast over de avond: "Het was een succes, ik was om twaalf uur thuis. Het was echt erg leuk." Mike vertelt dat hij drie minuten op 'de stoel' op het podium in het café heeft gesproken over zijn werk als buurtbrigadier. Vervolgens zijn vooral onderwerpen behandeld die weinig te maken hebben met zijn rol in de buurt. Zo was er bijvoorbeeld een discussie over het voordeel van het verzekeren tegen ziekte binnen je bedrijf. Naderhand is hij blijven hangen om met verschillende ondernemers te praten. In totaal was bij de bijeenkomst circa zeventig man aanwezig: "Er waren veel bekenden, maar ook personen die ik nog niet kende, zoals mensen die vanuit huis werken en enkele agrariërs. Tegenover de kerk hier verderop zit een groot bedrijf waar ik binnenkort nog eens langs ga. Hij is nog geen contactpersoon van mij."

Ook spreken we nog even over 'het kattenprobleem' op het recreatiepark: "Het bestuur heeft uitgelegd hoe het zit. Jarenlang is het huishoudelijk reglement niet gehandhaafd, waardoor het kattenprobleem steeds groter is geworden. Nu moet het bestuur wel handhaven. De vrouw van de bewoner van het park vindt dit wel begrijpelijk. Hijzelf is het niet eens met het huishoudelijk reglement. Op een gegeven moment bleef het bestuur maar het verhaal uitleggen, en hij zijn verhaal. Dat schoot echt niet op. Toen heb ik gezegd: of het reglement moet aangepast worden of het blijft zo. Daar moet over besloten worden. Daarna moest ik weg, dus ik weet niet hoe het precies is afgelopen."

Mike geeft aan dat hij niet echt meerwaarde zag van zijn aanwezigheid bij het overleg: "Ik heb nog wel gezegd dat de bedreigingen niet getolereerd worden. Maar de bewoner zei dat het helemaal niet zo bedoeld was. Ik ga ook de volgende keer wel zeggen dat ik bij dit soort gesprekken er niet meer bij hoef te zijn. Anders kan ik daar de hele week wel gaan zitten. Ik bedoel: ze moeten eerst zelf maar zulke dingen gaan doen, en als het echt niet lukt dan help ik. Maar als ik geen meerwaarde heb, behalve dat het gesprek vijf minuten sneller verloopt dan hoef ik daar écht niet te zijn."

10.15 uur. Mike heeft een afspraak op het politiebureau met een ambtenaar van de gemeente. De ambtenaar van de gemeente is belast met het recreatiepark. Dit betekent dat hij zich bezighoudt met wildbouw op het park en de vergunningverlening. Ook is de ambtenaar ingehuurd als projectleider bij het RIEC. De ambtenaar en Mike hebben het eerst over het verloop van de voorgaande strategische overleggen tussen de politie en de gemeente. Ze concluderen dat de discussie tot nu toe alleen maar is gegaan over welke rol bij welke partij past, zonder daaraan concrete afspraken te verbinden. "Op 23 augustus in de kleine driehoek zal dit waarschijnlijk weer het geval zijn" zegt de ambtenaar.

De ambtenaar vraagt hoe het zit met het plan om een vreemdelingencontrole te houden. Mike vertelt dat zijn vraag niet is opgepakt door de vreemdelingepolitie, maar dat hij nog wel graag een afspraak wil plannen voordat hij op vakantie gaat: "Ik ga dit nu via de OPC regelen." De ambtenaar is het ermee eens dat het goed zal zijn om dit op korte termijn op te pakken: "Zowel jullie als wij hebben daar mensen zitten die we willen controleren, jij daar voor de hennepkwekerij, wij voor die Roemenen die daar zitten."

Vanuit zijn rol als projectleider RIEC stelt de ambtenaar aan de orde dat het misschien voor Mike interessant is om ook andere 'bekenden' in de gaten te gaan houden. Mike reageert niet op dit advies. De ambtenaar legt uit dat het RIEC momenteel weinig kan doen omdat het er naar uitziet dat het niet aantoonbaar is dat het hier gaat om georganiseerde misdaad. Hij merkt op dat het vooral komt doordat de informatie die vanuit de verschillende partijen wordt aangeleverd niet volledig is: "Wij zien heel goed wat er gebeurt. Jij en ik hebben informatie die voldoende is om het project door te zetten, maar die informatie is niet bij het RIEC. Terwijl hier wordt bepaald of het onderzoek wordt vervolgd. Ik heb ze ook gezegd dat wij met onvolledige informatie geen volledige analyse kunnen draaien."

De ambtenaar denkt dat bij andere personen in de organisatie misschien nog wel meer informatie ligt. Daarmee doelt hij op het RIO en de DIC-er die niet alle informatie doorgeven aan het RIEC en de

gemeente: "Misschien ligt er ook nog informatie bij de netwerkinspecteur en de afdelingschef die niet gedeeld wordt." Mike reageert hierop door te zeggen dat hij dat ook niet weet, maar wel weet hij hoe ze er beiden erin zitten: "Zij vinden dat de problemen op het recreatiepark veel te veel vanuit het strafrecht worden benaderd. Tijdens de overleggen wordt een hele rits aan activiteiten genoemd die door de politie uitgevoerd moeten worden. Daar zijn zij het niet mee eens. Dat vinden zij trouwens hoor. Ik pak op wat ik kan oppakken."

Mike geeft vervolgens aan dat hij teleurgesteld is over het feit dat de ambtenaar in een overleg met de netwerkinspecteur en de afdelingschef heeft laten vallen dat Mike het observatieteam wil gaan inzetten: "Dat heb ik ten eerste niet gezegd en ten tweede wordt ik vervolgens bevraagd wat ik precies met je heb besproken." De ambtenaar biedt zijn verontschuldiging aan en geeft hij aan dat hij dit niet als drukmiddel heeft willen gebruiken. Het was meer bedoeld om aan te geven dat er initiatieven zijn, maar dat deze wel moeten passen binnen de strategie die in het overleg wordt gekozen. Mike zegt dat het daar naar zijn idee niet veel mee te maken heeft. Toen heeft hij ook al gezegd dat hij gewoon doorgaat met zijn werk op het recreatiepark: "Ik ga niet wachten totdat zij wat hebben besloten in het overleg."

Mike pakt een lijst erbij met enkele namen waarvan hij meer informatie wil hebben. Het zou handig zijn om bijvoorbeeld een foto van deze personen te hebben. De ambtenaar geeft aan dat hij dit eenvoudig kan regelen bij de gemeente. Mike kan dit zelf ook doen maar de ambtenaar benadrukt dat hij dit graag voor hem wil doen. Mike maakt een kopie van de namenlijst voor de ambtenaar zodat hij daarmee aan het werk kan. Ook stelt Mike voor om eens samen op pad te gaan om op het recreatiepark eens goed rond te gaan kijken. De ambtenaar is het helemaal eens met dit plan. Er worden direct twee data vastgesteld om samen te gaan kijken op het recreatiepark. Ook vertelt de ambtenaar dat hij vindt dat Mike z'n adoptant wel heel weinig informatie aanlevert over het wel en wee op het recreatiepark. Mike geeft aan dat dit inderdaad zo is: "Ik ga met de netwerkinspecteur om de tafel zitten om te bespreken of de adoptant niet meer vrijgemaakt kan worden hiervoor, want zo werkt het niet."

11.30 uur. We lopen terug naar de buurtbrigadierskamers. Op de buurtbrigadierskamer praten we na over het gesprek met de ambtenaar: "In principe mogen we alles met hem delen, alleen geen CIE-informatie. We hebben namelijk een convenant. Maar in de praktijk doe ik dat niet altijd, zeker niet na zo'n voorval. Ik ga in het vervolg rekening mee houden wat ik zeg tegen hem. Sommige dingen hoeft hij ook gewoon niet te weten." Het samen op stap gaan vindt Mike vooral handig om even af te stemmen waar zij beiden mee bezig zijn: "Dat weten we nu niet precies van elkaar, hij weet al helemaal niet wat ik daar allemaal heb gedaan. Ook is het goed om het gevoel te houden dat we samen ergens aan werken." Mike vult aan dat de ambtenaar een lastige positie heeft omdat hij twee petten op heeft: één die van projectleider RIEC en de ander als de gemeenteambtenaar.

Mike geeft aan tegenwoordig wel veel van zijn tijd te besteden aan het recreatiepark: "Ik moet daar nu ook wel gaan uitleggen dat het bestuur mij niet overal maar bij kunnen betrekken. Ik zie dat nu

meer en meer gebeuren. Op korte termijn moet ik aan hen duidelijk maken dat ik dat niet kan doorzetten.”

12.00 uur. Lunch

12.30 uur. Mike belt met de gemeente over het proces-verbaal naar aanleiding van zijn bezoek aan de horecaondernemer. Hij wil weten wat zij precies van hem willen ontvangen hierover. Ook vult Mike een dossier aan met informatie over een mogelijke hennepkwekerij. Voor de rest verwerkt Mike nog wat achterstallige administratie.

14.00 uur. Einde dienst.

Observatieverslag Buurtbrigadier Twan

Dinsdag 2 augustus 2011.

Middagdienst.

Twan werkt sinds 1994 bij de politie Brabant Zuid-Oost. Hij is afkomstig uit de noodhulp (als zogeheten noodhulpbrigadier) en is nu sinds drie en een half jaar de buurtbrigadier. Sinds een jaar is hij buurtbrigadier van 'zijn' huidige wijk in Eindhoven. In deze wijk wonen ongeveer 4000 inwoners. De wijk bestaat uit een oud en een nieuwer gedeelte. In het oude gedeelte zijn de problemen hoofdzakelijk gecentreerd rondom drugs(handel) en prostitutie (tippelen). Het nieuwe gedeelte van de wijk kampt vooral met overlast van drank- en drugsverslaafden, GGZ-E 'klanten' en hanggroepen met veel criminele jongeren.

12.30 uur: Ik vertel Twan wat het doel van het onderzoek is en hoe de komende vijf dagen zullen verlopen. Twan noemt de partijen met wie hij regelmatig samenwerkt. "Iedere week ben ik in het wijksteunpunt aanwezig om vragen van burgers te beantwoorden. Meestal is er niet zo'n grote toeloop van burgers. Het zijn veelal dezelfde mensen die het steunpunt bezoeken. Belangrijker vind ik het dat mijn belangrijkste netwerkpartners – de gemeente en de woningbouwcorporatie – aanwezig zijn. Hierdoor kan ik burgers die vragen hebben, die niet voor de politie zijn, direct doorverwijzen naar de gemeente of de woningbouwcorporatie. Laatst was er bijvoorbeeld een probleem met de vuilnisbakken. Een man klaagde dat de vuilniszakken naast de vuilnisbak werden gezet. Hij vond dat ik dat maar moest oplossen. Omdat de woningbouwcorporatie en de gemeente over deze kwestie gaan, kan ik meteen de man doorverwijzen. Dit soort problemen zijn niet voor ons bedoeld. Daarnaast 'onderhoud' ik zo op simpele wijze het contact met mijn netwerkpartners. Wanneer je namelijk korte lijntjes hebt, krijg je sneller dingen bij de ander voor elkaar."

Naast het wijksteunpunt heeft Twan te maken met bemoeizorg en het woon overlast team (WOT).

- Bemoeizorg is een gezamenlijk initiatief van de gemeente, politie, de GGZ, de GGD, welzijnsorganisaties en verslavingszorg. Bemoeizorg richt zich op zogeheten zorgmijders, ofwel mensen die vereenzamen, dak- en thuislozen, mensen die een gevaar vormen voor zichzelf en hun omgeving en mensen die stelselmatig overlast veroorzaken. De politie wordt vertegenwoordigd in het bemoeizorgteam door een collega van Twan. Twan kan een casus via die collega aanmelden voor bemoeizorg.
- Het WOT is er voor mensen die overlast veroorzaken 'vanuit huis'. Doel van het WOT is om ernstige woonoverlast te voorkomen en te bestrijden. In het WOT zitten eveneens verschillende partners, zoals de GGZ, gemeente en woningcorporaties. In het WOT zit een netwerkinspecteur namens de politie die namens de buurtbrigadiers 'cases' kan inbrengen.

Twan is tevreden met de samenwerking met zijn contactpersonen bij de gemeente en de woningbouwcorporatie. Ons contact is vooral functioneel. Wanneer we elkaar nodig hebben, zoeken we elkaar op." Volgens Twan is samenwerking met andere partijen soms noodzakelijk om 'dingen' voor elkaar te kunnen krijgen.

“We hebben een tijd lang last gehad van een man die de hele buurt terroriseerde. Hij stalkte vrouwen, veroorzaakte rommel in de buurt en zou graffiti spuiten. De woningcorporatie had al een aantal klachten gekregen van omwonenden. Op enig moment kregen wij die klachten binnen. Strafrechtelijk konden we weinig tegen de man beginnen want we hadden weinig bewijs. Maar we konden wel de aangiften en meldingen van bewoners doorgeven aan de woningcorporatie zodat zij een uithuiszettingsprocedure konden starten. Ik heb vervolgens een sfeerrapportage gemaakt waarin ik inderdaad heb aangegeven dat deze man in grote mate overlast veroorzaakte. De man is toen uiteindelijk uit huis geplaatst. De buurt heeft nu geen last meer van hem. Kortom, door samenwerking krijg je zaken sneller voor elkaar.”

Maar Twan erkent ook dat ketenpartners niet altijd hetzelfde belang hebben. “Een man bedreigde een vrouw uit mijn wijk. Het ging uiteindelijk zo ver dat de vrouw haar huis uit is gevlucht. De vrouw wilde geen aangifte doen. De woningbouwcorporatie ziet in dit soort zaken niet in waarom ze in actie moeten komen. Zolang de huur netjes wordt betaald en de wijk geen overlast ondervindt, vinden zij het prima.”

12.45 uur: Twan geeft aan dat hij morgen samen met zijn netwerkinspecteur een gesprek heeft met een burger in zijn wijk. “Deze man klaagt over overlast van zijn Somalische burens. Volgens hem veroorzaken de Somaliërs overlast. Ze zouden veel lawaai veroorzaken en rommel maken. De vorige buurtbrigadier is anderhalf jaar met deze man bezig geweest. Het probleem is namelijk dat de man geen aangifte doet en ons niet belt wanneer het probleem zich voordoet. Maar hij komt wel langs het bureau om te klagen dat zijn burens de avond ervoor geluidsoverlast hebben veroorzaakt. Maar dan kunnen wij er weinig meer aan doen. De man leeft ook in onvrede met de woningbouwcorporatie. De woningbouwcorporatie zou volgens de man ook te weinig doen om de problemen op te lossen. Dit is echter niet het geval. De woningcorporatie heeft ook aangegeven dat de man direct zijn klachten bij hen moet melden. De woningcorporatie heeft zelfs aangegeven dat ze ’s nachts willen komen kijken wanneer de man problemen ervaart. Maar de man blijft steeds achteraf klagen. Het vervelende is dat deze man nu ook de gemeente heeft benaderd. Hij heeft een brief naar de gemeenteraad gestuurd waarin staat dat wij niet ontvankelijk zouden zijn voor zijn klachten. Ook de woningbouwcorporatie krijgt ervan langs. Onze korpschef heeft hij ook al meerdere brieven gestuurd. Dit heeft ertoe geleid dat onze afdelingschef wil dat we met deze man in gesprek gaan. Om wat meer ‘gewicht’ aan het gesprek te geven, neem ik mijn netwerkinspecteur mee. Ik hoop dat we de man kunnen overtuigen dat hij echt direct een klacht moet indienen wanneer hij de overlast ervaart. Maar ik heb er een hard hoofd in. Het is mijn voorganger ook nooit gelukt om dit bij deze man aan het verstand te brengen en ik vrees dat het mij ook niet gaat lukken.”

13.00 uur: Ik vraag aan Twan in hoeverre het hem lukt om politiecapaciteit te regelen voor bepaalde problemen die in zijn wijk spelen. Twan: “Je moet iedere keer je netwerker warm maken voor wat er speelt in je wijk. En het hangt ook af van de prioriteiten die er gesteld worden binnen de afdeling. In mijn wijk heb ik bijvoorbeeld veel last van drugsdealers en minder last van hanggroepen. Maar op afdelingsniveau is prioriteit gegeven aan overlast jongeren.”

Dat betekent dus dat ik bijna nooit capaciteit kan krijgen om drugsdealers aan te pakken, terwijl ze wel vaak overlast veroorzaken en burgers nota bene zien dat er op straat wordt gehandeld! Ik had onlangs een wijk-aandachtspunt gemaakt om drugspandjes in de gaten te houden maar dit punt is dus afgekeurd.”

13.30 uur: Twan is bezig met het afhandelen van zijn mail. Vandaag is zijn eerste werkdag na twee weken vakantie. Hij heeft zich voorgenomen om niet meer al zijn e-mail tot in de detail door te nemen. “Je kunt het toch niet allemaal bijhouden”, aldus Twan. Twan legt uit dat hij een buurtbrigadier is die veel zelf oppakt en ook niet vies is van recherchewerk. Twan: “In principe probeer ik alle aangiften uit mijn wijk door te nemen en waar mogelijk een onderzoekje in te stellen. Het voelt heel verkeerd dat wij als politie iedereen vragen om aangifte te komen doen, terwijl 80% van de zaken wordt geseponneerd. Onlangs kreeg ik de aangifte voor me van een meneer van 84 jaar oud uit mijn wijk. Tot twee maal toe is zijn uitkering gejat van de bank. Door een ongelukkige samenloop van omstandigheden heeft meneer nu een schuld van bijna 15.000 euro. Bij ons beland zo’n aangifte op de stapel en wordt er uiteindelijk niets mee gedaan. Dat kan toch niet? Dus ik ben onlangs naar de operationele chef gegaan en heb gevraagd of dit opgepakt kon worden. Maar oplichtingszaken hebben volgens hem geen prioriteit. De OPC zegt dat ik het zelf maar moet oppakken. Dit is echter voor mij alleen onbegonnen werk. Omdat de man een huurachterstand had, heb ik via mijn contacten bij de woningcorporatie geregeld dat de man niet uitgezet zou worden. Daarnaast heb ik de man geadviseerd om tegen de seponering bezwaar aan te tekenen bij justitie.”

13.45 uur: Ik vraag aan Twan of hij wel eens IGP (informatie gestuurde politie) voorstellen doet. Twan laat merken dat hij geen voorstander is van IGP. “Een IGP voorstel duurt veel te lang. Eerst moet je een heel plan schrijven, vervolgens moet het plan worden goedgekeurd en daarna moet er nog capaciteit voor gevonden worden. Wanneer je dus bijvoorbeeld informatie wilt hebben over een bepaald pand waarbij je het vermoeden hebt dat er gedeald wordt, kun je zo twee tot drie weken verder zijn alvorens er capaciteit voor wordt vrijgemaakt. Dan ben je veel te laat! Dealers worden ook steeds slimmer. Ze weten tegenwoordig dat wij minstens een aantal weken nodig hebben voordat we pas voldoende informatie hebben om een zaak tegen hen te beginnen. Een slimme dealer dealt daarom een maand en stopt vervolgens een maand. Zo slim zijn ze. Hetzelfde geldt voor woninginbraken. Woninginbraken vinden plaats in golven. Twee weken vinden er veel woninginbraken plaats en vervolgens gebeurt er een maand helemaal niets. Met een IGP voorstel lukt het je gewoon niet om binnen twee weken capaciteit te regelen. Dus zodra er eenmaal extra surveillance is geregeld in de wijk, zijn de inbrekers allang gevlogen.”

14.00 uur: Een collega van het bedrijfsbureau loopt binnen in de kamer van Twan. Een Poolse man heeft zich gemeld met het verhaal dat hij benadeeld is door een andere Poolse man in Nederland: De Pool had voor 1500 euro een auto gekocht in Nederland. Toen hij de auto wilde ophalen, bleek de auto nergens te bekennen. Twan tegen zijn collega: “Dit lijkt me meer een civiele zaak waar wij niets mee van doen hebben.”

14.30 uur: Koffiepauze.

15.00 uur: Samen met een collega rijdt Twan naar een woning in Eindhoven buiten zijn wijk. In de woning zou zich mogelijk een meisje van 15 bevinden die bij jeugdzorg uit Breda is weggelopen. De politie van Breda heeft de politie van Eindhoven verzocht om het meisje te gaan halen en aan hen over te dragen. Aangekomen bij de woning opent een oudere vrouw de deur. Het meisje blijkt bevriend te zijn met de zoon van de vrouw. De vrouw heeft haar zoon en het meisje al een tijdje niet gezien. Mogelijk bevinden ze zich buiten Eindhoven. De collega van Twan noteert het verhaal en geeft aan dat hij ergens deze week nog een keer langskomt. Vervolgens rijden we nog even door de wijk van Twan. We stoppen bij een groep jongeren die aan de rand van een park hangt. Twan stapt uit de auto en maakt een praatje met ze. De jongeren willen weten of Twan een fijne vakantie heeft gehad. Na een kort praatje rijden we verder. In de auto vertelt Twan dat er enkele jongeren bij deze hanggroep zitten die 'carrière' aan het maken zijn binnen het criminele circuit." Die ene jongen in dat groene shirt heeft een paar keer op de uitkijk gestaan bij een woninginbraak. Hij heeft overal lak aan. Met hem gaan we nog veel te maken krijgen. En die jongen die me aansprak, moet zich binnenkort bij de rechter verantwoorden voor een aantal diefstallen en berovingen. Ik vind het ook grappig dat ze vragen hoe mijn vakantie was. Want ik heb hen niet verteld wanneer ik op vakantie zou gaan. Op de een of andere manier gebeurt er namelijk van alles in mijn wijk wanneer ik er niet ben. Soms denk ik wel eens dat ze weten wanneer ik wel of niet in dienst ben."

15.50 uur: We rijden terug naar het bureau. Onderweg krijgt Twan het bericht binnen dat er in de buurt van de rondweg een naakte man zou lopen. Twan draait de auto en we rijden terug. Na een tijdje zoeken is geen spoor van de naakte man te bekennen.

16.30 uur: We zijn terug op het bureau. Ik vraag aan Twan in welke burgernetwerken hij deelneemt. Twan geeft aan dat er in zijn wijken geen wijkplatforms of buurtverenigingen zijn. Wel is hij bezig om samen met de netwerkinspecteur een 'veiligheidsoverleg' op te zetten. "Het doel hiervan is om burgers meer bij ons werk te betrekken en het initiatief ook meer bij burgers neer te leggen. In andere wijken hebben ze bijvoorbeeld een burgerwacht opgericht naar aanleiding van een inbraakgolf. Burgers houden met elkaar toezicht en bellen ons wanneer ze iets verdachts zien. Ideaal."

Twan ervaart dat burgers het fijn vinden wanneer je veel zichtbaar aanwezig bent in de wijk. "Daar ben ik tenslotte ook voor", aldus Twan. Maar volgens Twan is het als wijkagent ook wel eens goed om juist niet zichtbaar de wijk in te gaan. "Uiteindelijk vind ik dat het resultaat moet tellen. Af en toe ga ik bewust in burger de straat op en ga ik bij een paar pandjes observeren. Alleen dan heb je kans dat je een inbreker of een dealer kunt pakken. De keerzijde is dat je dan niet zichtbaar bent in de wijk terwijl je weldegelijk in de wijk aan het werk bent. Bovendien heb je ook werkelijk kans dat je er een pakt. Ik had laatst bijvoorbeeld toen ik in burger aan het werk was twee mensen aangehouden voor een poging tot inbraak. Je kunt weliswaar niet bewijzen dat ze ook daadwerkelijk wilden inbreken maar je hebt wel een belangrijk signaal afgegeven naar de inbrekers."

16.45 uur: Twan krijgt een telefoontje van zijn contactpersoon van verslavingszorg. De medewerker van verslavingszorg krijgt geen contact meer met een cliënt. Het is niet duidelijk of de man wel of niet thuis is.

Zijn medicijnen heeft hij in ieder geval niet gekregen waardoor de man mogelijk in de problemen kan komen. De psychiater maakt zich daar zorgen over. De medewerker van verslavingszorg vraagt daarom of Twan een keer langs wil gaan bij de man. Twan stemt in en belooft dat hij even langsgaat bij de man. Ik vraag aan Twan waarom hij langsgaat en het niet gewoon aan verslavingszorg overlaat. Twan: "Ik ken deze man niet en ik vind het wel belangrijk dat ik dit soort mensen ken. Daarnaast kan de man volgens de psychiater gekke dingen gaan doen wanneer hij z'n medicijnen niet inneemt. Wat dat betreft heb ik er dus wel een zeker belang bij dat we deze meneer weer vinden."

Twan vindt dat de geestelijke gezondheidszorg in Nederland vreemd georganiseerd is. "Als wij iemand van straat plukken en naar de spoedopvang brengen, kost het ons tussen de twee en drie uur wachten en overdragen. Het probleem is namelijk dat we niet zomaar weg kunnen als we iemand hebben afgeleverd. Eerst moet er een overdracht plaatsvinden en moet de GGZ een 'intake' doen. Daarna pas kunnen we weer vertrekken. Veel van mijn collega's hebben geen zin om drie uur te wachten in een psychiatrisch ziekenhuis. Het is zonde van je tijd. Daarom nemen ze zo'n geestelijk zieke man mee naar het bureau en gaat hij achter een dikke deur totdat een medewerker van de GGZ hem meeneemt. Maar je begrijpt wel dat zo'n persoon van het wachten in een cel nog veel gekker wordt. Dus voor het welzijn van de patiënt zou het beter zijn wanneer wij zo'n iemand direct naar de GGZ kunnen brengen en zij het daarna van ons overnemen. Maar dat is kennelijk in Nederland niet mogelijk."

Ik vraag aan Twan hoe de samenwerking verloopt tussen verslavingszorg en de politie. "Ik heb zelf niet zoveel aan de medewerker van verslavingszorg. Het lukt deze medewerker niet echt om contact te krijgen met die verslaafden. Hij zou de persoon moeten zijn die een veel beter contact heeft met die mensen dan ik. Sterker nog, dat weet ik wel zeker. Tijdens overleggen hoor ik altijd terug van mijn netwerker dat hij informatie inbrengt in het bemoeizorg-overleg dat van mij afkomstig is. Hij biedt zelf dus geen enkele meerwaarde aan mijn werk of aan de samenleving. Toch denkt zijn baas waarschijnlijk dat hij goed werk levert want in ieder overleg weet hij wel weer informatie van mij zo te brengen, alsof het lijkt dat het zijn informatie is." Ik vraag aan Twan of hij dat niet vervelend vindt. "Ik vertel hem natuurlijk niet meer zoveel als ik in het begin deed. Maar aan de andere kant kan het mij niet zoveel interesseren. Ik heb mijn strepen toch al lang verdiend."

17.00 uur: Twan legt uit dat hij vindt dat de regionaal georganiseerde recherche meer gebruik zou kunnen maken van de kennis en informatie van buurtbrigadiers. "Laatst waren ze bezig met een zaak naar een bewoner uit mijn wijk. Ik vind het vreemd dat ze mij niet op de hoogte brengen van dat onderzoek. Ze waren op zoek naar de verblijfplaats van de vriendin van deze man terwijl ik die al lang wist. Je ziet dat de afstand tussen de recherche en 'wij op straat' te groot is. Bovendien zou ik ook informatie voor hun kunnen verzamelen. Criminelen kijken niet raar op als ik door de wijk fiets. Ze kennen mij. Maar wanneer een andere agent door de straat rijdt, of rechercheurs in burger, zullen ze veel meer achterdochtig zijn."

17.30 uur: Avondeten.

18.15 uur: We rijden in een politieauto door de wijk van Twan. Twan legt uit dat hij een gebruikelijke route heeft en dat hij nog even langs een mevrouw wil rijden die geklaagd heeft over 'overlast' van de bovenburen. Op zichzelf is dit niet zo bijzonder, zij het niet dat Twan weet dat de bovenbuurman is opgepakt en in de gevangenis zit. Ook de zoon van de bovenbuurman zit vast. Volgens de mevrouw zouden er jongeren in de woning zitten. Ik ben heel benieuwd of ze me daar meer over kan vertellen."

18.30 uur: We rijden door de wijk van Twan. Op enig moment stopt hij bij een appartementencomplex. "Hier woont de mevrouw die last heeft van haar bovenburen", legt Twan uit. Twan loopt eerst naar een geparkeerde Mercedes met een buitenlands kenteken. De Mercedes ziet er oud en vervallen uit; er groeit onkruid rond de banden en de auto is wat groenig uitgeslagen. Twan: "Ik had stadstoezicht al gevraagd of ze deze auto willen weghalen maar kennelijk hebben ze dat nog niet gedaan." Twan noteert een en ander in zijn notitieblok. Vervolgens lopen we het appartementencomplex binnen. De vrouw woont op de tweede verdieping en wacht ons al op. Eenmaal binnen legt de vrouw uit dat ze behoorlijk veel last heeft van haar bovenburen. Zowel 's avonds laat als 's morgens vroeg hoort ze heel veel gebonk van boven komen. Ook hoort ze mensen door de kamer lopen. Ze heeft al een keer iemand aangesproken of ze wat stiller wilden zijn maar daar werd niet op gereageerd. Volgens de mevrouw is er al eens eerder politie geweest. "Toen liepen de jongeren hard weg via de nooduitgang", aldus de vrouw. De vrouw klaagde ook dat er onlangs fietsen gestolen waren in de gemeenschappelijke hal op de begane grond. Twan noteert alles in zijn notitieblok en vraagt de vrouw om vooral de politie te bellen wanneer ze weer last heeft van de jongeren. Daarnaast legt Twan uit dat hij een keer bij de jongeren langsgaat: "Maar dat doe ik niet nu, anders weten ze direct dat u geklaagd heeft. Daar kunt u last van krijgen."

19.00 uur: We rijden 'surveillerend' door de wijk. We worden aangehouden door een buurtbewoner, genaamd Frits. Frits is bevriend met Joris, een andere bewoner in de wijk van Twan. Joris heeft een jaar vastgezet vanwege het verbouwen van hennep. Volgens Twan is Joris hiertoe gedwongen door een andere man maar durfde Joris geen belastende verklaring tegen hem af te leggen. Zodoende is Joris door de rechter veroordeeld. Frits vertelt dat Joris nog steeds lastig gevallen wordt door Henk, een andere wijkbewoner. Joris en Henk hebben al een paar maanden ruzie maar volgens Frits wordt het steeds erger. Twan stelt een aantal vragen en noteert een en ander op zijn notitieblok. Volgens Frits is hij nu zelf ook betrokken bij de ruzie: "Ik vind echt dat Henk te ver gegaan is. Als ik hem weer zie, timmer ik 'm op z'n bek. Ik rijd 'm dood!" Twan geeft aan dat het niet verstandig is om hem iets aan te doen en dat hij 'er boven' moet staan.

19.10 uur: Terwijl we nog steeds in gesprek zijn met Frits, krijgt Twan een melding binnen dat er bij een pand een steen door het raam is gegooid door twee jongens op een scooter. Het blijkt dat het een straat bij ons vandaan is. Twan neemt snel afscheid van Frits en rijdt vol gas richting het adres. Binnen 15 seconden staan we voor het adres. De ruit zit vol barsten, maar de steen is er niet doorheen gekomen. Een aantal buurtbewoners staat voor het huis.

Twan doet het raampje van de auto open en vraagt hoe de jongens eruit zien. Volgens een buurtbewoner gaat het om een blanke en een licht getinte jongen. De blanke jongen droeg een petje. Twan vraagt hoe lang geleden het gebeurd is. Tien minuten aldus de omstanders. We rijden snel door om in de buurt een aantal rondjes te rijden. Ondertussen komen we ook andere eenheden tegen die richting het huis rijden. De jongens of de scooter zijn nergens te bekennen. We rijden terug en Twan stapt uit om een kort buurtonderzoek te houden. Twan noteert in zijn notitieblok wat omstanders gezien hebben. Vervolgens bellen we aan bij het woonhuis maar niemand doet open. Twan kent het huis. "Het is een pand dat wordt bewoond door hoofdzakelijk Somaliërs. Er wordt hier veel QAT - een legale drug waarbij je op bladeren van een plant kauwt- gebruikt. Drie weken geleden werden er ook al op twee verschillende dagen stenen door de voorruit gegooid". De omwonenden spreken er schande van dat er zoveel overlast wordt veroorzaakt door de bewoners van het pand. Twan: "Wanneer u weer last heeft, moet u ons direct bellen. Ik heb een aandacht vestiging gemaakt voor dit pand. Dat betekent dat wanneer u belt met een klacht over dit pand, wij direct met spoed komen kijken."

20.30 uur: We rijden terug naar het bureau. Twan klopt op het bureau de getuigenverklaringen in. Daarnaast maakt hij een mutatie over zijn gesprek met Frits. Twan: "Ik zet wel even in het systeem dat Frits heeft gezegd dat hij Henk wil doodmaken." Twan geeft aan dat Henk heeft aangegeven dat hij wel wil verhuizen naar een andere buurt in de stad. "Maar de woningbouwvereniging heeft dit verzoek afgewezen. Toen ik dit hoorde, heb ik via mijn contact bij de woningcorporatie, de klantmanager, gevraagd of ze dit besluit wilden herzien. Het is anders in mijn beleving wachten totdat de situatie escaleert. Nu maar hopen dat er bij de woningbouwvereniging nog iets meegedaan wordt."

21.30 uur: Einde dienst.

Maandag 8 augustus 2011.

Kermisdienst.

17.00 uur. Twan heeft vandaag een zogeheten kermisdienst. Dit betekent dat hij paraat moet staan wanneer er buiten het kermisterrein openbare orde problemen ontstaan. Twan vindt het nogal 'onzinnig' dat er tien agenten zijn ingeroosterd om paraat te staan terwijl er in zijn beleving nooit iets gebeurd. "De kermis is zelf verantwoordelijk voor de veiligheid op het terrein. Ze hebben bijvoorbeeld ook eigen beveiligers op het terrein rondlopen. Ze kunnen het makkelijk zelf aan". Twan is daarom voornemens om met een andere collega buurtbrigadier werk voor de wijk te gaan doen. "We moeten een jongen ophalen die nog twee maanden moet zitten. Ik heb hem gisteren opgezocht en hij heeft van mij nog een dag de tijd gekregen om van iedereen afscheid te nemen en vakantie te nemen op zijn werk. Op die manier hoop ik iets van krediet op te bouwen bij dit soort jongens. Daarnaast moeten we ook nog even langs bij een andere jongen die nog twee weken moet zitten." Twan gaat eerst achter de computer zitten om zijn e-mail te lezen en de recente verblijfplaats van de laatste jongen in kwestie op te zoeken.

Twan vertelt dat hij afgelopen week het door jongeren bewoonde appartement gesloten heeft. “Ik heb de gezamenlijke recherche gebeld en gevraagd of ze aan de eigenaar van het appartement -die in de gevangenis zit willen vragen of er jongeren mogen wonen. De man heeft aangegeven dat hij dat absoluut niet wil. Dus heb ik even aan een aantal jongens van de noodhulp gevraagd of ze met mij het appartement willen sluiten. Ik heb er gewoon een nieuw slot in laten zetten. Binnen in het pand lagen overigens nog wat attributen waaruit blijkt dat er gedeald werd in het pand.”

Twan laat een e-mail zien. “Afgelopen maand werd een collega van mij door de afdelingsleiding over de e-mail beloond omdat hij veel mutaties had aangemaakt. Ik ben toen eens gaan kijken naar de mutaties die deze collega had aangemaakt. Ik ben toen bijna van m’n stoel gevallen. In de meeste mutaties stonden maar een of twee regels tekst, vaak nog slecht geschreven ook. En sommige mutaties gaven geen nieuwe informatie. Dan vraag ik me wel eens af waar we nu precies heen willen met de politie. Kwaliteit lijkt steeds minder belangrijk te worden.”

17.30 uur: Twan vertelt dat hij Joris en Henk bij buurtbemiddeling heeft aangedragen. “Dat is een project van de gemeente gericht op het oplossen van conflicten in de wijk. Ik hoop dat door buurtbemiddeling het probleem kan worden opgelost. Ik krijg namelijk steeds meer signalen van buurtbewoners dat het uit de hand dreigt te lopen tussen die twee.” Ik vraag aan Twan of buurtbemiddeling een effectief instrument is. “In 75% van de gevallen worden de conflicten daadwerkelijk opgelost. In 25% van de gevallen dus niet. Ik vind het over het algemeen wel een behulpzaam instrument om in te zetten. Het probleem is alleen dat beide partijen wel mee moeten willen werken.”

Ik vraag aan Twan hoe het is afgelopen met de wijkbewoner die klaagt over zijn Somalische burens. Twan zou afgelopen woensdag samen met zijn netwerker een gesprek met de man hebben om hem te vertellen dat de politie alleen iets voor hem kan betekenen als hij de overlast direct meldt. Twan geeft aan dat het gesprek weinig geholpen heeft. “De man vindt dat wij niet voor zijn belangen opkomen. Hij begreep niet dat wij hem niet kunnen helpen. Het enige wat hij hoeft te doen is ons direct bellen wanneer hij overlast ervaart. Maar dat doet hij steeds maar niet. Volgens mij is die man niet te helpen. Hij heeft een probleem met zichzelf. Het jammere is alleen dat hij in toenemende mate de publiciteit opzoekt. Het beste zou zijn wanneer de man zou verhuizen naar een andere wijk.”

17.45 uur: We rijden richting het hoofdbureau om de briefing voor de kermisdienst bij te wonen. Onderweg horen we over de portofoon dat een vrouw een vriendin van haar heeft neergestoken. De vrouw zou op de vlucht zijn en in een bepaald type auto rijden. Omdat we op een doorgaande weg van Eindhoven rijden, besluit Twan om de auto in de berm te rijden en enige minuten te posten. “Misschien komt ze zo wel voorbij rijden.” Na twintig minuten wachten rijden we uiteindelijk door naar het HB.

18.15 uur: Wanneer we aangekomen zijn op het hoofdbureau is de briefing inmiddels afgelopen. Twan heeft gister ook al een kermisdienst gedraaid dus weet wat hem te doen staat. We halen onze lunchpakketjes op en rijden naar het eerste adres om een jongen op te halen.

18.30 uur: We zijn aangekomen bij het huis van de jongen, Sido genaamd die nog een aantal dagen moet 'zitten'. Twan belt aan en de vader van de jongen doet open. "Hij is er niet." Twan kijkt de man verbaasd aan. "Hoezo", zegt Twan, "Ik had een afspraak met Sido dat ik hem vandaag rond etenstijd zou ophalen." De vader van de jongen legt uit dat zijn zoon er vandoor gegaan is en een briefje heeft achtergelaten dat hij zich de volgende ochtend bij het bureau gaat melden. Twan is zichtbaar geïrriteerd. "Zodra uw zoon thuiskomt, bel me dan. Ik heb tot vanavond laat dienst. Ik heb uw zoon gematst door hem nog een dag de tijd te gunnen om vakantie te nemen op het werk en om van iedereen afscheid te nemen. Maar zodra ik hem nu zie lopen pluk ik hem zonder pardon van de straat." Twan zegt de vader van de jongen gedag en we stappen de auto in. In de auto zegt Twan: "Het liefst laat ik hem nu even lopen en haal ik hem in de kerstperiode op. De meeste jongens vinden het in de regel verschrikkelijk om dan in de bak te zitten. Ik maak nooit meer afspraken met die jongens. Ik doe het niet meer!"

19.00 uur: We staan inmiddels in een andere straat. De collega van Twan parkeert het dienstvoertuig terwijl wij aanbellen. Een jongen doet open. Twan herkent hem meteen en legt uit dat de jongen nog twee weken moet zitten of 450 euro moet betalen. De jongen sputtert tegen en geeft aan dat hij enkele weken geleden met een collega van Twan een afspraak heeft gemaakt dat hij de boetes later mag betalen. Twan: "Ok, dan zullen we dat op het bureau uitzoeken. Je gaat nu met ons mee naar het bureau en dan bellen we onze collega." De moeder van de jongen is overstuur en wil dat de jongen blijft. Maar Twan is resoluut en neemt de jongen mee de auto in. We rijden richting het bureau alwaar de jongen via de arrestanteningang naar binnen geleid wordt. Ondertussen pleegt Twan een telefoontje. De collega in kwestie geeft aan dat hij zeker geen afspraken met deze jongeman heeft gemaakt. De jongen moet dus twee weken blijven.

20.00 uur: Nadat de administratieve handelingen die horen bij het in bewaring stellen van de jongen zijn afgerond, rijden we richting de kermis. We lopen over de kermis. Twan hoopt dat hij Sido nog tegenkomt. "Dan kan hij gelijk mee", aldus Twan. Het is nog niet echt druk op de kermis. Tijdens ons rondje over de kermis lopen we langs de projectleider die de operationele leiding heeft over de tien agenten die kermisdienst hebben. Volgens de projectleider -die zich in een commandocontainer bevindt aan de rand van de kermis- is het broodnodig dat de politie aanwezig is. "Je weet nooit wat er kan gebeuren. Wij zijn er om de veiligheid van burgers te garanderen. Dat is onze taak. Je kunt niet alles overlaten aan beveiligers. Wij zijn veel beter opgeleid en geoefend om conflicten te voorkomen. Maar ook kunnen wij criminele activiteiten zoals drugsdeals veel beter herkennen." De projectleider laat zien dat een van de beveiligers een steeksleutel van minstens vier kilogram zwaar gevorderd heeft van een van de bezoekers van de kermis. Twan: "Die is vast van een van de kermisexploitanten." Daarnaast heeft een bezoeker van de kermis een gevonden portemonnee afgegeven bij een van de beveiligers. De projectleider geeft de portemonnee aan Twan. "Willen jullie deze naar het hoofdbureau brengen? Er zit nog vijftig euro in." Na een kort praatje vertrekken Twan, zijn collega en ik weer van de kermis. Wanneer we terug naar de auto lopen zegt Twan dat hij het onzinnig vindt dat er zoveel politiecapaciteit wordt ingezet voor de kermis.

“Voor een projectleider is dit het meest belangrijke wat er nu is. Hij wil een goede beurt maken op het hoofdbureau. Het is puur belangrijk willen zijn. De capaciteit die is vrijgemaakt voor de kermis is gewoon absurd.”

In de auto bekijkt Twan de portemonnee. Hij vindt een verzekeringskaartje. “Hij is van iemand uit mijn wijk. Laten we kijken of de betreffende persoon thuis is.” We rijden naar het adres wat op het verzekeringskaartje staat. Niemand blijkt thuis te zijn. Twan: “We gaan niet naar het hoofdbureau hoor. We brengen de portemonnee wel naar ons eigen bureau, dan voeren we de portemonnee in en kan de eigenaar deze bij ons ophalen.”

21.00 uur: Twan en zijn collega horen over de portofoon dat er nog steeds onderzoek wordt gedaan naar een winkeloverval van vanmiddag. Een man - een bekende van Twan- heeft diverse goederen gestolen uit een winkel en daarbij een beveiligingsmedewerker met een mes bedreigd. De man zou vervolgens zijn gevlucht met een gele auto. Twan kent de man omdat hij in ‘zijn’ wijk gewoond heeft en weet ook wie zijn vriendin is. Gedurende de avond heeft Twan dan ook al meerdere keren informatie doorgegeven aan zijn collega’s die op zoek zijn naar de man, zoals informatie over zijn mogelijke verblijfplaatsen en de mensen met wie hij omgaat. Twan en zijn collega besluiten om te gaan helpen met het onderzoek en rijden -tegen de opdracht van de projectleider in om in de buurt van de kermis te blijven- naar een ander stadsdeel om daar op zoek te gaan naar de gele vluchtauto (“dan rijden we wel wat harder terug om sneller bij de kermis te zijn”). Twan: “Als we de auto vinden, weten we waarschijnlijk ook waar hij te vinden is.” Twan geeft aan dat het belangrijk is om nu werk te maken van deze winkeldiefstal omdat de zaak morgen anders op de stapel met andere zaken komt te liggen en daarmee niet de aandacht krijgt die het verdient. We rijden in een buurt waar volgens Twan de vriendin van de verdachte woont. In het buurtje staan een aantal gele auto’s. Twan voert de nummerborden in van de gele auto’s die we tegenkomen maar geen van de auto’s staat op naam van de verdachte of zijn vriendin.

22.00 uur: We rijden terug naar het bureau om een hapje te eten. Twan gaat achter de computer zitten en zoekt in het opsporingsprogramma BVO naar de gele auto. Ergens in een mutatie van een jaar terug over een buurtonderzoek elders in de straat waar we een gele auto aantreffen, vindt Twan de informatie die hij zoekt: “Een van de auto’s die we hebben ingevoerd blijkt van de vriendin van de verdachte te zijn. De auto staat alleen niet op haar naam. In de mutatie staat zelfs dat wanneer de auto voor de deur staat, de vriendin thuis is.” Twan geeft de informatie door aan zijn collega’s die nog altijd met de zaak bezig zijn. Zijn collega’s rijden toevallig in de buurt en besluiten om een huiszoekingsbevel te gaan organiseren. Twan geeft nog een tip mee: “Hij knijpt er zeker tussenuit, hij is mij al een keer ontkomen. Zorg er dus voor dat je dus ook in de achtertuin een mannetje hebt staan!”

23.15 uur: We stappen weer de auto in en rijden terug naar de kermis. Bij de kermisuitgang staan we te wachten op het einde van de kermis. Een collega van Twan vertelt over zijn ervaringen op een landelijk politiebureau: “Er gebeurt veel minder. Er zijn minder meldingen en er spelen minder problemen in de wijken. Maar als er wat gebeurt, dan sta je er wel langer alleen voor.” Ik vraag aan Twan en zijn collega hoe zij de aansturing vanuit de leiding ervaren.

Twan: "Ik bepaal zelf veel wat ik doe. Zo nu en dan heb ik contact met de operationele chef om te bespreken of ik ergens hulp bij kan krijgen of niet. Maar als ik het zelf moet doen, bepaal ik ook zelf hoe ik het doe. De netwerkers spelen toch meer op de achtergrond. Zij zijn druk met hun toegewezen beleidsveld en zij kunnen nooit van alle buurtbrigadiers weten waar ze allemaal op een dag mee bezig zijn." Ik vraag aan Twan wat er zou gebeuren wanneer er geen netwerker meer zou zijn. Twan denkt even na en stelt vervolgens: "Wij buurtbrigadiers zouden dan meer in overleggen zitten, dat is zeker. Maar voor het dagelijkse werk of mijn overleg met ketenpartners maakt het denk ik niet zoveel uit."

00.00 uur: De kermis gaat dicht. Beveiligers van de kermis laten niemand meer binnen en sturen de bezoekers op het terrein naar buiten. Langzaam stromen de bezoekers naar buiten. Twan en zijn collega's verspreiden bij de uitgangen om zo "de mensen weg te jagen". Op enig moment ontstaat er een opstootje tussen een groep jongeren. Twan en andere collega's rennen er op af. De vechtersbazen worden apart genomen en toegesproken. De rust keert langzaam terug. Over de portofoon krijgt Twan een melding dat er aan de andere kant van het terrein een ruzie zou zijn uitgebroken. We stappen in de auto en rijden er naartoe. Aangekomen blijkt dat er al andere eenheden staan en dat ook hier de rust is wedergekeerd. Geen vechtpartijen meer. We rijden terug naar de kermis en verzamelen ons bij de commandocontainer. Na een kort praatje met een aantal collega's rijden we terug naar het bureau.

01.15 uur: Einde dienst.

Woensdag 10 augustus 2011.

Dagdienst.

08.00 uur: Briefing.

08.30 uur: We drinken een bak koffie. Twan vertelt dat de man die verdacht wordt van de winkeldiefstal en bedreiging van een beveiligder gisteravond is aangehouden. "En ik had gelijk! Hij wilde er weer tussenuit knippen die jongen. Gelukkig waren ze met een aantal man sterk om hem aan te houden. Hij zat thuis bij zijn vriendin, die overigens helemaal onder invloed van 'van alles en nog wat' op de bank zat te trippen."

09.00 uur: Twan start de computer op en leest z'n email. "Gisteravond heeft een bewoner geklaagd over geluidsoverlast van een man verderop in de straat. De klager heeft al eens eerder een klacht ingediend bij ons over deze man. Daarom maak ik een afspraak op locatie op dit adres. Zodra er weer een melding komt, zal de meldkamer direct een eenheid sturen."

09.45 uur: Twan en ik stappen op de fiets op weg naar het steunpunt. Het steunpunt bevindt zich in de speeltuin van de wijk van Twan en wordt gerund door vrijwilligers. Op het steunpunt kunnen burgers vragen stellen aan gemeente, woningcorporatie of de politie. Op enig moment horen Twan en ik een auto met piepende banden een bocht nemen. We kijken achterom en zien dat een zwarte auto wordt achtervolgd door een grijze auto.

Wanneer de auto's onze kant oprijden, gooit Twan zijn fiets er voor. De zwarte auto stopt vijftig centimeter voor de fiets van Twan en de achtervolgende grijze auto rijdt de zwarte auto klem. Een vrouw, zichtbaar boos en agressief, stapt uit de grijze auto en loopt naar de zwarte auto toe. Ze begint te schreeuwen: "Klootzak, hoe durf je met een andere vrouw te neuken." De bestuurder van de zwarte auto stapt uit. Twan komt tussenbeide en houdt de vrouw in bedwang. De vrouw geeft aan dat haar vriend is vreemdgegaan en dat het meisje waarmee hij is vreemdgegaan haar kleren gestolen heeft. De man richt zich vervolgens tot Twan en geeft aan dat hij aangifte wil doen van bedreiging door zijn vrouw en dat ze hem net bijna 'kapot' gereden heeft. De vrouw wordt nog bozer en slaat haar vriend in z'n gezicht. Wederom probeert Twan de man en de vrouw uit elkaar te halen. Twan noteert de kentekens van beide auto's. De vrouw zegt dat ze aangifte wil doen van diefstal van kleding. Twan geeft aan dat ze aangifte kan doen op het bureau. Twan spreekt de man en de vrouw toe en zegt dat het nu over moet zijn. Twan geeft aan dat de zwarte auto weg moet rijden terwijl wij bij de vrouw en haar grijze auto wachten. Wanneer de zwarte auto uit het zicht verdwenen is, laat Twan de vrouw gaan. Wij fietsen vervolgens verder richting het steunpunt.

10.20 uur: Op het steunpunt is het rustig. De buurtcoördinator van de gemeente en de klantmanager van de woningbouwcorporatie zijn al aanwezig. Verder zitten er een aantal vrijwilligers van het steunpunt aan tafel. In de speeltuin spelen een tiental kinderen. Er zijn nog geen burgers gekomen die specifieke vragen hebben. Twan excuseert zich dat hij wat later is. Vervolgens neemt hij de buurtcoördinator en de klantmanager mee naar een aparte ruimte om wat zaken te bespreken die lopen in de wijk. Twan geeft aan dat hij Joris en Henk wil opgeven voor buurtbemiddeling. "Het gaat niet langer zo. De sfeer tussen beide partijen wordt steeds grimmiger." De klantmanager van de woningcorporatie geeft aan dat het afgewezen verzoek van Henk om overgeplaatst te worden naar een andere buurt is herzien. "Ik heb naar aanleiding van jouw aandringen bij collega's aangegeven dat het toch echt beter is dat deze meneer een andere woning krijgt. Ze hebben het nog een keer besproken en nu besloten dat hij een andere woning krijgt aan de andere kant van de stad." Twan is zichtbaar blij. "Mooi, zegt hij. Dan zal ik buurtbemiddeling stopzetten." Vervolgens geeft Twan aan dat er afgelopen week wederom een steen door de ruit van het qat-pand is gegooid. "Buurtbewoners klagen over overlast. Er is veel toeloop van vreemde snuiters. Er ligt veel rotzooi op straat. Wij zitten er bovenop en reageren direct wanneer er een melding komt. Ook weet ik dat er de afgelopen weken meer gesurveilleerd wordt rond het pand. Ikzelf probeer ook meer aanwezig te zijn. Daarnaast heb ik van de week nog even met de eigenaar gesproken en gevraagd of hij de leefbaarheid rond het pand en in het huis een beetje wil vergroten. De verhuurder klonk bereidwillig". De buurtcoördinator maakt aantekeningen. Verder worden er geen concrete afspraken rond het QAT pand.

Twan, de klantmanager en de buurtcoördinator gaan weer aan de tafel zitten in de centrale hal. Nog steeds hebben zich geen burgers gemeld met vragen. Twan merkt op dat hij al een aantal keer melding heeft gemaakt van autowrakken die weggehaald moeten worden. Echter is dit nog altijd niet gebeurd. Hij vraagt aan de buurtcoördinator of zij weet hoe dit komt en of zij er wellicht wat aan kan doen. De buurtcoördinator vraagt om welke auto's het gaat en waar deze staan. Twan geeft de adressen door.

De buurtcoördinator zegt dat ze het intern bij de afdeling stadstoezicht zal neerleggen. Daarnaast geeft Twan aan dat de verkeerssituatie bij de C1000 nog steeds verwarrend is. “Mensen komen bij mij klagen. Ze snappen het niet. Veel mensen rijden de straat in terwijl dit verboden is. Maar wij kunnen zo’n onduidelijke situatie niet handhaven. Dat is gewoon ondoenlijk. Ik zou je willen vragen om dit intern nog eens mee te nemen.”

10.45 uur: Een vrouw loopt het steunpunt binnen. De buurtcoördinator zegt haar gedag en vraagt voor wie mevrouw komt. “De woningbouwvereniging en de politie”, zegt ze met een harde stem. De vrouw legt uit dat sommige bewoners in het appartementencomplex hun afval niet in de containers gooien maar ernaast zetten. De vrouw ervaart dit als vervelend. Twan kijkt naar de buurtcoördinator en stelt voor om de milieumambtenaar hierover te informeren. De buurtcoördinator vindt dit een goed idee en stelt tevens voor om in het wijkkrantje te laten zetten dat afval in de vuilnisbak hoort en niet ernaast.

11.00 uur: Twan vindt het tijd om te gaan. We zeggen iedereen gedag en stappen op de fiets. We lopen door het park. Twee mannen drinken bier op een bankje. Twan spreekt beide mannen aan en legt uit dat het verboden is om in het park alcohol te nuttigen. Hij vraagt naar de legitimatie en controleert de gegevens. Het blijkt te gaan om twee Poolse mannen. Een van de mannen blijkt nog een aantal boetes te hebben uitstaan. Twan geeft aan dat de man de boetes moet betalen of een aantal dagen de cel in moet. De man geeft aan dat hij de boetes wil betalen maar dat hij niet weet of hij geld heeft. Twan vraagt aan de meldkamer of een auto de man op kan komen halen. “Anders kan hij gelijk de cel in wanneer hij niet kan betalen”, zegt Twan tegen mij. Er blijkt echter geen auto beschikbaar vanwege een vechtpartij in een supermarkt. Twan vraagt de Poolse man om zelf naar het bureau te gaan en daar de boete te betalen.

We lopen verder. Twan geeft aan dat de alcoholverbodsborden nog steeds niet geplaatst zijn terwijl iedereen het er over eens is dat ze geplaatst moeten worden. “Anders mogen wij het alcoholverbod in de parken niet handhaven van justitie.” Twan geeft aan dat zijn netwerker veel tijd heeft gespendeerd om de alcoholverbodsborden in de parken te krijgen: “Volgens mij moest mijn netwerker ze zelfs zelf bestellen”.

11.15 uur: We lopen vervolgens verder van het looppad af de bosjes in. “Dit is een plek waar vaak zwervers zitten. Ik had van de week een melding gekregen van een burger die hier allemaal rotzooi had zien liggen.” We lopen enkele meters dieper het bos in en zien inderdaad tientallen opengescheurde vuilniszakken liggen. “Die moeten opgeruimd worden”, aldus Twan.

11.30 uur: We fietsen door de wijk. Op enig moment wordt Twan staande gehouden door een vrouw op leeftijd. Het is duidelijk dat ze iets wil vertellen tegen Twan. Twan stapt van z’n fiets af en zegt de vrouw gedag. De vrouw: “Bent u niet de wijkagent?” Twan: “Ja, dat klopt.” De vrouw: “Oh, okee, dat komt goed uit. Ziet u dat mooie grasveld daar? Diverse mensen uit de buurt laten daar hun hond uit. Ik vind dat niet normaal.” Twan: “Ze mogen alleen hun hond daar uit laten als ze ook de poep opruimen.” De vrouw: “Maar dat doen ze niet! Echt hoor, ik zie het dagelijks allemaal gebeuren!”

Ze ruimen het echt niet op. Kunt u daar niet iets aan doen?” Twan zegt dat hij een melding gaat maken voor de milieuambtenaar. We nemen afscheid en fietsen door. Eenmaal onderweg zegt Twan: “Waar maakt die vrouw zich druk om? Ze heeft er niet eens last van.”

12.00 uur: Inmiddels zijn we aangekomen op het bureau. Twan maakt een mutatie van de ruzie vanochtend tussen de bestuurders van de grijze en zwarte auto. Tevens trekt hij de kentekens na. Ze blijken beiden geen bekenden van de politie te zijn. Vervolgens belt Twan met de afvaldienst van de gemeente en meldt dat in het park een aantal vuilniszakken zijn opengetrokken. Twan vraagt of het binnenkort opgeruimd kan worden. Dit blijkt geen probleem.

12.30 uur: Lunch.

13.00 uur: De middag staat in het teken van het zoeken naar Sido en het per auto surveilleren door de wijken van Twan. Twan heeft afgesproken om samen met een van zijn favoriete collega's, Sandra (ook buurtbrigadier) op stap te gaan. Twan en Sandra duiken eerst een half uur in de computer om te achterhalen of Sido de afgelopen dagen nog ergens gesignaleerd is

Daarnaast heeft Sandra nog een aantal klusjes die ze in haar wijk moet doen, zoals het uitreiken van een 'akte van uitreiking'. Ze print de benodigde papieren.

13.30 uur: We rijden richting de wijk van Twan. We rijden langs 'de rosse buurt' van Eindhoven waar we een even uitstappen en een rondje lopen. Vervolgens rijden we door naar het ouderlijk huis van Sido. Twan parkeert de auto buiten het zicht van het huis. Sandra loopt achterom terwijl Twan en ik aanbellen. De moeder des huizes opent de deur. Ze verteld dat haar zoon niet thuis is. “Ik heb hem al even niet meer gezien. Zodra hij thuis komt, bel ik jullie meteen op. Ik ben echt boos op hem.” Twan vraagt of de moeder weet wie de nieuwe vriendin van Sido is. “Geen idee”, antwoordt de moeder. “Hij heeft haar nog nooit meer naar huis toe genomen.” Vervolgens rijden we een rondje langs alle hangplekken in de wijk van Twan en de aangrenzende wijken.

14.35 uur: Twan wordt gewenkt door Frits die buiten een sigaretje staat de roken. Twan stopt de auto en stapt uit. Hij vraagt of Sandra en ik in de auto willen zitten. Na een gesprek van tien minuten komt Twan weer terug. Twan: “Volgens Frits is Joris benaderd door een man uit de wijk om hennepknoppen te knippen. Frits heeft mij alle gegevens van de man doorgegeven. Dit is zeer interessante informatie voor de collega's van recherche. Maar misschien pak ik het ook zelf wel op door binnenkort eens te gaan posten bij deze meneer. Daarnaast had Frits nog informatie over een prostituee die weer in de wijk actief zou zijn. Al met al waardevolle informatie van onze vriend Frits.”

14.50 uur: We rijden naar een groot bedrijf in de wijk van Sandra toe om de akte van uitreiking te overhandigen aan een van de managers van het bedrijf. “Iets met een rechterlijke zaak in India maar ik kan het niet goed lezen. Het is in het Indiaas geschreven.” Twan en ik blijven buiten staan wanneer Sandra het bedrijfsgebouw inloopt om de akte te overhandigen.

Het blijkt onduidelijk te zijn voor wie de akte precies bedoeld is. De betreffende manager bevindt zich in ieder geval niet in het gebouw. Na twintig minuten komt Sandra buiten met de akte in haar hand. "Ik word straks teruggebeld door de manager. Als hij er iets van weet, stuur ik de akte van uitreiking per fax naar hem toe."

Onderweg komen we nog twee autowrakken (auto's zonder kenteken) tegen. Twan maakt hiervan een aantekening in zijn notitieblok. We stoppen bij een huis in de wijk van Sandra om een kort buurtonderzoek te doen naar aanleiding van een inbraak enkele dagen terug. Twan: "Lekker laat om nu nog een buurtonderzoek te gaan doen. Waarom hebben onze collega's dat toen niet meteen gedaan?"

15.30 uur: We krijgen een melding over de portofoon. Twee jongens zouden navigatiesystemen proberen te verkopen in het winkelcentrum. Meerdere eenheden worden er op af gestuurd. Omdat we in de buurt zijn, geeft Twan aan de meldkamer door dat wij ook even gaan kijken. We rijden over het fietspad het winkelcentrum binnen. In de verte zien we twee jongens die aan het signalement vol-doen. Twan rijdt er naartoe. Een van de jongens loopt een belwinkel in, de andere blijft buiten staan. Twan wacht tot de jongen weer uit de belwinkel komt en spreekt hem aan. Twan vraagt of hij het identiteitsbewijs van de jongen mag zien. Ondertussen is een andere eenheid gearriveerd. Deze eenheid loopt direct door naar de andere jongen die mogelijk betrokken is bij de verkoop bij de naviga-tiesystemen. Nadat Twan de identiteit gecontroleerd heeft, fouilleert Twan de jongen. Twan vindt niets bijzonders behalve drie telefoons en wat klein contant geld. De jongen zegt in slecht Neder-lands dat hij niets te maken heeft met de verkoop van navigatiesystemen. Via de meldkamer krijgt Twan door dat de jongen nog voor 550 euro aan boetes heeft openstaan. Twan geeft daarom aan dat de jongen mee moet naar het bureau: "Je gaat nu meer naar het bureau. Je kunt dan kiezen om de boetes te betalen of om een paar dagen de cel in te gaan. Aan jou de keuze". We nemen de jongen mee naar het hoofdbureau.

16.15 uur: De jongen zit inmiddels 'achter een dikke deur' en Twan is bezig met het invoeren van de gegevens van de jongen in het politiesysteem. De jongen heeft aangegeven dat zijn vriendin de boe-tes wil komen betalen. "Ik maak een notitie voor mijn collega's bij de receptie dat ze weten dat er iemand komt om de boetes te betalen. Daarnaast schrijf ik nu een ambtelijk verslag over het feit dat wij de persoon hebben meegenomen naar het bureau vanwege een aantal openstaande onherroepe-lijke vonnissen".

16.45 uur: Twan krijgt telefoon van de receptioniste dat het openstaande geldbedrag is betaald. "De jongen mag naar huis", zegt Twan. Twan haalt de jongen op uit de cel en brengt hem naar de uitgang van het bureau. Vervolgens rijden we terug naar het bureau.

17.00 uur: Einde dienst.

Donderdag 11 augustus 2011.

Dagdienst.

8.00 uur: Briefing. Twan vertelt dat Sido zich gemeld heeft bij de politie gisteravond. “Daar hoeven we dus niet meer naar te zoeken”, grinnikt Twan.

8.30 uur: Twan drinkt een bak koffie en rookt een sigaret.

8.45 uur: Twan start de computer op. Hij heeft een hoop administratie te doen. “Ik moet nog in het computersysteem een verslag invoeren van het gesprek dat ik gister had met Frits. Daarnaast moet ik nog twee wrakkenformulieren maken van auto’s die we gisteren zijn tegengekomen.” Twan begint stug met typen.

10.00 uur: Twan geeft aan dat hij bijna klaar is met het administratieve werk. Hij zegt dat er de afgelopen dagen weer in een inbraakgolf is geweest. “We besteden heel veel werk aan de zorg en nazorg van burgers bij zo’n inbraak. We komen altijd ter plaatse, nemen de aangifte op bij mensen thuis, en we laten vaak ook nog forensische opsporing komen. Daarnaast komen we ook altijd nog even terug voor een ‘nazorggesprek’. Maar echt opsporen doen we feitelijk niet. Acht van de tien zaken blijft gewoon liggen. Ik vind dat eigenlijk niet te verkopen. We besteden met elkaar veel tijd aan die inbraken terwijl we niets doen om het te voorkomen. Soms is dat best wel eens moeilijk voor mij. Ik ben bij de politie gekomen om de samenleving te verbeteren. Als je eenmaal bij de politie bent, kom je erachter dat je hieraan eigenlijk maar een hele kleine bijdrage kunt leveren. Het voelt soms als dweilen met de kraan open.”

10.30 uur: Twan wordt gebeld door een burger die een vraag heeft over een auto in de straat. De auto staat er al heel lang en lijkt van niemand te zijn. Twan geeft aan dat de procedure om zo’n auto weg te laten halen lang duurt. “Ik kan alleen op korte termijn wat doen als er geen nummerplaten op de auto zitten”. De burger: “Insinueert u nu dat ik de nummerplaten van de auto moet halen”? Twan: “Ik insinueer helemaal niets. Ik zeg alleen zo als het is. Wanneer er geen nummerplaten meer op de auto zitten, is een auto officieel een wrak. Dan kan ik het door de dienst stadstoezicht van de gemeente laten weghalen.”

11.00 uur: We zijn op de fiets gestapt en rijden door de wijk. Onderweg komt Twan twee alcoholisten tegen die hij kent van vroeger. Hij spreekt ze aan: “Frank, dat is lang geleden. Zijn jullie weer terug?” De alcoholisten en Twan maken een kort praatje. Ze hebben een tijdje aan de andere kant van Eindhoven gezeten maar zijn om onduidelijke redenen weer teruggekomen naar de wijk van Twan. Twan neemt afscheid van de mannen en adviseert hen om niet te veel te drinken. Wanneer de alcoholisten weg zijn, zegt Twan: “Beide mannen zijn echt kleine criminelen. Die lange man heb ik al een aantal keren na achtervolgingen door de stad aangehouden. Je zal zien dat het aantal meldingen gaat toenemen nu ze weer in mijn buurt zijn. Die twee types moeten goed in de gaten gehouden worden.”

11.15 uur: We gaan langs een burger die enkele weken geleden aangifte gedaan heeft van mishandeling door zijn huisgenoot. Het is een Spanjaard en hij blijkt slecht Nederlands te spreken. Twan vraagt aan de man of hij zijn aangifte wil doorzetten. De man belt een vriend op zodat hij het gesprek kan vertalen. Uiteindelijk geeft de man aan dat hij de aangifte inderdaad wil doorzetten. Twan: "Dat betekent dus de officier van justitie gaat bepalen of het voorkomt. Woont de dader nog steeds bij u in huis?" De Spanjaard knikt. Twan maakt er een notitie van en zegt de man gedag.

11.45 uur: Twan wil langs bij een ex-verslaafde en crimineel die momenteel probeert om af te kicken. De man genaamd Dave heeft grote schuldproblemen en heeft een groot aantal boetes openstaan bij de politie. Omdat Dave deze boetes niet kan betalen, moet hij eigenlijk direct meegenomen worden naar het bureau en een aantal dagen zitten. Twan wil Dave echter een kans geven en wil bij hem langs om hem te vertellen dat hij hem heeft aangemeld voor schuldhulpverlening. We bellen aan. Na enkele minuten doet Dave open. Twan legt uit dat hij hem via het Woon Overlast Team heeft aangemeld voor schuldhulpverlening. "Je veroorzaakt geen overlast maar in dit overleg kunnen ze kijken of ze iets aan je schulden kunnen doen." Dave is dankbaar en vraagt aan Twan of hij nu over straat kan lopen zonder opgepakt te worden door de politie. Twan: "Dat kan ik niet beloven. Ik kan in het systeem zetten dat wij een afspraak hebben maar als een collega jou aanhoudt en meeneemt naar het bureau kunnen ze je aanhouden."

12.00 uur: We rijden langs de ouders van Sido om hen te informeren dat hij zich gemeld heeft op het politiebureau om zijn straf uit te zitten.

12.15 uur: We zijn teruggekomen op het bureau. Twan eet zijn broodje achter de computer en voert in het systeem in dat twee 'bekende' alcoholisten weer in zijn wijk lopen zonder goede reden. Ook schrijft hij op waar ze volgens henzelf verblijven. Daarnaast schrijft hij in het systeem dat hij Dave heeft aangemeld voor schuldhulpverlening.

12.45 uur: We rijden op de fiets richting het hoofdbureau. Twan wil even langs de afdeling personeelszaken in verband met de openstelling van een vacature. "Ik wil wat meer informatie hebben over de vacature."

13.45 uur: Twan heeft een aantal bekenden op het hoofdbureau gesproken maar kon niemand vinden die hem iets kon vertellen over de vacature. We fietsen via een andere route en daarmee door een andere wijk terug. Twan: "De buurtbrigadier van deze wijk is met vakantie en ik ben zijn vervanger." We fietsen langs een aantal grasveldjes maar het is ondanks het mooie weer bijzonder rustig op straat. We praten over het 'kennen en gekend worden' in de wijk. Twan vindt het vreemd dat buurtbrigadiers slechts een aantal uur per week fysiek in hun wijk hoeven te zijn. "In wijkafspraken is vastgelegd dat we twee of drie uur per week in de wijk aanwezig moeten zijn. Maar ik vind dat je iedere dag fysiek aanwezig moet zijn. Er is genoeg in de wijk te doen."

Op enig moment passeren we een Volkswagen Golf met daarin vier licht getinte jongens. Twan stapt af en maakt een praatje met de jongens.

We fietsen vervolgens verder en stoppen uit het zicht van de Volkswagen Golf. Twan heeft het kenteken van de auto onthouden en wil weten van wie het voertuig is. Twan: "De eigenaar van het voertuig is een bekende van ons. Een andere jongen in de auto herkende ik, dat is namelijk de voetbaltrainer van mijn zoontje. Hij is een goede jongen, maar hij zit wel bij verkeerde types in de auto."

14.30 uur: Twan wordt aangesproken door een tegemoetkomende fietser. Het blijkt Twan's contactpersoon van verslavingszorg te zijn.

Twan en de man maken kort een praatje. De man van verslavingszorg vraagt of hij nog nieuwe informatie heeft. Twan denkt na en geeft aan dat hij twee 'bekende' alcoholisten weer terug zijn in zijn wijk. Twan vraagt of hij nog nieuwe informatie heeft. De man van verslavingszorg schudt zijn hoofd. Twan en de man wisselen nog wat woorden en zeggen elkaar vervolgens gedag.

15.00 uur: We gaan langs bij een adres waar volgens Twan mogelijk 'prostituees' verblijven. We bellen aan. Twee vrouwen, een van rond de 30 en een van rond de 45, doen open. We mogen binnenkomen. Het hele huis staat zo goed als leeg. In de woonkamer staat een bank en een tv. De vloer is van beton en de wanden zijn kaal. Twan vraagt naar de identiteitsbewijzen van de dames. Hij noteert de namen in zijn notitieblok. Vervolgens vertrekken we weer. Buiten zegt Twan: "Het is heel moeilijk om hier iets aan te doen. Je hebt geen bewijs. En je mag ze ook niet naar Polen sturen. Er is namelijk vrij verkeer van werk binnen de EU. En je kunt ze ook niet zomaar het huis uitsturen. Je moet dan namelijk aantonen dat iemand langer dan een bepaalde periode ergens woont en niet op dat adres ingeschreven staat."

15.30 uur: We maken een ronde door de parken. We spreken enkele jongens met scooters aan. Twan maakt een praatje met ze. Hij vraagt of de jongens iets meer weten van de auto-inbraken en vernielingen van de afgelopen tijd. De jongens zeggen van niets te weten.

15.45 uur: Twan wordt aangesproken door een vrouw die zich irriteert aan een fietswrak aan een lantaarnpaal. "Kunnen jullie die niet eens een keer komen weghalen", vraagt ze. "Het hangt er al meer dan een half jaar", vervolgt ze. Twan antwoordt: "Nee, mevrouw, dat doen wij niet. Daarvoor moet u de gemeente bellen. Die komen vervolgens langs om het fietswrak weg te halen".

16.00 uur: We rijden langs de woning van de man die al een tijdje door de GGZ wordt vermist. Afgelopen week zijn we hier al eerder geweest maar toen deed er niemand open. We bellen aan. We willen bijna weggaan of een onverzorgde man opent de voordeur. Twan loopt naar hem toe en stelt zich voor. "Ik wilde even weten of alles goed met u was. Uw hulpverleners kunnen geen contact meer met u krijgen. En omdat u uw medicijnen niet had opgehaald waren ze een beetje bezorgd. Heeft u inmiddels weer contact gehad met uw psychiater"? De man knikt en zegt dat hij inmiddels weer contact heeft met de GGZ. Twan neemt afscheid van de man. We fietsen terug naar het bureau. "Zo, heb ik die man ook eens gezien", zeg hij.

16.15 uur: We zijn aangekomen op het bureau. Twan gaat achter de computer zitten en voert de gegevens in van de Volkswagen Golf en de 'vermoedelijke' prostituee. Daarnaast stuurt hij een e-mail naar de GGZ dat hij de 'vermiste' man gesproken heeft en dat alles in orde lijkt.

17.00 uur: Einde dienst.

Vrijdag 12 augustus 2011.

Dagdienst.

08.00 uur: Briefing. Twan geeft aan dat gebleken is dat de man die we van de week hebben aangehouden omdat hij navigatiesystemen zou verkopen -en vervolgens zijn nog openstaande boetes op het bureau betaald heeft- uitgeleverd had moeten worden aan Portugal. "Er staat een internationaal aanhoudingsverzoek voor hem uit. Zodra hij wordt aangehouden, moet hij direct aan Portugal worden uitgeleverd. Balen dat we dat niet eerder gezien hebben." Ik vraag aan Twan hoe het kan dat hij dit niet eerder gezien heeft. Twan: "Dit staat dan weer in een ander systeem waar je normaliter eigenlijk nooit naar kijkt. Het probleem is dat systemen bij de politie niet met elkaar communiceren. Je moet dus zelf in ieder systeem kijken en dat doe je bijna nooit. Daarmee kunnen dus dit soort gevallen voorkomen dat je iemand vrijlaat terwijl die eigenlijk had moeten worden uitgeleverd."

08.45 uur: We vertrekken samen met Sandra (collega buurtbrigadier) in een onopvallende politieauto naar een woning in de wijk van Twan. Twan: "De woning werd bewoond door iemand die onlangs is overleden. Het was een beetje een eenzame man. De man had geen familie of vrienden meer en is daarom door de gemeente begraven. Wanneer je door de gemeente begraven wordt, hebben zij het recht om de waardevolle spullen uit de woning van de overledene mee te nemen en verkopen. Iemand van de gemeente is gisteren naar de woning van de man gegaan. Maar toen hij bij de deur stond, bleek dat er drie mannen binnen waren. Hierop heeft de man van de gemeente de politie gebeld. Mijn collega's troffen binnen stapels kleding aan met de prijskaartjes er nog aan. Ze dachten dat dit mogelijk gestolen zou kunnen zijn maar omdat ze geen bewijs hadden hebben ze de drie mannen laten gaan. Ik vind dat zelf een beetje vreemd. Ze hadden de kleding namelijk gewoon mee kunnen nemen naar de winkel waar het vandaan kwam en dan weet je snel genoeg of al dan niet het gestolen is." Twan legt uit dat de woningcorporatie gevraagd heeft om hij mee wil gaan naar binnen. "Ze durven niet nadat gebleken is dat er nog mensen in het pand aanwezig waren. De woningcorporatie wil een nieuw slot op de deur zetten en het huis laten leeghalen zodat het binnenkort weer de verhuur in kan. En wanneer wij de kleding vinden, nemen we het mee naar het warenhuis en gaan we navraag doen of het gestolen is."

09.00 uur: We arriveren bij het betreffende huis. De klantmanager van de woningcorporatie en de sleutelmaker wachten ons op. We lopen door de portiek naar boven. Twan bonkt op de deur. "Politie", schreeuwt hij. Hij legt zijn oor tegen de deur maar hoort niets. Hij geeft de sleutelmaker een teken dat hij kan beginnen met het openmaken van de deur. Binnen enkele tellen heeft hij de deur open. Twan loopt als eerste naar binnen gevolgd door Sandra. De klantmanager loopt er achteraan. Van de mannen is geen spoor meer te bekennen. Ook de kleding is verdwenen. Twan: "Wat stom dat ze die drie mannen gisteren niet hebben aangehouden. Die kleding hebben ze gewoon gestolen, dat kan niet anders"! Twan zegt de klantmanager gedag en loopt nog een rondje om het appartementencomplex om de tuin te controleren. "Misschien ligt de kleding ergens verstopt in de bosjes", aldus Twan.

Buiten legt Twan uit wat volgens hem een groot voordeel van het 'netwerken' is. "Wij moeten alvorens we iemand kunnen aanpakken eerst kunnen bewijzen dat hij of zij iets gedaan heeft. De woningcorporatie hoeft dat niet. Wanneer ik bepaalde personen niet strafrechtelijk kan aanpakken, kunnen zij dat wel civiel rechtelijk. Dat is een enorm voordeel van onze samenwerking."

09.40 uur: Twan parkeert de auto aan de rand van het park en pakt zijn verrekijker. Samen met Sandra bestudeert hij het park. In de verte ziet hij twee donker getinte personen zitten. Na een kwartier kan hij nog steeds niet zien of het mannen of vrouwen zijn. Het lijkt geen verdachte situatie te zijn. We rijden vervolgens door en komen langs een appartementencomplex waar vannacht een ander incident heeft plaatsgevonden. Twan: "Een man was boos op zijn vrouw geworden. De man wilde het appartementencomplex waar de vrouw woonde binnenkomen maar de vrouw liet hem niet binnen. Daarop trapte de man de ruit van de deur in. Hierop lag de hele voet van de man open. Net toen de man bij de voordeur van het appartement van de vrouw was aangekomen, waren mijn collega's ter plaatse en konden ze hem overmeesteren. Vervolgens hebben ze een ambulance laten komen maar de man wilde niet naar het ziekenhuis. Toen hebben ze een simpel verbandje om z'n voet gelegd en is hij de cel ingegaan." We stappen uit de auto en lopen naar de deur van het appartementencomplex. Het glas wordt opgeruimd door een medewerker van de woningbouwcorporatie. Tevens is er een glazetter aanwezig die nieuw glas komt zetten. Twan geeft de man van de woningcorporatie een tip hoe hij de schade mogelijkerwijs kan verhalen op de dader. De man van de woningcorporatie geeft aan dat de portiek en het trappenhuis vol bloed lag. "Dat wordt dus een dure schoonmaakklus", aldus Twan. De man van de woningbouwcorporatie knikt.

10.00 uur: We rijden door de wijk en controleren kentekens. Het rustig op straat en we zien geen opvallende zaken. We rijden langs een man die op een bankje ligt te slapen. Een andere man zit naast hem en drinkt een biertje. Twan stapt uit en zegt dat er geen alcohol gedronken mag worden op straat. Daarnaast wil hij de legitimatie zien van beide mannen. Ook wil Twan dat de man die op het bankje ligt opstaat en gaat zitten. "Dit is geen bed maar een bank. Slapen doen we thuis." De man is zichtbaar dronken en strubbelt tegen. Twan verheft zijn stem en zegt dat de man moet opstaan. Uiteindelijk staat de man op. Nadat Twan de identiteitsbewijzen van beide Polen gecontroleerd heeft en er niets mis blijkt te zijn, rijden we verder.

12.00 uur: We rijden terug naar het bureau om te lunchen.

12.15 uur: Twan leest in het verslag van het Woon Overlast Team dat Dave geen schuldhulpverlening krijgt. "Hij blijkt niet te helpen te zijn. Hij heeft eerder hulp gekregen en het vervolgens verprutst. Ze gaan het niet weer opnieuw met hem proberen."

13.00 uur: We trekken weer de wijk in om bij een aantal bewoners langs te gaan die nog onherroepelijke vonnissen open hebben staan. Helaas is niemand thuis. In totaal gaan we langs bij zeven huizen waar nog onherroepelijke vonnissen (en daarmee boetes en celstraffen) open staan.

14.15 uur: We zien een verdacht persoon zich begeven in een belwinkel die al een langere tijd door de politie in de gaten gehouden wordt. Sandra noteert het signalement en de auto waarmee de persoon rijdt.

14.30 uur: Twan ziet in de verte dat een man aanbelt bij het huis van Dave. Hij rijdt wat sneller om te kunnen zien wie de man precies is die aanbelt. Dichterbij ziet Twan dat het een 'bekende' loopjongen van drugsdealer is. "Dit is niet zo best dat hij daar komt", zegt Twan. Hij stopt de auto en maakt een notitie in zijn aantekeningenblok.

15.00 uur: We drinken een bak koffie op het hoofdbureau.

15.15 uur: Over de portofoon horen we dat drie dikke negroïde vrouwen een winkeldiefstal gepleegd hebben bij een supermarkt en vervolgens op de vlucht geslagen zijn in een grijze auto. Het winkelpersoneel had nog geprobeerd om hen tegen te houden maar de bestuurster van de auto was stug doorgereden. We posten op een van de grote doorgaande wegen van de stad in de hoop dat de auto ons tegemoet komt rijden. Na twintig minuten -Twan en Sandra willen al bijna wegrijden - komt een auto voorbij rijden die voldoet aan het signalement. We scheuren er in onze burgerauto achteraan. Omdat het druk is op de weg, raken we het voertuig even kwijt. In een ander winkelcentrum komen we het voertuig weer tegen en zien we dat de inzittenden – drie gezette donkere vrouwen willen uitstappen. Twan spurt uit de auto en vraagt de dames om in de auto te blijven zitten en hun legitimatie te overhandigen. Over de portofoon hoort Twan dat het zou gaan om de diefstal van twee repen chocolade. Twan houdt de bestuurster van de auto aan en vraagt aan de inmiddels gearriveerde collega's of zij haar willen afvoeren. Twan en ik rijden naar het hoofdbureau om het papierwerk rond de aanhouding en diefstal te gaan doen. Sandra rijdt in de grijze auto van de bestuurster achter ons aan, zodat we deze op het bureau verder kunnen onderzoeken. De andere twee dames worden niet aangehouden maar moeten zelf verder vervoer regelen.

16.15 uur: Op het bureau aangekomen, constateert Sandra dat de hele achterbank bezaaid is met dure vleeswaren zoals varkenshaas en andere producten. Ze vindt een kassabon van vandaag maar hierop staat dat er alleen melk is afgerekend. Twan: "Gelukkig dat we nog meer gevonden hebben. Toen ik hoorde dat het alleen zou gaan om een chocoladereep baalde ik wel even. Het is niet echt motiverend om zoveel werk te moeten verzetten voor iemand die enkel en alleen een chocoladereep heeft gestolen. Zeker als je weet dat diefstallen onder de vijf euro geseponeerd worden." Uit het computersysteem blijkt dat de aangehouden vrouw een veelpleger is. Twan: "Ze is al voor tientallen diefstallen aangehouden. Dan kunnen we al meer doen tegen deze vrouw."

17.15 uur: Nadat al het papierwerk geregeld is, rijden we naar het bureau. Over de portofoon horen we een melding aan de andere kant van de stad. Twan: "Vroeger zou ik zijn meegereden met dit soort meldingen. Nu doe ik dat niet meer. Je blijft bezig. Het houdt nooit op. Nu ga ik naar huis."

17.30 uur: Einde dienst.